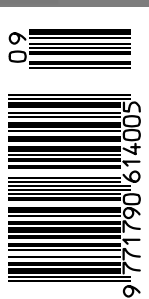

SOUL

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2010
€3.00

48
FALL
PREVIEW
Αντώνης
Κανάκης

fenafresh

EDITORIAL 48

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Untitled, Nikos Krounifidis

Σιγά μην κλάψω!

Ζόρικο φθινόπωρο. Σφιγμένο, μελαγχολικό, πιεσμένο και στενάχωρο. Βαρυγκωμάει η Θεσσαλονίκη, ξεφυσάει απόγνωση και καυσαέριο, τόνους αγένειας και ανεργία, λουκέτα, φόρους και διπλοπαρκαρισμένα. Λογαριασμοί, προϋπολογισμοί, ισολογισμοί, μέρες ντυμένες με κοστούμκι λογιστή που κρατάει τεφτέρια σε дуάρι γραφείο επί της Δωδεκανήσου. Βράδια άδεια σαν βλέμμα γριάς τσατσάς στον Βαρδάρη που δε λέει με τίποτα η νύχτα να της κάνει σεφτέ. Σιγά μην κλάψω, σιγά μη φοβηθώ. Σηκώνω το κεφάλι στον ουρανό, στο ύψος της Βιαμύλ παλεύω να διακρίνω το κοπάδι να μεταναστεύει για τα πιο εύκρατα, τον Νίλς Χόλγκερσον θρονιασμένο στα φτερά της Μάμα Γκουζ. Χαζεύω τα χρυσάνθεμα στους πάγκους της Βασιλέως Ηρακλείου, το απόγευμα στο σπίτι παρέα με τη γάτα και τα δυο τигρέ πεσκέσια, που γεννοβόλησαν τα σπλάχνα της το καλοκαίρι, κοιτάμε πόσο περίτεχνα, σαν αλάνθαστος εκτελεστής, το δειλινό πυροβολεί τον ήλιο πάνω από τον Θερμαϊκό. Πορτοκαλίες σφαίρες τον ξαπλώνουν τέζα στη γραμμή του ορίζοντα πάνω από το Καλοχώρι. Κι ύστερα βγαίνει το φεγγάρι και κάτω από τον κήπο η Θεσσαλονίκη χάσκει σαν Ατλαντίδα στο βυθό, υποφωτισμένη από σαραντάρες λάμπες Phillips και οθόνες τηλεόρασης. Παίζουν νέα για το πετρέλαιο θέρμανσης κι όλη την αλήθεια για τη σχέση Χατζηγιάννη - Μακρυπούλια. Την απεργία των μεταφορέων και τον συνωστισμό εκατοντάδων χιλιάδων αθώνων παιδιών για μια θέση στο Big Brother, στα ριάλιτι μαγειρικής ή χορού, στο κρεοπωλείο του Next Top Model. Ο Τιτανικός βυθίζεται, όμως αυτοί πιστεύουν πως υπάρχει ακόμα μία ανοικτή θέση ντιζέξ για να τους προσλάβει η ορχήστρα. Στο κάτω κάτω, ακόμα παίζει.

Όμως για μας, τους θιασώτες της μοπέμικης ζωής, που, όταν ακούμε πως ανεβαίνει το πετρέλαιο θέρμανσης, λέμε «μη σε νοιάζει, όταν σφίξει ο χει-

μώνας, θα ζεσταινόμαστε με φιλιά και λικέρ», κι όταν στα παράθυρα, με το που βγαίνουν ο Τζωρτζάτος και οι φορτηγατζήδες του, αντί να σκεφτόμαστε το «παντεσπάνι των παιδιών τους» τώρα που το επάγγελμα ανοίγει και «καταστρέφονται», ονειρευόμαστε μόνο χιλιόμετρα, ταξίδια πέρα από τα Μάλγαρα και φωτισμένες πινακίδες μοτέλ στην εθνική οδό, ίσως και να μη σημαίνουν τίποτα όλα αυτά. Γιατί πάντα ήμασταν κάπου αλλού. Ερμηνεύαμε τη ζωή και τις ανάγκες της και γράφαμε τα συντάξιμα ένσημά μας με άλλο τρόπο. Σε μας, που τις πορδίτσες της Βανδής ποτέ δεν τις βαφτίσαμε «τραγούδι», τις ραδιοφωνικές playlists που ξεχύνονται από τα FM της Αριστοτέλους και φυλάκισαν τη μουσική ποτέ δεν τις θεωρήσαμε «ραδιόφωνο», σε μας, που από τα περιοδικά θέλαμε να είναι φορτωμένα με ωραίες εικόνες, αιχμηρή γραφιστική και λέξεις κοφτερές με φαντασία, αντί να αναπαράγουν δελτία Τύπου-ραγισμένου καθρέφτες ενός πολιτισμού που ποτέ δε σήμαινε τίποτα, μόνο σε καλό μπορεί να μας βγει όλη αυτή η οικονομική, κοινωνική, πολιτισμική καταστροφή του νεοελληνικού μοντέλου της τελευταίας δεκαετίας.

Κι ένα πρωί, κατηφορίζοντας για την πλατεία Ναυαρίνου, μαγεύτηκα από τη γλυκύτητα με την οποία ο Σεπτέμβρης τερμάτιζε στο φώτο-φίνις. Έκανα σλάλομ ανάμεσα από τις νεραντζιές της Φιλίππου, που ένα κορίτσι, αν τις ξεπλύνει καλά από τη βρόμα της πόλης, ίσως τις μαγειρέψει εύγευστο γλυκό του κουταλιού. Αμέριμνα τα αγόρια, έκαναν τσιγάρο έξω από τα τατουαζάδικα της Γούναρη και οι επαρχιωτοπούλες, όλο έξαψη για την ελευθερία που θα τους χαρίσει η φοιτητική ζωή, βιάζονταν να βρουν σπίτι, να ξεφορτώσουν γραφείο και κρεβάτι, και ύστερα να ξεχυθούν και να γνωρίσουν τη Θεσσαλονίκη από την αρχή.

Στο γραφείο χάξευαν τις φωτογραφίες που έστειλαν οι αναγνώστες από το καλοκαίρι τους.

Στο ατελιέ μελετούσαν την τεχνική της νέας έκθεσης του Νίκου Κρυωνίδη. Σαν δυναμίτης που ανατινάξει με χρώματα τα έγκατα πολυφαγωμένων τοιχωμάτων λατομείου.

Μα δεν τα σκέφτονται όλα αυτά τα τοπικά εκδοτικά συγκροτήματα, που καταρρέουν, γιατί, αντί να επενδύσουν σε ιδέες και λέξεις, αντί να φτιάξουν περιεχόμενο και να καταγράψουν εκδοχές θεσσαλονικιώτικες, αστραφτερές και φίνες, τόσα χρόνια προτίμησαν να ζητιανεύουν κρατικό χρήμα και να γλύφουν λειτουργούς και θεραπευνίδες αυτού του μεγάλου τίποτα, που το τέλος του σαν σπλάτερ κορυφώνεται κάθε μέρα πιο άγρια, πιο βασανιστικά.

Μα για το SOUL, που 5 χρόνια πριν, όταν ξεκίνησε, ο κοσμοπολιτισμός, η δημιουργία, η αισθητική, τα υπόγεια ατελιέ, τα θεόψηλα κτήρια, η πολιτική, οι τέχνες και οι καλλιτέχνες, το πιο σπαρταριστό δυναμικό της πόλης δηλαδή, ήταν η απάντηση στη μιζέρια και τον συντηρητισμό, που σαν σκώρος στα μάλλινα σαρκώτρωγε τον αστικό ιστό, μόνο ωραίες μέρες μπορούν να προκύψουν από δω και στο εξής.

Άκου τη γλυκιά φαρφίσα των Five Star Hotel, δεσ πόσο εύστοχα ο graphic designer Θανάσης Γεωργίου σχεδιάζει στον υπολογιστή αγιορείτικες κάρτες από πετραχήλια και εκλεκτική τζαζ. «As χαθούμε στην ομορφιά και as περιπλανηθούμε ξανά σαν πρωτάκια, μαθαίνοντας να διαβάζουμε τη Θεσσαλονίκη από την αρχή», τους είπα και συμφώνησαν. Γιατί, όταν δε μετράς τις ανάσες που παίρνεις, αλλά τις στιγμές που θα σου κόψουν την ανάσα, γιατί όταν ξέρεις πως μόνο αυτοί που δεν έχουν τίποτα να χάσουν μπορούν να κερδίσουν τα πάντα, τότε προχωράς άφοβα, ρομαντικά, άγρια κι αλόγιστα. SOUL, περίοδος Β'. Καλή ανάγνωση. Η αθεράπευτη γοητεία του urban living με έδρα τον βορρά, η ελεύθερη πτώση χωρίς δίχτυ ασφάλειας. Το «αλόγιστα» as είναι η απάντησή μας σε ένα μέλλον που το κυβερνούν οι λογιστές.

SOUL

SECRETS OF URBAN LIFE

2310 MAGAZINE

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2010

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές
Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουίζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντασιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Σύμβουλος Έκδοσης: Σπύρος Πέγκας
Graphic Designer: Γιώργος Ακριβόπουλος
Contributing Artists: Πέτρος Νικόλτσος
Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου, Cayetano, Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου, Αχιλλέας Πεκλάρης
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης
Γραμματεία Σύνταξης: Κατερίνα Κουτσαλή

Συντακτική Ομάδα

Λένα Χουρμούζη, Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Αντώνης Βλαβογελάκης, Μάκης Παπασημακόπουλος, Τζίνα Σωτηροπούλου, Δημήτρης Ντανόπουλος, Τάσος Ρέτζιος, Παναγιώτης Τσιακίριδης, Γιώργος Παπαγεωργίου, Miki Zoltan, Γιάννης Πιτσιώρας, Κώστας Κούτσαρης, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Γιάννης Δρίζης, Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Χρήστος Δούρας, Γιώργος Δημητρακόπουλος

Συνεργάτες

Διογένης Δασκάλου, Χρήστος Παρίδης, Θανάσης Νικολάου, Μαρίνο Σακελλαρίου, Έλενα Αγγελίδου, Άννα Παπαρίζου, Αντώνης Καλπάκης, Αλέξανδρος Πλωμαρίτης, Τίμος Φακαλής

Fashion Photographer: Τάσος Βρεττός

Fashion & Style Editor: Χρήστος Καλλιάρεκας, Κατερίνα Μανωλαράκη, Λίνα Μανδράκου

Φωτογράφοι: Ασπασία Κουλύρα, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Γιώργος Παπαδόπουλος, Γιάννης Μπούτσελης, Γιάννης Χοστελίδης, Αλέξανδρος Οικονομίδης, Βασίλης Σπύρου, Χρύσα Νικολέρη, Δημήτρης Μυλωνάς, Αιμιλία Παναγιώτου, Σπύρος Παλούκης, Γιώργος Γαβανάς

Εικονογράφηση: Neighborhood, Γιώργος Μπάκας, Μάριος Καλαϊτζής

Λονδίνο: Γιάννης Κατσαρής
Βερολίνο: Βασίλης Κοντόπουλος
Παρίσι: Άρτεμις Πυρπύλη
Άμστερνταμ: Νίκος Κουλούσιος
Βρυξέλλες: Μαρίνα Κονταρά, Γρηγόρης Τσουρής
Κύπρος: Χρύστα Ντζάνη
Νορβηγία: Ελισάβετ Αρκολάκη

Φωτογραφικά πρακτορεία: Corbis/Apeiron
Φωτογραφία εξωφύλλου: Κώστας Αμοιρίδης

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Διεύθυνση Διαφήμισης: Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες
Υπεύθυνη Διαφ. Τμ. Θεσ/νίκης: Αλεξάνδρα Καρασαρίδου
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος

Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ., Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr
www.athensvoice.gr/culture
www.myspace.com/soulmag
soulmag.blogspot.com
soulmagarchive.blogspot.com
www.facebook.com, SOUL Magazine (Official)

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγγραφη του εκδότη.

Αθήνα: Ασπράγγυ 067, Πάρος: 210 9310366 | Ερμού 6, Σύνταγμα: 210 3313633 | 11 Σκάρβη 12, Βόλωση: 210 7203338 |
 Σταθού 80, Ομόνοια: 210 3246208 | Πυρραία 17, 210 4063046 | Περραιά: Σόληος 39, 210 4115001 |
 Περστερ: Εθν. Αντιστάσεως 41, 210 6780120 | Οξιάνα: Τσιμισκή 22Α, 2012 254484 | Κέρκυρα: Ν. Βασιλείου 5Α, 26022 22050 |
 Μυκόνος: Μ. Ανατόμου (Ματογιάννη) 11, 22860 28225

swatch

TINA VON NEKRO 26 ΘΑΝΑΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ 34 KATE MOSS 55 ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ 58 BIOS 66 ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΤΑΡΗΣ 70 ΝΙΚΟΣ ΚΡΥΩΝΙΔΗΣ 74

BASTØY 38

Η πρώτη οικολογική φυλακή στον κόσμο δεν καλλιεργεί την τιμωρία, αλλά επιζητεί την ειλικρινή μεταμέλεια. Στο νησί Μπάσταγια ένα σωφρονιστικό πείραμα δικαιοσύνης βρίσκεται σε εξέλιξη.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΝΑΚΗΣ 78

Δεν πιστεύει ότι θα βγει ο Μπουτάρης και δε θα πήγαινε στο Mega, ακόμα κι αν του διπλασίαζαν την αμοιβή. Ξερός, κοφτός, απόλυτος, ο αρχηγός της συμμορίας του Ράδιο Αρβύλα σε μια συνέντευξη, όπου δεν κρύβει τίποτα.

ΟΙ ΖΕΝΝΑΙΟΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ 84

Μουσική και ψυχιατρική, μόδα και street art. Τα πρόσωπα που φέτος το φθινόπωρο φιλοτεχνούν το νέο ζεν της Θεσσαλονίκης φωτογραφίζονται και μιλούν.

6^η BIENNALE ARCHITEKTONIKΗΣ 94

Η διευθύντρια του Ελληνικού Ινστιτούτου Αρχιτεκτονικής, Μαριάννα Μηλιώνη, έχει κάθε λόγο να αισθάνεται περήφανη. 74 νέοι έλληνες αρχιτέκτονες παρουσιάζουν στο Μουσείο Μπενάκη μια αρχιτεκτονική πέρα από την αισθητική της αντιπαροχής.

Shop index

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837, Μ. Κινγκ 10, Αγ. Σοφίας, Τ: 2310 277 362 **attr@attivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** Τ: 210 2853 813 **Boardsports ltd (Nudie Jeans, Volcom, RVCA, carhartt, DC Shoes, Etnies, Stussy, Es, Vestal)** 210 9859 685 Callin A.E. (Calzedonia, Intimissimi) Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.intimissimi.gr, www.calzedonia.gr **Camper** Ερμού 34, 210-3216709, Αναγνωστοπούλου 23 & Ηρακλείτου 210 3629398, Κολωνάκι **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Elmec Sport (Converse, Harley)** Λεωφ. Βουλιαγμένης 96, Γλυφάδα, 210 9699 300 **Fena** Δημοκρίτου 14, 2310 471 093, Εγνατία 52, 2310 253 930 **fenafresh** Π. Μελά 8, 2310 257 447, Mediterranean Cosmos, 2310 474 032 **Fenastock** Λεωφόρος Γεωργικής Σχολής 65 (Έναντι Βιαμούλ), 2310 474 041 **ISO** Ερμού 67, Αθήνα, 210 3217 873 **Kanellakis group** Αγίας Παρασκευής 10, Περιστερί, 210 5785 400 **Korres** 22620 54500 **Lacoste** www.lacoste-parfums.com **Levi's** 210 6873 501 **Mah Jong** Σέκερη 5, Κολωνάκι, 210 3622 860 **Nike Hellas** 210 9464 400 **Notos Com** www.notoscom.gr **sportService (Billabong, Element, Von Zipper)** 22990 49285 **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **VF Hellas (Lee, Wrangler, Jansport)** 210 3449 300

Το Public κατεβαίνει κέντρο!

Επιστροφή στη Θεσσαλονίκη,
επιστροφή στη μουσική, τις ταινίες,
τα βιβλία, τα comics, τα παιχνίδια,
τα gadgets, τους υπολογιστές,
την κινητή και ψηφιακή τεχνολογία.
Επιστροφή στη χαρά της πόλης,
επιστροφή στη στοά Χιρς.
Το Public κατέβηκε στο κέντρο
και σου ετοίμασε το πιο ωραίο
φθινόπωρο της ζωής σου.

Μάθε περισσότερα στη σελίδα 42

ΚΕΪΤ
ΧΑΝΤΣΟΝ

60th Berlinale
International
Film Festival
Διαγωνιστικό Τμήμα

ΚΕΪΣΙ
ΑΦΛΕΚ

ΤΖΕΣΙΚΑ
ΑΛΜΠΑ

ΕΠΙΣΗΜΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

2010

SUNDANCE
FILM FESTIVAL

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΜΑΪΚΛ ΓΟΥΪΝΤΕΡΜΠΟΤΟΜ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΜΕΣΑ ΜΟΥ

THE KILLER INSIDE ME

ΑΠΟ ΤΟ ΟΜΟΝΥΜΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΤΖΙΜ ΤΟΜΣΟΝ

ΠΕΜΠΤΗ 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ VILLAGE

VILLAGE HERO MUSE

KILLERINSIDEME.COM

SONY

USA

INDIAN

WJZ

Μίλα Κούντερα

Διάβασέ μας, αγάπησέ μας, μίσησέ μας και πες το μας με τον τρόπο σου. Στείλε το σχόλιό σου στο SOUL και θα δημοσιευτεί. Αρκεί να είναι μέχρι 200 λέξεις.

SHE'S GOT LEGS

Ωραίες οι Βραζιλιάνες μοντέλες, αλλά και οι Θεσσαλονικιές δεν πάνε πίσω. Ελήφθη, Τέρι Ρίτσαρντσον; Ανίσα, mail

ΑΣΕ ΤΗ ΛΕΝΑ ΗΣΥΧΗ

Δεν ξέρω πώς η φίλη μου η Λένα συνδύασε την μπανάνα, την μπίρα και το γλειφιτζούρι. Δεν τόλμησα να τη ρωτήσω, γιατί πάντα παίρνω την ίδια απάντηση: «So what? So SOUL»! Manos Animal, facebook

ΧΡΥΣΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

ΞΞ Darkëe, facebook

ΜΙΛΑΣ ΓΛΥΚΑ!

Ήταν έμπνευση της στιγμής να σας ψάξω στο ίντερνετ, και να που σας βρήκα! Τι να πω; Πρέπει να είμαι η πιο παλιά και φανατική θαυμάστρια από Αθήνα! Έχω ΟΛΑ τα τεύχη. Είχα ανακαλύψει σε διακοπές στη Χαλκιδική το 2ο τεύχος του τότε COOL κι έβαζα φίλους να μου το στέλνουν από Θεσσαλονίκη. Μετά έγινε το SOUL και κατεβήκατε κι Αθήνα! Σας φιλώ, σας ευχαριστώ! Ιωάννα Κ., soulmag.blogspot.com

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΓΥΜΝΟ ΤΟΥ ΣΩΜΑ
Το SOUL κάνει γυμνισμό και δεν ντρέπεται...
Σωτήριος Αντωνιάδης, mail

ΚΟΡΜΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ
Ξέρανε τα κορίτσια ότι αυτό το τεύχος θα
κυκλοφορήσει πολύ στην παραλία και μπήκανε στη
σαμπρέλα topless στα παράλια της Λάρισας.
Konstantinos Nousias, mail

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
Από τις πιο όμορφες, παπαρατσικές pics μου.
Effie Jubilee, facebook

ΑΓΑΠΑΜΕ ΣΟΦΙΑ!
Αγαπάμε SOUL!
Σοφία Σφυρή, mail

AMMOSOUL
Το πανί μου, το σανίδι μου, και το SOUL.
JiJiKaS, mail

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ
Ένα υψωμένο λάβαιο στο Bergen.
Γιώργος Αγγέλης, mail

ΦΙΛΟΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ
Just have fun with us, just like we did with you!
Thanks a lot...
Marry, Jerry, mail

TWILLIGHT AND THE CITY
Sarah Jessica and Robert at SOUL'S House!
Δημήτρης Σιαφάρας, Μαρία Πάλλα, facebook

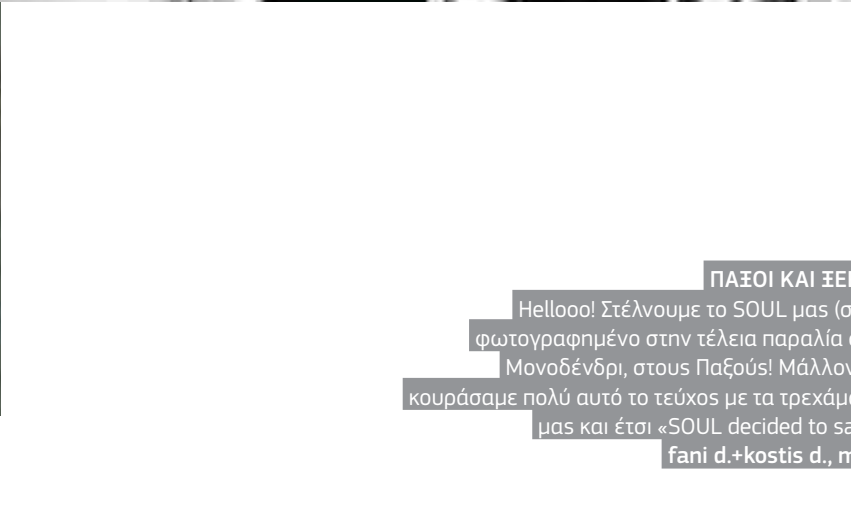
ΚΑΛΟΜΕΛΕΤΑ ΚΙ ΕΡΧΕΤΑΙ
Πρόταση για εξώφυλλο: Καλησπéρες! Τώρα τι να πρωτοπώ; Ότι είσαστε το καλύτερο περιοδικό ever; Ε, ναι, θα το πω! Σόρι που παίρνω το θάρρος, αλλά θα ήθελα σαν τρελή -και δεν είμαι η μόνη- τον Άλεξ Καββαδία των Matisse σε ένα εξώφυλλο ή έστω σε ένα interview. Είναι πανέμορφος, απίστευτα stylish και τρελός performer! Pleease, μη μας χαλάσετε χατίρι. Πω πω τρέλα! Έτσι, στο μεγάλο σας ματ χατίρι! Πόστερ! Thank youuu, με εκτίμηση!
Markella Katsouda, mail

HOME SWEET SOUL HOME

SOUL girls, SOUL home.

Μαρία Πάλλα, Μαριάννα Ντεμογιάννη, facebook

ΠΑΪΟΙ ΚΑΙ ΉΡΟΙ

Hellooo! Στέλνουμε το SOUL μας (σας)
φωτογραφημένο στην τέλεια παραλία στο
Μονοδένδρι, στους Παξούς! Μάλλον το
κουράσαμε πολύ αυτό το τεύχος με τα τρεχάματά
μας και έτσι «SOUL decided to sail»!
fani d.+kostis d., mail

ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ ΜΙΑ ΑΛΕΠΟΥ!

Red fox on holidays.

Nagia Amrit, facebook

SOUL SUMMER TIMES

Πόσες φωτογραφίες μπορεί να βγάλαμε και αυτό το καλοκαίρι! Και, φυσικά, το SOUL δεν έλειπε. Photoshooting by Sissy & Alex
Model: SOULmagazine Location: Armenistis
Alexandros Goulas, facebook

EUROSoul

Παγκόσμια καριέρα! Το SOUL ανέβηκε για ακόμη μία φορά επίπεδο ποζάροντας στα Ηνωμένα Έθνη στην Unesco της Γενεύης. Συγχαρητήρια, SOUL!
Ανέστης Δανιηλίδης, mail

FRENCH CONNECTION

Το SOUL μας βρέθηκε φέτος σε ένα υπέροχο ταξίδι σε Κάννες, Νίκαια, Μονακό, Σαιν Τροπέ.
Μάνος Βοσμάνδρος, mail

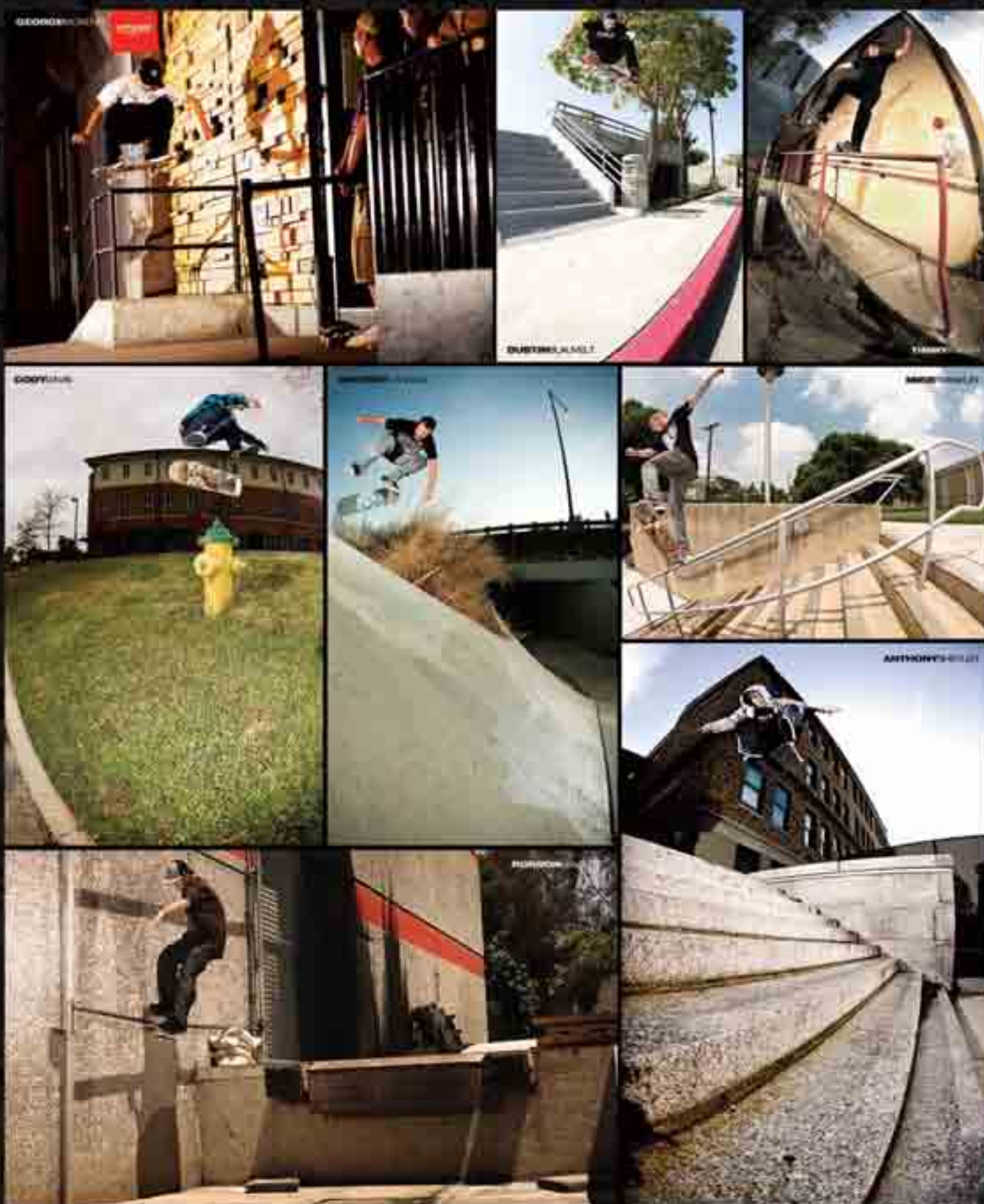
Ο ΕΒΡΟΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Moments after Ardas festival, Καστανιές.
Bill Sinapidis, facebook

GO, GO, GO!
SOUL and... away from my land
Tellos, mail

WORLD INDUSTRIES

WORLD INDUSTRIES is available at selected stores / Exclusive Distribution: VETO SA, Tel.: (+30) 210 48 39 480

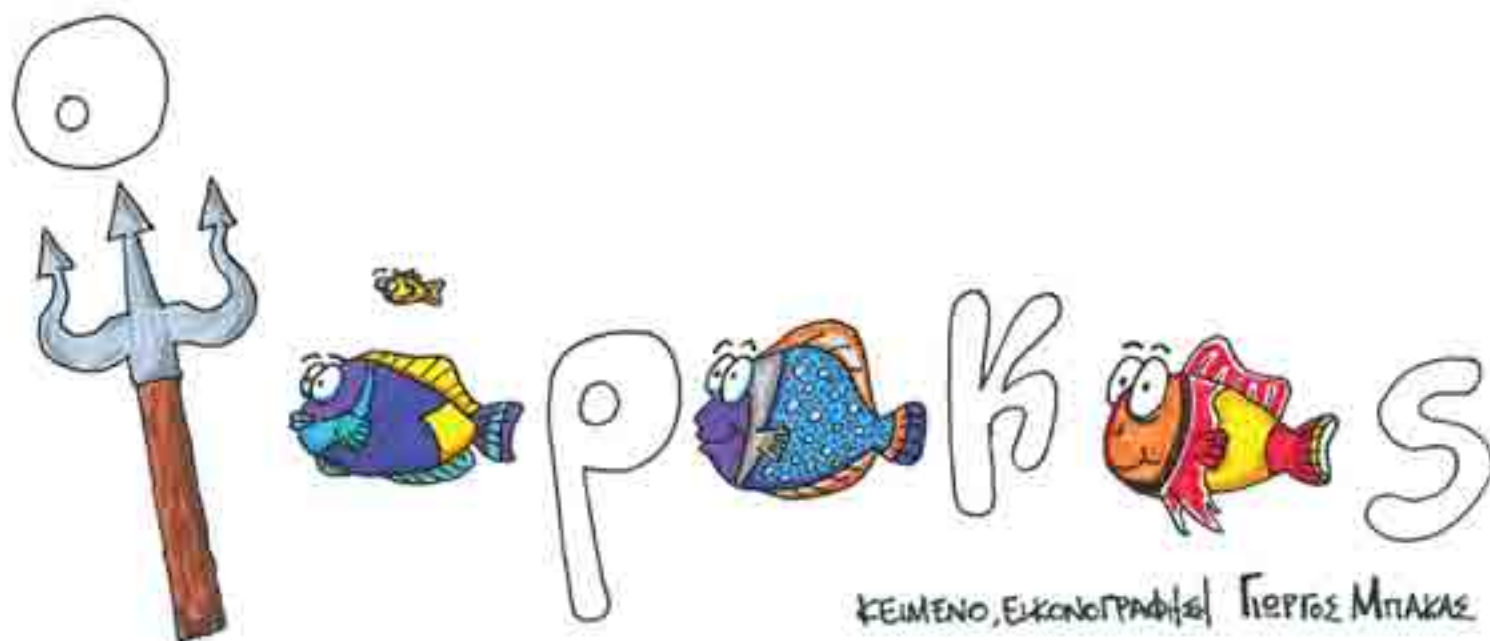
www.worldindustries.com

Court

Vandal

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ | ΓΙΟΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΣ

ΞΕΡΕΙ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΠΕΝΤΕ ΝΗΣΤΕ ΦΟΡΤΗΤΕΡΑ ΣΤΕΝΑ ΜΕ ΕΝΤΕΧΝΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΗΤΕΡΑ, ΚΑΛΟ ΕΡΑΣΙ ΚΑΙ ΘΕΩΝΟ ΑΠΕΞΕΛΕΞΟΝΤΕΣ ΤΑ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΤΡΕΛΑ

ΤΙΠΕΤΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΩΠΟΛΟΓΟΣ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΣΕΙ ΤΙΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙΣ ΠΕΤΡΕΣ, ΠΛΑΣΤΙ & ΔΑΤΙ, ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΟΝΤΕ ΝΑ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ ΣΕΝ ΧΟΝΤΡΑΝΙΣΜΟ

ΓΡΑΦΟΝΤΕ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΝΑ ΚΑΤΕΡΕΣ ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΣΟΥ

Ο ΚΑΛΩΣ ΤΥΧΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΕΡΑ ΣΕ ΜΙΑ ΔΙΕΚΚΛΗ ΣΧΟΛΗ "ΧΡΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΒΑΝΑ" Ο' ΕΣ ΜΙΑ ΕΥΧΑΙΣ ΣΧΟΛΗ "ΧΡΕΙΣ ΚΑΘΟΛΩΝ ΔΙΑΒΑΝΑ"

ΕΥΧΑΙΡΕΤΑΙ ΣΕ ΑΣΥΣΤΟΝ ΚΕΝΑΤΑ ΤΙΠΕ ΤΟΥ ΣΩΣΕ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΩΝ ΤΙΠΕΤΟ ΤΟΥ ΤΩΝΙΣ ΔΙΑΠΡΕΣ ΣΕ ΤΙΠΕΤΟ ΔΙΕΚΚΛΗ ΣΧΟΛΗ ΕΠΙΣΤΕΥΤΑΙ ΚΑΙ ΠΕΣ Ο ΝΕΟΣ ΟΡΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΤΙΠΕΤΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Τ' ΕΤΗ ΣΩΣΕΝ

ΜΠΑΝΟ ΜΕ ΠΡΟΣΩΠΟΛΟΓΟ ΣΥΝΕΙΔΕΣΘΕΙΣ ΘΕΛΟΝΤΕ ΝΑ ΟΡΕΙ ΣΤΕΡΕΣ ΣΕ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ. ΒΡΑΝΕΙ ΜΕ ΠΡΟΣΩΠΟΛΟΓΟ ΣΥΝΕΙΔΕΣΘΕΙΣ ΧΟΝΤΡΑΝΙΣΜΟΣ ΤΙΠΕΤΕ ΑΥΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ

ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΜΙΑ ΜΕΤΑ ΤΡΙΠΗ ΤΩ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΥΑΝ ΚΑΤΕΙ ΤΑ ΒΕΛΛΑΤΑ, ΟΥΣΕΙ ΘΕΩΝΣ ΚΑΙ ΔΑΜΟΝΕΣ ΓΙΑ ΤΩΝ ΕΥΧΑΙΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΕΙΜΕΙ ΜΕ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ

ΒΑΡΟΣ ΟΥΤΑΡΩΑ ΣΤΙΣ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ ΚΑΝΟΝΤΕΣ ΤΟΥΣ ΤΙΠΕΤΟΝΤΕΣ ΝΑ ΑΝΑΠΕΤΟΜΕΝΤΑΙ: "ΚΑΝΑ, ΤΙΠ ΤΗΝ ΕΙΔΑΝ ΤΗΝ ΕΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΗ?"

ΑΥΤΟ ΤΩΝ ΤΙΠΕΤΟ ΜΗΝΑ ΑΕΙ ΟΤΙ ΘΑ ΜΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΜΙΤΕΜΕΝΗ ΟΥΑΝΑ, ΘΑ ΑΡΧΕΙΣ ΣΥΝΑΙΣΘΗΤΟ, ΘΑ ΚΑΝΕΙΣ ΙΣΤΑΝΙΚΑ, ΙΤΑΛΙΚΑ ΚΑΙ ΜΕΚΡΙ ΝΑ ΑΝΟΦΟΡΗΣΕΙ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΤΙΟΤΑ ΑΛΛΟ ΑΥΤΟ ΝΑ ΤΙΠΕ ΤΙΠΕΤΕΣ, ΝΑ ΤΙΠΕ ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΝΑ ΤΙΠΕΤΟΝΟΝΤΕΙ ΜΕΤΑΝΕΣΘΗΤΕΣ ΕΥΧΑΙΡΕΣ ΤΙΠΕΤΟΝΤΕΣ

ΚΑΙΣΕ ΣΩΣΕΤΕΣ ΑΥΤΕΣ: "ΠΟΥΛΑΜΕ ΤΟ ΒΡΑΔΥ?" "ΤΙ ΘΑ ΠΑΡΑΤΙΝΟΝΤΕ;" "ΓΕΝΕΑΝΕ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ" "ΕΜΕΝΑ ΤΑΤΙ" "ΣΙΓΑΣΤΕΝΑΙ ΝΑ ΚΥΝΗΣΕ ΤΑΤΗ" "ΣΥΡΑ ΣΟΥ" "ΤΩΝ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΟ ΣΟΥ;" "ΟΥΜΕΝΟ ΔΩΝΑ ΑΥΤΟ ΜΑΔΕΡ" "ΟΥΚΕ ΜΟΝΑΔΕ ΝΑ ΣΤΙΛΕΣ ΜΕΝΟΥΜ" "ΣΥΡΟΥΝ Ο ΔΙΑΚΕΜΕΤΕΙ" "ΘΑ ΔΙΟΥΜΕ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΥΤΟ ΕΡΑΜΕΝΣ" "ΜΠΑΝΑ, ΔΕΝ ΚΕΥΕΙ ΜΕ ΤΙΟΤΑ Η ΣΟΥΡΑΔΑ, ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤ"

ΞΕΡΕΙ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΥΑΝ ΜΠΑΡΙΑΝ ΣΤΗ ΣΥΣΤΟΝ Η ΒΑΡΑΠΤΟΥ ΤΟΥ ΘΑ ΚΕΡΑΕΙ ΤΩΝ ΠΑΡΕΑ ΣΩΝΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΥΑΝ ΤΩ ΤΩΝ ΕΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΒΡΑΔΙΑΣ ΘΑ ΤΟΥ ΦΑΓΙ ΤΗΝ ΠΡΟΜΕΝΑ

ΑΥ ΚΑΙ ΝΙΣΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΝΑΙΣΙΟ ΣΥΝΑΙΣΘΗΤΑ ΟΥ ΤΕΛΕΙΟΝΟΝΤΑΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΦΟΡΟΣ ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΡΕΜΕΝΗ ΑΕΡΑ, ΒΑΣΤΑΙ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΕΥΧΑΙΡΑ ΟΤΙ ΘΑ ΤΙΠΕΤΕΙ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ ΤΙΠΕΤΟΝΤΕ ΜΕΝΑ ΝΑ ΤΩΝ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ

ΧΑΥΡΑΖΟ ΤΕΣ ΣΥΝΑΙΣΘΗΤΕΣ ΤΩ ΤΩΝ ΠΕΡΑΕΑΝ ΣΤΟ ΤΕΙ, ΤΡΑΒΑΤΑΕΣΤΕΣ ΣΤΟΝ ΑΥΜΑΘΟΚΑΙΡΟ ΑΡΕΟΛΙΒΑΣ Η' ΣΤΟ ΤΕΙ, ΜΑΡΕΜΕΝΟΠΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΕΜΕΝΟ ΣΤΟ ΟΥΠΟ ΟΡΑΜΑΣ, ΑΥΜΕΝΟΝΤΑΣ ΟΤΙ ΕΝΑΤΕΜΕΝΟΝΤΕΣ ΕΥΑΝ ΤΩΝ ΙΔΙΑ ΜΟΙΡΑ

ΤΙΠΕΤΕ ΤΗΝ ΚΟΒΙΑ ΤΕΣ ΑΥ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΙΠΕΤΟ ΕΡΕ ΑΥΑΙΣ ΝΑ ΤΙΠΕΤΟΝΟΝΤΕΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΘΑ ΦΑΓΕΙ ΟΥΡΕΣ ΚΑΙ ΘΑ ΤΙΠΕΤΟΝΟΝΤΕΣ ΑΥΤΟ ΤΩΝ ΣΥΝΑΙΣΘΗΤΕΣ ΤΟΥ

ΤΙΠΕΤΕ ΤΩΝ ΣΩΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΥΝ ΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΔΙΑΒΕΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΕΛΕΙΟΝΟΝΤΕΣ ΤΕ ΣΩΝΕΣ ΣΩΝ, ΑΥΝ ΕΙΤΕ ΕΥΑΙ ΑΥΕΝΟΝΤΕΣ ΦΟΤΗΤΗΣ, ΕΙΤΕ ΚΕΥΑΙ ΑΥΕΝΟΝΤΕΣ ΤΙΠΕΤΟΝΟΝΤΕΣ, ΤΙΠΕΤΟΝΤΕ ΕΙΤΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΙΠΕΤΟΝΤΕ ΕΥΑΙ ΑΥΕΝΟΝΤΕΣ ΑΥΕΝΟΝΤΕΣ

Οι πανεπιστημιακές σπουδές με τα περισσότερα

+συν

+συν ερχόμαστε την παράδοση της επιτυχίας από το 1977.

Το Mediterranean College είναι εγκεκριμένο από το Υπουργείο Παιδείας (Π. 2696/2008) και τα πτυχία που απονέμει αναγνωρίζονται βάσει Προεδρικού Διατάγματος (οδηγία 2005/36/ΕΚ).

+συν τομάζουμε το δρόμο προς την επαγγελματική σας καταξίωση.

Μέσα από την πασηκή εκπαίδευση και το MC Career Office επιτυγχάνουμε το 84% των αποφοίτων μας να προλαμβάνονται άμεσα στα αντικείμενα των σπουδών τους (ετήσια 2009).

+συν εργαζόμαστε με κορυφαίους καθηγητές.

Το 80% των καθηγητών μας είναι κάτοχοι (ή υποψήφιοι) διδακτορικών τίτλων ενώ εγχερόνται και αξιολογούνται συνεχώς από τα Βρετανικά πανεπιστήμια.

+συν διαθέτουμε όλες τις απαραίτητες πιστοποιήσεις.

BAC (Βρετανικό Συμβούλιο Πιστοποίησης Πανεπιστημιακών Σπουδών),
QAA (Όργανισμός Διασφάλισης Ποιότητας Βρετανικών Πανεπιστημίων),
NALIC (Βρετανικό ΔΟΑΤΑΠ).

+συν συνηθίζουμε με τα Βρετανικά Πανεπιστήμια σε πραγματικό χρόνο.

Η φοίτηση στην Ελλάδα πραγματοποιείται παράλληλα με τη Βρετανία σε κάθε επίπεδο, από το χρονόδιάγραμμα εξετάσεων μέχρι τις σημειώσεις. Απώλυτη διασφάλιση ποιότητας σε ένα αδιάβλητο εκπαιδευτικό σύστημα.

+συν συνδυάζουμε το ρυθμό εκμάθησης με τις ανάγκες σας.

Υποστηρίζουμε τη σταδιακή εκμάθηση της Αγγλικής γλώσσας κατά τη διάρκεια των σπουδών: 1ο έτος: Ελληνικά, 2ο έτος: Ελληνικά & Αγγλικά, 3ο έτος: Αγγλικά.

+συν εκπέμπουμε έντονη στήριξη σε μέντες στην περιφέρειά.

Σας παρέχουμε πρόσβαση στις πιο σύγχρονες ψηφιακές εκδόσεις (σε απόσταση 10 λεπτών από το Κολέγιο).

+συν ιστοσελίδα και παρέχουμε εκτενή βιβλιοθήκη.

Διαθέτουμε ιδιόκτητη ενημερωμένη βιβλιοθήκη 15.000 τόμων, εξοπλισμένοι πρόσβαση στις ηλεκτρονικές βιβλιοθήκες των Βρετανικών πανεπιστημίων, καθώς και σε Ελληνικές πανεπιστημιακές βιβλιοθήκες.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΠΡΟΠΤΥΧΙΑΚΑ

Bachelors

- Διοίκηση Επιχειρήσεων
- Διοίκηση Επιχειρήσεων & Marketing
- Διοίκηση Επιχειρήσεων & Διαχείριση Ανθρώπινων Πόρων
- Διοίκηση Επιχειρήσεων & Χρηματοοικονομικά

- Ψυχολογία
- Προσχολική Αγωγή

- Πληροφορική
- Δίκτυα Υπολογιστών

HNDs

- Πολιτικών Μηχανικών
- Μηχανολόγων Μηχανικών
- Αρχιτεκτονικός Σχεδιασμός
- Συμβουλευτική Ψυχολογία
- Ειδική Αγωγή (Μαθησιακές Δυσκολίες)

ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΑ

Masters

- MBA (ελληνόφωνο ή αγγλόφωνο)
- MSc Marketing
- MSc Marketing & Advertising
- MSc Management
- MSc Management & Finance
- MSc Computer Networks

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΣΗΣ

Professional/Executive Diplomas

- Management
- Marketing
- Δημόσιες Σχέσεις
- Διαχείριση Ανθρώπινων Πόρων
- Χρηματοοικονομική & Τραπεζική Διοίκηση
- ΔΛΠ & Διαχείριση Λογιστηρίου
- Logistics
- Διαίκηση Ολικής Ποιότητας
- Διοίκηση Τουριστικών & Ξενοδοχειακών Επιχειρήσεων
- Διοίκηση Μικρομεσαίων Επιχειρήσεων
- Διοίκηση Ναυτιλιακών Επιχειρήσεων
- Διοίκηση Εκπαιδευτικών Μονάδων
- Διοίκηση Μονάδων Υγείας
- Δημοσιογραφία & Management
- Αθλητική Δημοσιογραφία & Management
- Λογοθεραπεία

Το Mediterranean College είναι έδρα λειτουργίας της
"ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΤΑΛΥΚΕΙΑΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ"
στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη
<http://www.meditcollege.gr>

UNIVERSITY
of DERBY

edexcel

MEDITERRANEAN
COLLEGE

Founded in 1977

+συν υπογράφουμε την επιτυχία

UK NARIC

HELLENIC
COLLEGES
ASSOCIATION

BAC

QAA

Κολέστε ΤΩΡΑ!
Ανταρτή γραμμή. Χωρίς χρέωση

800 11 93 93 93

www.meditcollege.edu.gr
info@medcollege.edu.gr

ΑΘΗΝΑ: Παλλήνης 8 & Πατισίων 107,
τηλ.: 210 8586000

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βολωνίων 9,
τηλ.: 2310 287779

ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΤΑΛΥΚΕΙΑΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ "ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟ ΚΟΛΕΓΙΟ"

"ΞΕΡΩ ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΦΕΤΟΣ ΤΟ ΚΑΝΟΚΑΪΡΙ

// Αν περίμενες να διαβάσεις μαυρολόγους για καραβόκια μήτε, έρωτες στο κύμα, σεροτουριστικές παπάρες και ελαφρύ φολκλόρικα περί του ελληνικού θέρους, γελάστηκες οικτρά. Γιατί αυτό που ακολουθεί είναι η Μηλιαχ List των αναγνωστών του περιοδικού με ό,τι τους χαίρει, τους τσιτώνει, τους ηρεμώνει και τους δίνει ξερα στα νεύρα

εικονογράφηση: Μάριος Χαλκιάς

Ο πρώην που ανεβάζει μουσικά βιντεοκλίπ στο φάτσαμπουκ.

Ο πλίθιος πρώην που ανεβάζει μουσικά βιντεοκλίπ στο φάτσαμπουκ.

Ο παλιομαλάκας πρώην που ανεβάζει μουσικά βιντεοκλίπ στο φάτσαμπουκ.

Η φίλη που λέει «Κάνε οικονομία στο νερό, γιατί δε θα έχουν να πουν τα εγγόνια μου» και μετά κάνει 52 λεπτά ντους.

Η φίλη που δεν αφήνει την κόρη της να διηγηθεί μία ιστορία και πετάγεται συνεχώς και τη διακόπτει.

Η φίλη που θα πεθάνει αν ο 28χρονος γιος της πάει να μείνει με την γκόμενα.

Η αρχιμαλακισμένη στο μπροστινό αυτοκίνητο που πετάει ΚΑΙ τις στάχτες, ΚΑΙ τις γόπες, ΚΑΙ τα άδεια μπουκαλάκια νερού ΕΞΩ από το παράθυρό της.

Η μετανάστρια δεύτερης γενιάς με το ύφος «μου χρωστάτε όλοι, διότι εγώ είμαι μετανάστρια».

Η αγάμητη γειτόνισσα που της φταίμε εμείς.

Ο γυναικολόγος που ΔΕΝ έχει στο ιατρείο του ΟΛΑ τα μεγέθη κολλοδιαστολέων.
Karina Ruby

Ο κιθαράκιος: Ένα all time classic μπλιαχ του καλοκαιριού και συγκεκριμένα του βραδινού καλοκαιριού. Ο κιθαράκιος δεν πάει πουθενά χωρίς το ντοσιέ του (πιθανόν να τον πετύχετε και με μπλε τετράδιο) και, φυσικά, την κλασική του κιθάρα. Τον βρίσκουμε σε παρέες καθισμένες σε κύκλο, κατά προτίμηση γύρω από φωτιά, σε παραλίες μετά τις 11 το βράδυ. Στην πραγματικότητα δεν ξέρει να παίζει κιθάρα, απλώς

έχει μάθει να χτυπάει παθιάρικα τις συγχорδίες του λα μινόρε με γρήγορη εναλλαγή με μι μινόρε και πού και πού πετάει και μια ντο ματζόρε, που συνήθως τη σέρνει για τελείωμα. Το ρεπερτόριό του περιλαμβάνει Χατζηγιάννη, Ονίραμα, Μπλε, Παύλο (το «Να μ' αγαπάς»), Σωκράτη, Θανάση, Βασίλη, Γιάνναρο (Αγγελάκα), το «Hurt» από Τζόνι Κας και, φυσικά, τα κλασικά τραγούδια «Ο Τούρκος» και «Μ' αεροπλάνα και βαπόρια». Όλα, copy paste από το kithara.vu, ξέρεις: γραμμένα στιχάκια και από πάνω γραμμένη η συγχорδία. Ο κιθαράκιος είναι αγαπητός σε θήλεα του κάμπινγκ, που συνήθως κάθονται δίπλα του, στριφογυρνάνε με μανία τις διαφάνειες/σελίδες του ντοσιέ/τετραδίου, του κάνουν παραγγελιές και σιγοτραγουδάνε παράφωνα μυξοκλαίγοντας κι αναπολώντας. Το σόου κλείνει με το χαριτωμένο «Κοκοράκι» («όταν θα πας, κυρά μου, στο παζάρι...») και το παρεάκι διαλύεται στα γέλια κάθε φορά που ο κιθαρίστας μιμείται τους ήχους που κάνουνε τα ζώα. ΥΓ. Ιδιαίτερα ευχαριστώ την Ιλέανα για τη βοήθεια.
Μαρίνα Δ.

Επιστρέφεις από Κύθηρα, αποθεώνεις τη φυσική ομορφιά, την επομένη πιάνουν πυρκαγιές και οι φίλοι σε πειράζουν με τη γνωστή σαχλοκαζούρα: Τι γκαντέμης που είσαι!

Ασυμβατότητα γούστου. Αν γουστάρεις μόνο κοσμοπόλitan γκομενογαμάουσα beach bars, άσε μας στο κολπάκι μια σταλιά, όπου δεν υπάρχει ούτε καντιναδόρος, ούτε καν ρακετάς, και σταμάτα να αποκαλείς την ερμηιά «μειονέκτημα του νησιού»!

Ζευγάρι γνωρίζει ζευγάρι τυχαία, συναντιούνται πάνω από τρεις φορές τη μέρα στο μικρό νησί και πάντα ο ίδιος διάλογος: «Πήγατε εκεί;» «Καταπληκτικά!» «Την είδατε αυτή την παραλία;» «Υπέροχη!». Να 'χαμε να λέγαμε.

Πας Κρήτη και γκρινιάζεις για τις αποστάσεις του

νησιού. Όχι, το Σπτεία - Χανιά δεν είναι Θεσσαλονίκη - Καλλιθέα, και όχι, δεν μπορείς να μένεις Ρέθυμνο και να βγαίνεις Άγιο Νικόλαο. Get a map!
Anto

Τα ομιλούντα ξένες γλώσσες πιτσιρίκια σε ντεμέκ χλιδάτους χώρους! Mammy mammy, πού είναι ο μπαμπάς; Fuck off, mammy!

Οι τύποι που πάνε σε λουξ πλαζ, γιατί δεν έχει κλέφτες, λωποδύτες, μικροπωλητές, αλλοδαπούς και ημεδαπούς και λοιπά μιάσματα (και καλά) της κοινωνίας, και εν τέλει δεν μπαίνουν στο νερό για να μην τους λουφάρει το μπλαζέ πλουσιόπαιδο από τη διπλανή ξαπλώστρα το κινητό! Ας ηρεμήσουμε λίγο!

Τα πρωτόζωα της εθνικής οδού και η περιβόητη θεωρία τους για την κυλιόμενη αριστερή λωρίδα. Γιατί κάποιος πρέπει να είναι όντως πρωτόζωο για να πηγαίνει με 60 km/h αριστερά και να πιστεύει ότι είναι ο Σουμάχερ στην Ίμολα.

Οι επιβάτες των μέσων μαζικής μεταφοράς με τα ακουστικά στα αφτιά. Δε μας ενδιαφέρει τι ακούτε, χαμηλώστε το, δε μας αρέσουν οι σοβαροφανείς φάτσες σας, η μουσική δε μας φέρνει πιο κοντά, μας απωθεί. Αντικοινωνικά πλάσματα, βγείτε από τον κύκλο σας, δε σπάτε.

Οι τύποι που γράφουν hate lists. Εγωπαθή καθάρματα όλοι τους!
GCF

Οι τύπισσες που ντρέπονται να παραδεχτούν ότι το λαϊκό τραγούδι είναι η ζωή τους, με αποτέλεσμα να ακούν στη διαπασών Δήμητρα Γαλάνη και Αρβανιτάκη ως εναλλακτική ποιοτική μουσική.

ΕΥΡΩΓΝΩΣΗ®

Ξένες γλώσσες; Έχουμε τον τρόπο μας!

**Καίγεσαι για
...FCE ή ECCE?**

Έλα στην ΕΥΡΩΓΝΩΣΗ!

Απόκτησε πτυχίο σε
3 μόνο μήνες*!

**ΟΚΙ Έχεις FCE ή
ECCE και θέλεις
Proficiency;**

Έλα στην ΕΥΡΩΓΝΩΣΗ!

Απόκτησε Proficiency σε
9 μήνες!
(Για κατόχους FCE
με A & B ή CAE).

**Θέλεις Proficiency
αλλά δεν έχεις FCE
ή ECCE;
Κανένα πρόβλημα!**

Έλα στην ΕΥΡΩΓΝΩΣΗ!

Ήρθε η ώρα για το
επόμενο άλμα!
Κάνε εντατικά μαθήματα
φέτος, παρακολούθησε
τα καλοκαιρινά μαθήματα
και δώσε εξετάσεις το
Δεκέμβριο*!

**Θέλεις πιστοποίηση
εδώ και τώρα;**

Έλα στην ΕΥΡΩΓΝΩΣΗ!

- **IELTS & TOEIC**
σε 2 μόνο μήνες*
για αναγνωρισμένες
πιστοποιήσεις από
τα Ελληνικά Δημόσια.
- **TOEFL, GMAT, GRE**
για μεταπτυχιακά και
σπουδές στο εξωτερικό.

**Έμαθες Αγγλικά;
Μη σταματάς!**

Έλα στην ΕΥΡΩΓΝΩΣΗ!

- Μάθε μια γλώσσα
επιπλέον:
- Γαλλικά
 - Γερμανικά
 - Ιταλικά
 - Ισπανικά
- Έχουμε το πρόγραμμα
που σου ταιριάζει:
- Προγράμματα
για αρχάριους.
 - Προγράμματα για
απόκτηση πτυχίου.

www.eurognosi.com • 800 111 3868 (εξωτερ. χρεώσεις)

Οι πληροφορίες που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα αυτή είναι μόνο για ενημερωτικούς σκοπούς και δεν αποτελούν υπόσχεση ή εγγύηση. Η Eurognosi δεν είναι υπεύθυνη για τυχόν ζημιές που προκύψουν από την χρήση των πληροφοριών που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα αυτή.

Όσοι ξέρουν τα πάντα για τα τουριστικά μέρη της Ευρώπης, ακόμα και αν το μεγαλύτερο ταξίδι της ζωής τους ήταν το Θεσσαλονίκη - Αθήνα.

Αυτοί που φοράνε επώνυμα πανάκριβα ρούχα και αξεσουάρ, αλλά κάνουν ακόμα αναπάντητη.

Όσοι με την πρώτη ψιχάλα φορέσουν το φουσκωτό αμάνικο μπουφάν τους, την τζαμαρία στο πρόσωπό τους και κατέβουν παραλία για καφέ.

Όσοι προσποιούνται ότι ξέρουν τους υπεύθυνους/ιδιοκτήτες των πανάκριβων μαγαζιών για να εντυπωσιάσουν τη σύντροφό τους! (μεγάλε, σε χαιρετάει από υποχρέωση και είμαι σίγουρος ότι δε σε γουστάρει κιόλας)

Μαρίνος Αντύπας

Οι γείτονές σου στο κάμπινγκ που, όταν αναχωρούν σου αφήνουν πάντα κάτι «ελαφρά» χαλασμένο (καρέκλες, τραπέζια, στρώμα), το οποίο όμως «κάνει τη δουλειά του», κι εσύ απλώς αναλαμβάνεις να το πετάξεις στα σκουπίδια, επειδή αυτοί βαριούνται.

Η φράση «κορίτσια, τι θα κάνετε το βράδυ;» που ακούγεται δεξιά κι αριστερά τη μέρα στην παραλία, επειδή ακριβώς τη χρησιμοποιείς κι εσύ.

Η μουσική των μπιτς μπαρ στη Χαλκιδική. Τραγούδια που νομίζεις ότι βγαίνουν μόνο και μόνο για να ακούγονται στα δύο πόδια (και στον έναν κόλπο). Πηγαίνοντας το φθινόπωρο σε δισκάδικο, περιμένεις να τα συναντήσεις στην κατηγορία «Παραδοσιακά», με τίτλο «Τα Χαλκιδικιώτικα», πλάι στη Νίτσα Τσίτρα και τον Βαγγέλη Κονιτόπουλο.

Οι γκόμενες που σε κοζάρουν όλη μέρα, με απο-

τέλεσμα να παίρνεις τη θεία σου την Κρουστάλλω τηλέφωνο για να σε ξεματιάσει, και, όταν τις πλησιάζεις, σου μιλούν από αγγαρεία με τόσο ξινίλα, που θα έφτανε σε ολόκληρη τη Μόσχα να πιει τη βότκα της (εναλλακτικά) με λεμονάδα.

Οι ελευθεροκαμπίστες, που αναζητούν την πιο άμεση και natural επαφή με περιβάλλον δίχως δεσμεύσεις και όρια, και σαν αποζημίωση για τη φιλοξενία της μητέρας φύσης της αφήνουν δωράκια παντού κουράδες, κουτάκια μπίρας, πεταμένες κονσέρβες, πάμπερς, όλο το εργοστάσιο του Παπαστράτου σε γόπες και λοιπά περιττά πλέον είδη που συνέδραμαν και ολοκλήρωσαν την αποστολή της επαφής με τη μάνα γη.

Όλοι αυτοί που κάνα εξάμηνο μετά την επιστροφή τους από τις διακοπές δεν μπορούν να προσαρμοστούν στην πόλη και κάθε τόσο σου τσαμπουνάν πόσο ανάγκη έχουν μία τελευταία μίνι απόδραση, κι ως έλειψαν για καμιά βδομάδα.

Αυτοί που επιλέγουν τον αγροτουρισμό και ηδονίζονται με τις αγροτικές εργασίες που τους δίδονται, σαν να επρόκειτο για τους πιο hardcore εσενεμάδες. Άμα γουστάρετε τόσο, ελάτε και από το χωριό μου να βοηθήσετε τη μάνα'μ και τον πατέρα'μ στα χωράφια.

Που αντί για τηλέφωνα, ανταλλάσσεις facebook.

Η τσίκνα από τροχόσπιτα και σκηνές, τη στιγμή που εσύ τη βγάζεις με παστέλι και γιαούρτι.

Χρήστος Δούρας

Στην παραλία, 2 άτομα απλωμένα 10 στρέμματα (και χωρίς παιδιά). Λύνεις γρίφο από πού θα περά-

σεις για να φτάσεις θάλασσα. Guys and girls, δεν είναι ένδειξη κοινωνικού status το πόση έκταση έχεις πιάσει στην αμμουδιά...

Το υπερβολικό μαύρισμα της σερβιτόρας στο beach bar, που σου θυμίζει συνέχεια πόσο μικρή άδεια πήρες (και δε θα ξαναπαρείς). Καταλήγεις να βάζεις μέχρι και ελαιόλαδο στο δέρμα σου, μπας και τη φτάσεις και νιώσεις ότι κάτι έκανες, βρε αδερφέ...

Όλοι αυτοί που φωνάζουν επανειλημμένα (και αποτυχημένα) «Λίζα, μπανάνα». Still funny? Seriously?

Οι πιασμένες ξαπλώστρες όχι από το προηγούμενο βράδυ αλλά από το πρωί, που ξύπνησε ο δόλιος στις 7 κι έβαλε την πετσέτα και πήγε να ξαναπέσει για ύπνο. Και πας εσύ στις 8μισι (που σε έχει ξυπνήσει ο ήλιος στη σκηνή) και δε βρίσκεις! Και κλασικά, βρίζεις που για μια ακόμη χρονιά δεν αγόρασες όλο το σετ (ομπρέλα, ξαπλώστρα, τραπεζάκι και τρεις να σου τα κουβαλάνε επί πληρωμή).

Το ροχαλτό από τις γύρω σκηνές. Σε βοηθάει, βέβαια, να βρεις πιο εύκολα τη σκηνή σου το βράδυ! «Ελα, δεν τον ακούς; Από εδώ είμαστε, αφού τον έχουμε απέναντί!». Αν φύγει, το χάος! «Πού είμαστε;» Μια απορία όμως, η κοπελίτσα μαζί σου, γλυκέ μου, πώς κοιμάται, μου λες;

Άσπα Κωσταράκου

Τι σου τη σπάει τώρα που φθινοπωριάζει και τα μαγιό έγιναν πουλόβερ; Ποιες φυλές, χαρακτήρες, συμπεριφορές και χούγια σε τσιτώνουν και θέλεις να ανταποδώσεις; Στείλε τη δική σου Μπλιαχ List στο info@soulmag.gr και στο τεύχος Οκτωβρίου, που θα δημοσιευτεί, όλη η εκδίκηση θα είναι δική σου.

ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ 2010 - 2011

Turbo-X Sphere School

Εκκινήστε τη νέα σχολική χρονιά με τη καλύτερα εφοδιασμένη διπλόρηνη επεξεργαστή, μεγάλο σκληρό δίσκο 500GB και 3 χρόνια εγγύηση έχει ό,τι ζητάτε για βασικές εφαρμογές & internet.

370 €

κωδικός: 1540010

Turbo-X Cardio U60-232

Το φθηνότερο laptop με επεξεργαστή Intel Pentium P6000 και 3 χρόνια εγγύηση! Με εντυπωσιακή σχεδίαση και ισχυρή απόδοση στις σχολικές και όχι μόνο εργασίες.

599 €

κωδικός: 1537644

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ
ΠΑΙΔΙΑ ΒΓΑΙΝΟΥΝ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

πλαίσιο

www.plaisio.gr

Γραμμή Επικοινωνίας: 800-11-12345

Καρτ ποστάλ

Κοσμοπολίτικο περιοδικό σημαίνει και κοσμοπολίτες αναγνώστες. Αυτές είναι μερικές από τις εικόνες που μας στείλατε και μέσα τους κρύβουν εισιτήρια, διαβατήρια, ποίηση, τέχνη. Γεια σου, και στα χιλιόμετά σου! Έχεις κι άλλες; Στείλε τις καρτ ποστάλ σου στο info@soulmag.gr και οι καλύτερες θα δημοσιεύονται.

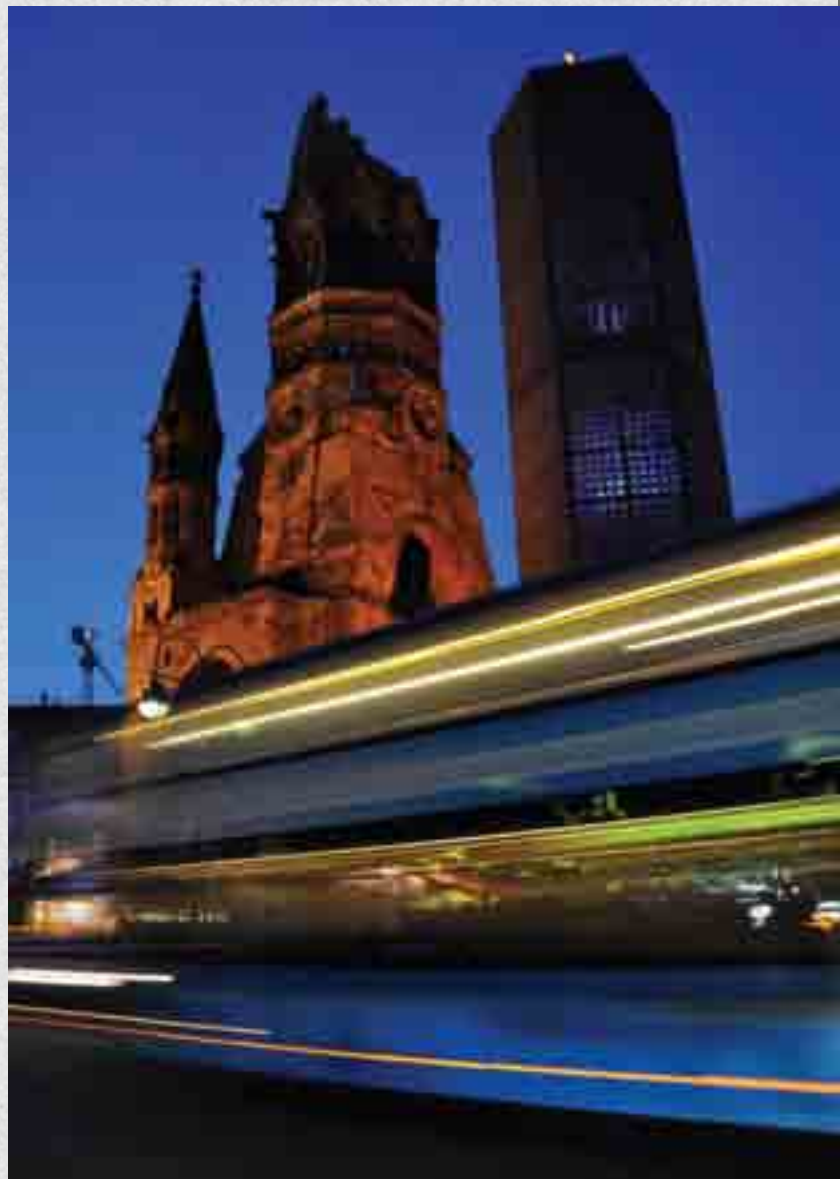
Η Εμμανουέλα Κυριακοπούλου στο Fischmarkt της Κολονίας.

Αποστολή στην Μπρυξ. Η Mariana Tarasi την επισκέφθηκε πριν τα Χριστούγεννα.

Ο Lego Boy παραμόνεψε κι έπιασε τα σύννεφα στο Ηράκλειο.

Aus Berlin. Μια καρτ ποστάλ με την υπογραφή του Δημήτρη Κατσαούνη.

Η Χρυσούλα και η Ειρήνη συλλαμβάνουν ένα ambient απόγευμα στη Μηλιά της Σκοπέλου.

Δημήτρης Μπούτος: «Το my SOUL. Είναι το μόνο περιοδικό που μπορώ να διαβάσω από editorial μέχρι ζωδια (ενώ ακόμα χαζεύω το εξώφυλλο). Άψογο. Η φωτογραφία αυτή είναι από το χριστουγεννιάτικο ταξίδι μου στο Παρίσι (συγκεκριμένα, τραβηγμένη γύρω στις 7 το απόγευμα στις 24/12), στο σταθμό NATION του metro. Μου έκανε εντύπωση η αντίθεση που κρύβει η φωτογραφία: η λέξη “NATION” μου θυμίζει τον (ακόμα) ισχυρό εθνικισμό κάποιων Γάλλων σε μία πόλη-υπόδειγμα πολυπολιτισμικότητας. Κάτω, λοιπόν, από την “εθνική” επιγραφή στέκεται μια Αφροαμερικάνα, τα δύο σύμβολα (του εθνικιστικού και του σύγχρονου Παρισιού) συναντιούνται».

Κωνσταντίνος Βάρσος: «Άγιος Προκόπιος, Νάξος. Οι άνθρωποι έφυγαν, τα μελτέμια ηρέμησαν, και ο ήλιος ετοιμάζεται για άλλη μια εντυπωσιακή έξοδο. Μόνο ο πύργος παρέμεινε στη θέση του».

Η **Ισμήνη Μοντ** στους δρόμους της Britannia αναφωνεί: «Λονδινάρα, Camden, cultlikes συναντήσεις».

Καλυψώ καλεί SOUL από το Central Park: «Καλησπέρα! Χαζεύω πάντα τις φωτογραφίες που δημοσιεύετε από τα διάφορα μέρη του κόσμου στο Καρτ Ποστάλ. Είναι εξαιρετικές! Σας στέλνω κι εγώ, λοιπόν, μια φωτογραφία από τη Νέα Υόρκη του προηγούμενου Μαΐου. Είχε τρελή βροχή και κρύο κι εμείς βολτάραμε στο Central Park και κάπου εκεί βγήκε και η συγκεκριμένη φώτο! Υπέροχες αναμνήσεις από το ταξίδι αυτό...».

Αυτοκίνητο νεονύμφων ή απλώς ανθοπωλείου; Who cares? Είναι Λονδίνο, ήταν ο **Κώστας Βουράκης**.

Στο κέντρο της πλατείας Ζουρντάν, δίπλα από την ευρωπαϊκή συνοικία, στις Βρυξέλλες, εδώ και 62 χρόνια τηγανίζονται οι καλύτερες πατάτες του Βελγίου, και άρα του κόσμου, σύμφωνα με τους «New York Times»!

Κείμενο Μαρίνα Κονταρά Φωτογραφία Γιώργος Γαβανάς

Maison Antoine

Πατατατράκ!

Μετά από μια βραδινή έξοδο με πολλά ποτά, στην Ελλάδα περνάμε από ένα σουβλατζίδικο ή χτυπάμε ένα «βρόμικο». Στο Βέλγιο πάλι περνάμε από μια «φριτούρ» και τρώμε ένα χωνί πατάτες τηγανντές! Σε αντίθεση με όσα διαδίδουν οι Αγγλοσάξονες, οι τηγανντές πατάτες δεν είναι french fries, αλλά belgian. Καθώς το τηγάνισμα αποτελεί αγαπημένη μέθοδο μαγειρέματος στην ευρύτερη ολλανδόφωνη περιοχή, οι τηγανντές πατάτες είναι must και οι Βέλγοι περήφανα δηλώνουν πως πρόκειται για το εθνικό τους πιάτο!

Σε όλο το Βέλγιο, οι φριτούρ (frituur) και τα φριτκότ (fritkot) είναι πολύ διαδεδομένα. Πρόκειται ουσιαστικά για το τοπικό, παραδοσιακό junk food. Όλα έχουν μια στάνταρ και πολύ οικεία μορφή: ελάχιστη διακόσμηση, κλασικές πλαστικές καρέκλες, μπόλικες επαγγελματικές φριτέζες και μια μυρωδιά τηγανίλας. Πλέον, λόγω του ανταγωνισμού με τα τούρκια και αραβικά κεμπάπ, δίπλα στις πατάτες βρίσκουμε και κρεατοσνάκ, αλλά αυτά μάλλον συνοδεύουν τις πατάτες, και όχι το ανάποδο.

Τίποτα το αξιόλογο, λοιπόν, τυπικό junk food; Ενδεχομένως, εκτός κι αν μιλάμε για το «Maison Antoine» (σε ελεύθερη μετάφραση «Οίκος του Αντουάν»). Η αρχή έγινε από τον Αντουάν Ντεμέ και τη γυναίκα του, που κάποια στιγμή βαρέθηκαν να γυρνάνε από πανηγύρι σε πανηγύρι για να πουλήσουν τις νοστιμιές τους και αποφάσισαν να αράξουν. Έστησαν, λοιπόν, μια μικρή παράγκα, άναψαν τη φωτιά και συνέχισαν να τηγανίζουν, με εξαιρετική επιτυχία. Τότε, το μαγαζί δούλευε μόλις έξι ώρες την ημέρα και το εκλεκτό χρυσαφένιο έδεσμα συνοδευόταν μόνο από μαγιονέζα ή κέτσαπ. Πολύ σύντομα, όλη η πόλη μαθαίνει πως οι πατάτες τους είναι οι καλύτερες και μπροστά στο παραγκάκι τους σκηματίζονται τεράστιες ουρές.

Καθώς ο Αντουάν και η γυναίκα του μεγάλωσαν, η σκυτάλη πέρασε στη δεύτερη γενιά, την Κλεμεντίν, τη Ζανίν και τον Ζαν-Πωλ, οι οποίοι αποφάσισαν να επεκτείνουν την επιχείρηση, κρατώντας πάντως τον οικογενειακό χαρακτήρα. Η παράγκα μεγάλωσε (και στην ουσία έπαψε να είναι παράγκα), αγοράστηκαν καινούργια σύγχρονα μηχανήματα, οι συνοδευτικές σάλτσες πλήθυναν και έγιναν πιο ευφάνταστες και πικάντικες και το σουζέ γιγαντώθηκε. Πλέον όλο το Βέλγιο μιλά για τις πατάτες του Αντουάν.

Το μυστικό της επιτυχίας είναι απλό. Ο Αντουάν έχει τον αποκλειστικό του προμηθευτή στο χωριό Μπίντσε, που, μάλιστα, καλλιεργεί ειδική ποικιλία για χάρη του. Οι πατάτες είναι πάντα φρέσκιες και δοκιμάζονται από τους ιδιοκτήτες: αν τυχόν η σοδειά δεν είναι καλή, τότε προμηθεύονται κυπριακές ή ιταλικές. Σε αυτή την περίπτωση μάλιστα, το μαγαζί αναρτά ειδική ανακοίνωση, ώστε η πελατεία να είναι ενημερωμένη! Όσο για την παρασκευή, οι πατάτες διπλοτηγανίζονται σε καλοδιαλεγμένο βοδινό λίπος και σερβίρονται αποκλειστικά και μόνο σε χωνί από ειδικό χαρτί. Σίγουρα, η φήμη τους ενισχύθηκε και από τη γρήγορη και χαμογελαστή εξυπηρέτηση (χάρισμα μάλλον σπάνιο στο Βέλγιο). Το βέβαιο είναι πως διασημότητες, όπως ο Τζόνι Χαλιντέν, ο Φιλίπ Γκελύκ (ο δημιουργός του γνωστού μας Γάτου), διάφοροι βέλγοι πολιτικοί, μέχρι και ο ίδιος ο βασιλιάς, έχουν γευτεί τις «καλύτερες πατάτες του κόσμου». Ακόμα και η Κατρίν Ντενέβ, σε κάποια περιοδεία της στις Βρυξέλλες, δεν αντιστάθηκε στον πειρασμό και έκανε όχι ένα, αλλά τρία «δείγνα» του Αντουάν. Κι όχι μόνον αυτά: στους εορτασμούς για τα 175 χρόνια από την ίδρυση του Βελγίου, οι πεντανόστιμες πατάτες σερβιρίστηκαν στις εκδηλώσεις που οργάνωσε το Μουσείο Μποζάρ. Το δημοφιλές πατατάδικο πλέον έχει επιβληθεί και αποτελεί trademark. Στις εισόδους των γύρω μπαρ και καφετεριών δεσπόζει ένα αυτοκόλλητο που δηλώνει πως οι πελάτες είναι ευπρόσδεκτοι με τις πατάτες τους.

Σήμερα, η φριτέζα έχει περάσει στα χέρια της τρίτης γενιάς, στον Πασκάλ και τον Τιερί. Η φήμη τους έχει ξεπεράσει τα σύνορα του μικρού Βελγίου, αφού για το δημοφιλές έδεσμα της καντίνας έγραψε ακόμα ο σοφιστικέ οδηγός Michelin. Το μενού είναι πολύ πιο πλούσιο -ο ανταγωνισμός είναι μεγάλος-, αλλά αν πας να φας του Αντουάν, πατάτες θα πάρεις, ακόμα κι αν τις συνοδεύσεις με hot dog, σαλιγκάρια ή και μύδια.

A full-page photograph of Tina von Nekro, a woman with vibrant red hair and heavy gothic makeup, singing into a large vintage microphone. She has extensive tattoos on her arms and is wearing a black dress with red floral patterns. The background features a jukebox and a blue curtain.

Tina von Nekro Wild thing

Μια από τις πιο καλτ περσόνες της παριζιάνικης νύχτας παραδίδει στις αναγνώστριες του SOUL pin-up μαθήματα psycobilly σιλ και σωστής νέο-gothic συμπεριφοράς. Όσες γενναίες as παραδειγματιστούν και, αν μπορούν, as τη μιμηθούν. **Συνέντευξη Άννα Παπαρίζου**

Hair, pic and make up by Miss Red

Pic by Evestreet. Make up by Nina Porteron

Ποια γυναίκα κρύβεται πίσω από την Tina von Nekro; Είμαι η Claire Slimane, είμαι 30 χρονών και κατάγομαι από το Nord-Pas de Calais της βόρειας Γαλλίας. Πλέον ζω στο Παρίσι για επαγγελματικούς λόγους. Εργάζομαι ως μοντέλο, περφόρμερ και κομμώτρια και κατασκευάζω και περούκες. Είμαι μια γυναίκα παθιασμένη, αποφασιστική, αυθόρμητη. Αγαπώ τη ζωή, μου αρέσει να βγαίνω έξω, να ακούω μουσική, να αράζω με την παρέα μου. Και πάνω από όλα, δε με νοιάζει τι σκέφτονται οι άλλοι για μένα. Πιο πολύ με νοιάζει η ευτυχία μου.

Ποια ήταν η επαγγελματική σου πορεία; Για πολλά χρόνια δεν ήξερα τι να κάνω στη ζωή μου. Πήγα πανεπιστήμιο, αλλά δε μου άρεσε. Ξεκίνησα κομμωτική στα 24. Η κατασκευή περούκων ήταν φυσικό επακόλουθο, μιας και δεν ήθελα απλώς να κουρεύω σε κομμωτήριο. Αντίθετα, ήθελα μια καριέρα που να εμπεριέχει καλλιτεχνική δημιουργικότητα. Εκείνη την περίοδο γνώρισα rip-up φωτογράφους και ξεκίνησα κάποιες φωτογραφίες. Τα σόου ακολούθησαν. Ξεκίνησα με λίγο μόντελινγκ, τα μπουρλέσκ ήρθαν αμέσως μετά. Μου αρέσει η αδρεναλίνη όταν βρίσκομαι πάνω στη σκηνή μόνη μου.

Πώς θα περιέγραφες το στιλ σου; Έχω εξελιχθεί από το goth'n'roll κορίτσι, στο αυθάδικο rip-up. Η σκοτεινή πλευρά μου όμως παραμένει. Πάντα θα είμαι το ρετρό μοντέλο με τα τατουάζ, τα ψεύτικα λουλούδια στα μαλλιά, τις καρφίτσες με τις νεκροκεφαλές και τα ψηλά τακούνια. Έχω, βέβαια, το δικό μου στιλάκι. Μπερδεύω τα στιλ διάφορων εποχών πάνω μου, διαλέγω μόνη τα ρούχα, το μακιγιάζ και

το χτένισμα για τις φωτογραφίες, ανάλογα με τη διάθεσή μου. Τη μια μέρα φοράω όλα μαύρα και το επόμενο πρωί θα με δεις με 50s τζινάκι και κορδέλα στα μαλλιά. Μου αρέσει να δοκιμάζω τον εαυτό μου και τις δυνατότητες που έχω να μεταμορφώθω. Θέλω να είμαι η σαγηνευτική, μοιραία γυναίκα, αιχμάλωτη μέσα σε μια φωτογραφία...

Ποια χτενίσματα προτιμάς; Τα psychobilly και rockabilly, το γυριστό τσουλούφι της Bettie Page και τα victory rolls. Μου αρέσει επίσης να φοράω στέκες ή λουλούδια στα μαλλιά μου.

Τι είδους σόου κάνεις; Κυρίως μπουρλέσκ. Τα τελευταία χρόνια μου αρέσει πολύ να εμφανίζομαι σε επιδείξεις μόδας, ειδικά όταν το στιλ του σχεδιαστή ταιριάζει στην προσωπικότητά μου και περιλαμβάνεται και χορογραφία.

Τι μουσική ακούς; Κυρίως rockabilly, rythm'n'blues, electro gothic, metal, rock'n'roll. Μου αρέσει όμως και η kits γαλλική μουσική της δεκαετίας του '80, γιατί μου θυμίζει τα παιδικά μου χρόνια.

Ποιες είναι οι αγαπημένες σου ταινίες; Το «Freddy 1», γιατί με βοήθησε να βρω το ψευδώνυμό μου, Tina. Μου αρέσει το «Pulp Fiction», γιατί είναι τόσο politically incorrect. Ξέρω απέξω την τριλογία «Back to the Future» και έχω δει άπειρες φορές το «Star Wars». Από τις πιο πρόσφατες, μου άρεσε το «Walk the Line» για τη ζωή του Τζόνι Κας, το «Sin City», η «Τροία» και η γαλλοβελγική ταινία «Dikkenek».

Πώς ντύνεσαι στο σπίτι; Όταν είμαι κουρασμένη, όλα μαύρα, αλλά πάντα με ένα ψεύτικο λουλούδι στα μαλλιά και λίγο μακιγιάζ. Αν έχω κέφια, διαλέγω ένα από τα αγαπημένα μου χτενίσματα, φοράω ένα τζιν, ένα χαρούμενο φόρεμα ή μια φούστα μέχρι το γόνατο και ψηλά τακούνια!

Τι κάνεις στον ελεύθερό σου χρόνο; Δεν έχω πολύ ελεύθερο χρόνο, αλλά πάντα βρίσκω ώρα για τους φίλους μου και τον αγαπημένο μου. Μου αρέσει να ταξιδεύω, και πηγαίνω συχνά στο Βέλγιο, στη Γερμανία ή εντός Γαλλίας, για φεστιβάλ, συναυλίες, συνέδρια τατουάζ ή επιδείξεις παλιών αυτοκινήτων.

Ποιος είναι ο επαγγελματικός σου στόχος και τι όνειρα κάνεις για το μέλλον; Θέλω να είμαι κομμώτρια-κατασκευάστρια περούκων-μακιγιάζ για τον κινηματογράφο. Όχι πως θα με χάλαινε να δουλέψω για το θέατρο ή την όπερα. Αρκεί να έχω την ελευθερία να δουλεύω όπως θέλω εγώ και να δημιουργώ. Θέλω να συνεχίσω τις φωτογραφίες και να δουλέψω περισσότερο ως κομμώτρια. Θέλω επίσης να ταξιδέψω στο Λος Άντζελες και το Λας Βέγκας, αλλά δεν είχα χρόνο μέχρι τώρα. Ελπίζω το 2011 να καταφέρω να πάω και να πραγματοποιήσω αυτό το όνειρό μου. Και αν φτάσω μέχρι εκεί, θα ήθελα να παντρευτώ τον Βέγκας, με παπά τον Έλβις σε μια εκκλησία με χαβανέζικη διακόσμηση!

www.tinavonnekro.com

For any
style
you want

advertorial

1

2

3

4

FASHION FOR GIRLS

It's fresh, it's young, it's glamour, it's ISO! Πούχα για τη δουλειά ή το πάρτι, ρούχα casual ή glam.

Ρούχα για κορίτσια που τους αρέσει να μεταμορφώνονται σε βασίλισσες της νύχτας ή pop μούσες της μέρας. Η φθινοπωρινή ISO κολεξιόν θα γεμίσει την γκαρνταρόμπα σου με γιλέκα και κορμάκια, τσάντες και t-shirts. Η ISO culture βροντοφωνάζει «no imitations» και πλημμυρίζει τους δρόμους και τα καφέ, τα γραφεία και τα κλαμπ, τα γυμναστήρια και τα σινεμά. Η ISO culture βρίσκεται όπου υπάρχει μητροπολιτικός ρυθμός, αξεπέραστο στιλ, ήρωες που θέλουν να γευτούν τις χαρές της ζωής.

T: 210 2528444 F: 210 2528460

E: info@iso.gr, www.iso.gr

6

5

- 1. Μίνι φούστα με εξωτερικές τσέπες
- 2. Μίνι φόρεμα
- 3. Γκρι φόρεμα με τσιρόντες
- 4. Μαύρο φόρεμα με print και ζώνη
- 5. Γκρι T-shirt με στάμπα
- 6. Μίνι φόρεμα

iso

Beer Pong

Так, тук, хик!

Αν γουστάρεις μπίρα και πινγκ πονγκ, ορίστε η ευκαιρία σου: μάζεψε την παρέα σου, μερικές εξάδες μπίρας και παίξετε beer pong! Το άθλημα-τέρας, που έγινε μόδα στο Λας Βέγκας, πέρασε πλέον και στην Ευρώπη και σε περιμένει για να διοργανώσεις το πρώτο τουρνουά.
Κείμενο, Φωτογραφία **Πέτρος Νικόλτσος**

Αν δεν έχετε στη διάθεσή σας κανονικό τραπέζι πινγκ πονγκ, μπορείτε να φτιάξετε ένα αυτοσχέδιο ή να πάρετε ένα από τα διαλυόμενα νητ που στήνονται σε οποιοδήποτε τραπέζι ή τάβλα. Αν δεν έχετε ρακέτες, μπορείτε να παίξετε μόνο με μπαλάκι ή με οποιαδήποτε μπάλα, τέλος πάντων, αρκεί να έχετε αρκετή μπίρα.

Ο κάθε παίκτης τοποθετεί πάνω στο τραπέζι μπροστά του ένα μπουκάλι μπίρας και λίγο πιο μπροστά ένα κουτάκι, το οποίο λειτουργεί ως μπασκέτα. Στόχος είναι να μπει το μπαλάκι μέσα στην «μπασκέτα» ή να χτυπήσει το μπουκάλι. Όταν το μπαλάκι μπαίνει στην μπασκέτα, ο αντίπαλος πρέπει να πει μια γουλιά, ενώ όταν το μπαλάκι χτυπάει την μπίρα, ο αντίπαλος πρέπει να κατεβάσει όλο το μπουκάλι.

Όπως μπορεί να φανταστεί κανείς, όσο περνάει η ώρα το παιχνίδι γίνεται πιο διασκεδαστικό και ταυτόχρονα πιο δύσκολο. Για επιπλέον ζάλη και χάος, το beer ring μπορεί να παιχτεί και με τέσσερις παίκτες, οι οποίοι όμως σε κάθε χτύπημα της μπάλας πρέπει να αλλάζουν θέσεις, δηλαδή να περιστρέφονται διαρκώς γύρω από το τραπέζι. Αν το δοκιμάσετε, καλή τύχη, και παίξετε υπεύθυνα!

A portrait of actor Jon Hamm. He is wearing a dark, high-collared coat over a dark shirt. He has dark hair and a light beard, looking directly at the camera with a serious expression. His arms are crossed.

Jon Hamm Town man

Από την πρώτη στιγμή που άρχισαν στη Βενετία να πέφτουν οι πρώτες εικόνες του «The Town», της ταινίας που σκηνοθέτησε και πρωταγωνιστεί ο Μπεν Αφλεκ, ακόμη και οι πιο ανίδεοι κατάλαβαν ότι όσο μικρότερος και να είναι ο ρόλος του, ο πραγματικός σtar της ταινίας είναι ο Τζον Χαμ. **Συνέντευξη Τάσος Ρέτζιος**
Φωτογραφία Lorenzo Agius

«Καθόλου παράξενο», μου λέει δίπλα μια ιταλίδα συνάδελφος. «Ξέρεις πόσες και πόσοι είναι ερωτευμένοι με τον Don Draper»; Δεν ήξερα. Αλλά γρήγορα κατάλαβα ότι ο lead χαρακτήρας της καλτ τηλεοπτικής σειράς «Mad Men» είχε πολύ μεγαλύτερη απήχηση από ό,τι, ας πούμε, ένας μέσου βεληνεκούς χολιγουντιανός star όπως ο Άφλεκ. Λίγη ώρα αργότερα, στη μεγάλη σάλα της συνέντευξης που ακολουθεί την προβολή της ταινίας, τα χειροκροτήματα και τα επιφωνήματα ήταν σαφώς πιο ενθουσιώδη για τον Χαμ από ό,τι για το κεντρικό πρόσωπο του «The Town», πράγμα όχι και τόσο συνηθισμένο στα μεγάλα ξένα φεστιβάλ.

Φαινόταν ότι το απολάμβανε, αλλά φαινόταν ότι ήταν και κύριος της κατάστασης. Μπορεί να εξαργύρωνε τη φήμη που απόκτησε ως καλοντυμένος διαφημιστής της δεκαετίας του '60, αλλά εδώ, σε ένα από τα μεγαλύτερα κινηματογραφικά φεστιβάλ, ήρθε για να δείξει ότι μπορεί να είναι καλός και σε κάτι άλλο. «Η αλήθεια είναι», μας λέει αργότερα, «πως στην αρχή τα είχα χάσει κάπως, είχα πανικοβληθεί. Όλα τα σενάρια που μου έρχονταν να διαβάσω είτε αφορούσαν ρόλους διαφημιστών είτε ήταν χρονικά τοποθετημένα στη δεκαετία του '60! Κανείς δεν μπορούσε να με φανταστεί να κάνω κάτι άλλο και φοβόμουν ότι αυτό θα μου ήταν διπλά επικίνδυνο: από τη μια, αν δεχόμουν να κάνω τέτοιους ρόλους, γρήγορα θα εγκλωβιζόμουν, ενώ από την άλλη κινδύνευα, δεχόμενος οτιδήποτε διαφορετικό, να υποτιμήσω τον εαυτό μου. Οπότε, όπως καταλαβαίνετε, αυτός εδώ ο ρόλος ήταν για μένα μια μεγάλη ευκαιρία».

Ευκαιρία δεν ξέρουμε αν ήταν, αλλά ένα άγγιγμα μιας μυστήριας προσωπικότητας υπήρχε στον ειδικό πράκτορα του FBI Frawley, τον χαρακτήρα που υποδύεται. Είναι ο επικεφαλής της ομάδας που ερευνά τις υπερβολικά πολλές ληστείες σε αυτήν την περιοχή της Βοστώνης και είναι ο άνθρωπος που προσπαθεί να μαγκώσει τον Νταγκ (που υποδύεται ο Άφλεκ) και τη συμμορία του. «Ο Frawley δε μασάει στην ιδέα ότι είναι κι αυτός μέρος της κουλτούρας της περιοχής, η αποστολή του είναι άλλη.

Κι έστω κι αν δεν είναι από την περιοχή, έχει μεγάλη πείρα και γνώση για αυτού του είδους τα εγκλήματα και ξέρει καλά τους κανόνες του παιχνιδιού», λέει ο Χαμ, συμπληρώνοντας ότι ο χαρακτήρας του πλάθει ένα ισχυρό δίδυμο μαζί με αυτόν του Άφλεκ.

Mad about the boy

«Γενικά, μου αρέσουν εκείνες οι ταινίες όπου κανείς δεν μπορεί να πει με σιγουριά ποιος είναι ο καλός και ποιος ο κακός χαρακτήρας και ποιος τελικά θα είναι ο νικητής στη μονομαχία. Και σε αυτήν την ταινία είχα το προνόμιο να βρεθώ σε μια σύγκρουση χαρακτήρων όπου εγώ, παρότι ο διώκτης εκ του νόμου, δεν είχα και τόσο ξεκάθαρα καλά χαρακτηριστικά, χρησιμοποιώ μεθόδους αλήτικες και βίαιες, ενώ απέναντί μου βρισκόταν ένας κακοποιός που είχε ηθικές αρχές, σεβασμό και ειλικρίνεια. Πραγματικά ενδιαφέρον, δε βρίσκετε;».

Βρίσκουμε, αλλά το απολύτως ενδιαφέρον, για όσους ήμασταν εκεί, είναι να μας μιλήσει για τον ρόλο και τη σειρά που τον έκαναν διάσημο και τον γέμισαν με βραβεία και διακρίσεις. Πώς, αλήθεια, ξεκίνησαν όλα; «Μου μοιάζουν όλα λίγο μακρινά, αλλά θυμάμαι πολύ καλά πόσο δύσκολο ήταν στην αρχή, ειδικά όταν πήγα στο Λος Άντζελες. Έπρεπε να παλεύω για όλα, ακόμα και για την ίδια την καθημερινότητα. Ο κόσμος βλέπει την επιτυχία σου και πιστεύει ότι απλώς ήσουν πολύ τυχερός, ότι όλα σου ήρθαν όπως τα ήθελες. Δεν ξέρουν, όμως, ότι για να πάρω τον ρόλο του Don Draper έκανα επτά οντισιόν και, μάλιστα, ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι θα επιλέξουν τελικά κάποιον περισσότερο γνωστό από μένα. Ποτέ δεν πίστεψα ότι θα με επέλεγαν, αλλά ήθελα πολύ αυτόν τον ρόλο και δούλεψα σκληρά γι' αυτό. Είχα διαβάσει το σενάριο και πραγματικά ενθουσιάστηκα, ήταν πολύ διαφορετικό από όσα είχα συνηθίσει, πολύ εμπνευσμένο και με απέραντο στιλ. Όταν στη συνέχεια έμαθα πως είναι γραμμένο από τον άνθρωπο που έχει γράψει και το «The Sopranos», είχα βεβαιωθεί ότι ήθελα πολύ να είμαι σε αυτό το πρότζεκτ». Το ότι δουλεύει σκληρά, πάντως, είναι εμφανές και από

όσα έκανε για τον ρόλο του στο «The Town»: ήταν για ολόκληρες μέρες δίπλα σε έναν πραγματικό πράκτορα της περιοχής και, μάλιστα, παρακολούθησε συστηματικά την εκπαίδευση επίλεκτων μονάδων. «Ήταν πραγματικά πολύ ενισχυτικό να έχεις έναν τέτοιο τύπο δίπλα σου, να σε βοηθάει στη δουλειά σου και να είναι έτοιμος να σου λύσει κάθε απορία σου για οτιδήποτε. Επίσης, αυτός ο άνθρωπος είχε μεγάλη εμπειρία σε ανάλογες αναμετρήσεις όπως αυτή της ταινίας, με τύπους υπεράνω υποψίας. Όλα αυτά με βοήθησαν πολύ».

Ποιος ξέρει με... ποιους ήρθε σε επαφή για να πλάσει τον ρόλο που έχει στην καινούργια ταινία του φανταστικού, που γύρισε ο Ζαν Σνάνιτερ με τίτλο «Sucker Punch»? Αν και φαίνεται πως ο Χαμ ήρθε στο σινεμά για να μείνει. Ακόμα δεν είδαμε στην Ελλάδα την ταινία «Κραυγή», ένα ανεξάρτητο φιλμ για τη δημιουργία του εμβληματικού ποιήματος του Άλεν Γκίνσμπεργκ στο οποίο παίζει, αλλά μπορούμε να ακούσουμε τη φωνή του στον τελευταίο «Σρεκ» και να ξαναδούμε το «Space Cowboys» του Κλιντ Ίστροντ, την ταινία που αποτέλεσε το κινηματογραφικό του ντεμπούτο.

«Ψάχνω συνεχώς για κάτι που θα μου ανεβάσει τις αισθήσεις και την προσωπικότητα», λέει ο Χαμ θυμίζοντας κάπως τον ήρωα που υποδύεται στο «Mad Men». «Ίσως αυτή η έννοια της αναζήτησης, κάτι σαν να μην είσαι ικανοποιημένος ποτέ, το κυνήγι, τελικά, της ευτυχίας, να είναι και το μοναδικό κοινό μου σημείο με τον Don Draper. Γιατί η αλήθεια είναι πως, κατά τ' άλλα, είμαι πολύ διαφορετικός άνθρωπος. Έχω τη σταθερή μου ζωή, τις σταθερές μου αρχές, είμαι μάλλον ένας προβλέψιμος τύπος, δεν πρέπει κανείς να περιμένει μεγάλες εκπλήξεις από μένα. Από την άλλη, βέβαια, όσο μεγαλώνεις και ωριμάζεις, καταλαβαίνεις πως έχεις αλλάξει κάπως, κάποια πράγματα που θεωρούσες πως ήταν αδιαπραγμάτευτα και σταθερά δεν υπάρχουν πια. Στην αρχή τρομάζεις, μετά μπερδεύεσαι, στο τέλος αναγκάζεσαι να συμβιβαστείς, να συμβαχήσεις με ό,τι συμβαίνει και προχωράς. Είναι η γοητεία της ζωής, φαντάζομαι».

Θανάσης Γεωργίου

Δουλειά του παρουσιάστηκε στη φετινή Golden Bee 9, ήτοι τη Διεθνή Μπιενάλε Graphic Design της Μόσχας. Η πιο πρόσφατη απόδειξη πως ο Θανάσης Γεωργίου είναι μια από τις πιο σταθερές και πρωτοποριακές αξίες του ελληνικού graphic design.

[Συνέντευξη](#) Βάγια Ματζάρογλου [Φωτογραφία](#) Γιώργος Παπαδόπουλος

Θεέ και Κύριε!

Samba

Ποιο το σχεδιαστικό σκεπτικό των δύο χριστουγεννιάτικων καρτών για τη Μονή Ιβήρων, που παρουσιάστηκαν στην κατηγορία Graphic Design and Religion; Η κάρτα της Μονής Ιβήρων είναι, θα λέγαμε, «συλλεκτική». Τυπώνεται σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων και αποτελεί σημείο αναφοράς. Για το μοναστήρι, η κάρτα αυτή είναι στη ουσία κάτι περισσότερο από μια ευχετήρια κάρτα για τα Χριστούγεννα. Το θέμα που επιλέγουν οι ίδιοι οι Αγιορείτες έχει κάποιο συμβολισμό, ένα βαθύτερο νόημα. Ταυτόχρονα όμως μου επιτρέπουν να διαχειριστώ αυτό το θέμα με ελευθερία. Έχουμε καταφέρει να βρούμε έναν κώδικα επικοινωνίας, γιατί και εγώ αντιλαμβάνομαι τα όρια ενός τέτοιου θέματος, αλλά και οι Γέροντες εμπιστεύονται πλέον τη γραφιστική μου προσέγγιση.

Πόσο δεσμευτικά στη δημιουργία είναι τα θρησκευτικά σύμβολα; Πόσο «μοντέρνος» και πρωτοποριακός μπορεί να είναι ο σχεδιασμός ενός θρησκευτικού πρότζεκτ; Είναι προφανές ότι σε ένα τέτοιο πρότζεκτ δε θα έβαζα ποτέ μια magenta ή ένα λαχανί! Αυτό δε σημαίνει ότι δεν μπορεί να είναι πρωτοποριακό. Το αντίθετο. Σου ανοίγεται ένα πεδίο επιλογών που δύσκολα θα είχες σε μια συμβατική εμπορική δουλειά. Βέβαια, ακολουθούμε ένα συγκεκριμένο πρωτόκολλο. Αυτό προβλέπει αφενός πολυτονικό σύστημα και αφετέρου συγκεκριμένη διευθέτηση του κειμένου. Είναι αλήθεια ότι απαι-

τείται ιδιαίτερη προσοχή, κυρίως στις λεπτομέρειες. Αυτές είναι που καθορίζουν και το τελικό αποτέλεσμα. Και αυτό δεν αφορά μόνο τους τυπογραφικούς χαρακτήρες. Η επιλογή των υλικών και οι τεχνικές είναι που καθορίζουν την τελική μορφή της κάρτας, μορφή που μπορεί να αντιληφθεί κανείς πλήρως μόνο αν πιάσει την κάρτα στα χέρια του.

Όταν σχεδιάζεις ένα θρησκευτικό πρότζεκτ, λειτουργείς όπως στα υπόλοιπα; Ακούς μουσική, μιλάς στα τηλέφωνα, ας πούμε; Ή μήπως νηστεύεις και ακούς βυζαντινούς ύμνους για να μπεις στο κλίμα; Πιστεύεις ότι θα σταματήσει το τηλέφωνο να χτυπά, γιατί σχεδιάζω μία θρησκευτική κάρτα; Ε, τότε ναι, σίγουρα υπάρχει Θεός!

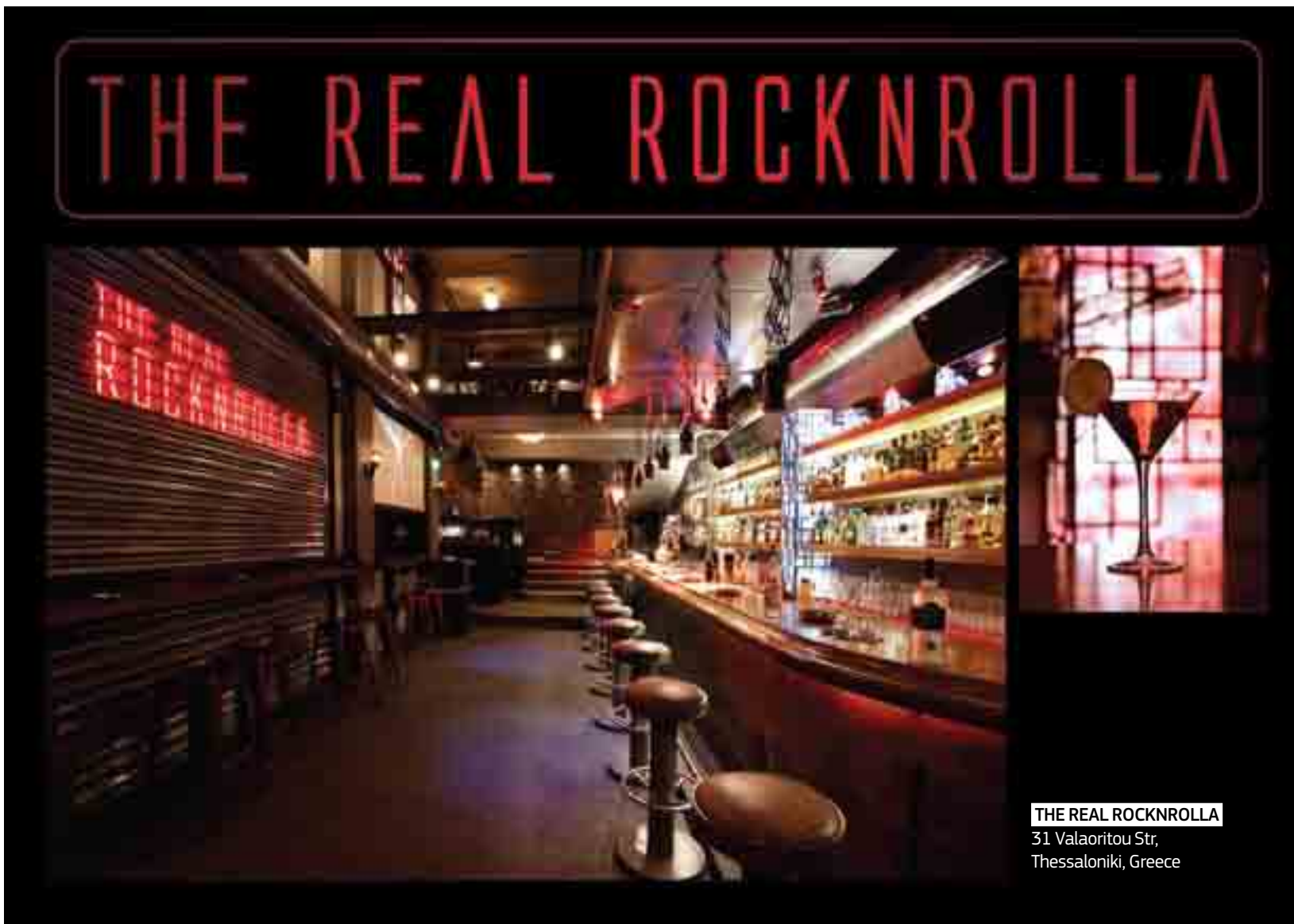
Τι είπαν οι Αγιορείτες, όταν έμαθαν την επιτυχία σου; Μέχρι και αυτή τη στιγμή που μιλάμε, δεν ξέρω αν το έχουν μάθει.

Ποιο το σχεδιαστικό σκεπτικό για το πρότζεκτ-CD «Jazz Society», που παρουσιάστηκε στην ενότητα Graphic Design and Music; Ο Σύλλογος Φίλων της Jazz, μία ομάδα από τη Θεσσαλονίκη, και ένας γραφίστας που γουστάρει jazz. Αυτά ήταν τα υλικά. Έψαξα μια φρέσκια ιδέα για ένα CD που το κυκλοφορούν μερικοί εραστές της jazz και όχι μια εταιρία.

Ο Peter Saville, αφού σχεδίασε για Joy Division,

New Order και λοιπό Madchester, δήλωσε προσφάτως: «Τα εξώφυλλα δίσκων δεν είναι graphic design, δεν επικοινωνούν τίποτα. Κανένας μεγαλύτερος των 30 χρονών δεν πρέπει να σχεδιάζει δίσκους». Οι Non-Format πάλι έχουν πει στο SOUL: «Αντιλαμβανόμαστε τον μουσικό σχεδιασμό όχι περιορισμένο σε ένα στείο εξώφυλλο, αλλά σαν ένα αυτόνομο αντικείμενο, όπου μέσα του μπορείς να ζήσεις λογικών οπτικές εμπειρίες και να περάσεις από διαφορετικά αφηγηματικά επίπεδα». Εσύ τι πιστεύεις για τον σχεδιασμό μουσικών εξωφύλλων; Ότι πεθαίνουν. Δε νομίζω ότι θα βλέπουμε για πολύ καιρό ακόμη CD σε καταστήματα, τουλάχιστον στη μορφή που τα ξέρουμε σήμερα. Το packaging ενός δίσκου, γιατί αυτή η δουλειά δεν ήταν απλώς ο σχεδιασμός ενός εξωφύλλου, μπορεί να είναι ένα αυτόνομο αντικείμενο, σαν ένα σακάκι, αλλά γίνεται πάντα κουστούμι με τον ήχο που κρύβει μέσα του.

Η jazz είναι ένα σύμπαν σχεδόν θρησκευτικό, με συγκεκριμένα σύμβολα και ιεροφάντες. Πόση επομένως ελευθερία έχεις ως σχεδιαστής να ξεφύγεις από τους κωδικούς της; Η jazz όμως από μόνη της σπάει τους κωδικούς της. Δεν είναι ένας στεγνός formalismos. Είναι αυτοσχεδιασμός. Και ελευθερία. Κάθε πρότζεκτ απαιτεί μια αρχική ιδέα, ένα σωστό concept. Αν το βρεις αυτό, τότε δύσκολα θα είσαι... εκτός θέματος.

THE REAL ROCKNROLLA
31 Valaoritou Str,
Thessaloniki, Greece

BASTØY

Η «πράσινη» φυλακή

74 χιλιόμετρα νότια του Όσλο και μόλις 15 λεπτά με το καραβάκι από το λιμάνι της πόλης Χόρτεν, βρίσκεται το μικρό καταπράσινο νησί Μπάσταγια, που έχει προσελκύσει το ενδιαφέρον των διεθνών μέσων ενημέρωσης. Τι το συγκλονιστικό παίζει με αυτό το νησί; Φιλοξενεί την πρώτη οικολογική φυλακή του κόσμου.

Κείμενο, Φωτογραφία **Ελισάβετ Αρκολάκη**

Απεσταλμένοι των CNN, BBC, Reuters, «Time», ο Μάικλ Μουρ για τις ανάγκες του ντοκιμαντέρ «Sicko»: έχουν βρεθεί εδώ κατά καιρούς με σκοπό να παρουσιάσουν στον κόσμο μια διαφορετική πραγματικότητα-φιλοσοφία όσον αφορά το ποινικό σύστημα, την έννοια της τιμωρίας και της φυλάκισης, τον αντίκτυπο που μπορεί να έχει στην αλλαγή συμπεριφοράς ο σεβασμός στον άνθρωπο και το περιβάλλον. Απολύτως κατανοητό γιατί τα περισσότερα ρεπορτάζ για τη φυλακή Μπάσταγια (Bastøy στα νορβηγικά) επικεντρώνονται στην περιγραφή της καθημερινότητας των κρατούμενων. Πολύ απλά, γιατί δε μοιάζει σε τίποτα με αυτά που ξέρουμε.

Βρίσκεσαι σε ένα ειδυλλιακό σκανδιναβικό νησάκι, μέσα στο φιόρντ του Όσλο, σε ένα μέρος όπου γνωρίζεις εκ των προτέρων πως φιλοξενεί τις εγκαταστάσεις μιας φυλακής. Ωστόσο, όλα είναι καταπράσινα, ήρεμα και γαλήνια. Δεν υπάρχουν τοίχοι, φυλάκια, κάγκελα, συρματοπλέγματα, φύλακες με όπλα, φόβος. Όλοι, εκτός των φρουρών που παίζουν περισσότερο ρόλο επόπτη, φορούν πολιτικά. Άνθρωποι που έχουν διαπράξει αποτρόπαια εγκλήματα (φόνους, βιασμούς, παιδεραστία, ληστείες), εκτίοντας τα τελευταία χρόνια της ποινής τους, κυκλοφορούν ελεύθεροι. Απόπειρες αποδράσεων υπήρξαν ελάχιστες: στα δύο χρόνια που εργάζεται στη Μπάσταγια ο Άρνε Κβέρνβικ Νίλσεν, διευθυντής της φυλακής και ψυχίατρος, μόνο ένας κρατούμενος προσπάθησε να αποδράσει.

Πώς δουλεύει αυτό το παράδοξο σωφρονιστικό σύστημα; Η Μπάσταγια είναι ουσιαστικά μια φάρμα που στηρίζεται σε ανανεώσιμες μορφές ενέργειας και στο ανθρώπινο δυναμικό της: προσωπικό και κρατούμενους. Η γη καλλιεργείται με άροτρα, τα απορρίμματα ανακυκλώνονται και γίνονται λί-

πασμα, το βασικό μέσο μεταφοράς είναι το ποδήλατο. Οι κρατούμενοι δουλεύουν καθημερινά από τις 08:30 μέχρι τις 14:30 και ασχολούνται με την κτηνοτροφία, την καλλιέργεια της γης, την ξυλουργική, το ψάρεμα, την καθαριότητα, τη μαγειρική. Επίσης, εργάζονται στο καράβι που ενώνει το νησί με την ηπειρωτική χώρα αλλά και με ό,τι άλλο απαιτείται για την αυτονομία της μικρής αυτής κοινότητας των 125 κρατούμενων. Για τις διάφορες εργασίες, ναι, τους επιτρέπεται να δουλεύουν με μαχαίρια, τσεκούρια και πριόνια. (Στο παρελθόν εξέτισε την ποινή του κρατούμενος που διέπραξε δύο φόνους με αλυσοπρίονο, ωστόσο στην Μπάσταγια εργαζόταν ως υλοτόμος στο δάσος!)

Μέχρι και τις 23:00, που πρέπει να επιστρέψουν στην κατοικία τους (αντί κελιών υπάρχουν χρωματιστά ξύλινα σπιτάκια που συνήθως φιλοξενούν 2-4 άτομα), οι κρατούμενοι έχουν ελεύθερο χρόνο: μπορούν να κολυπήσουν, να παίξουν ποδόσφαιρο, μπάσκετ, βόλεϊ, να κάνουν ιππασία ή σκι, να βολτάρουν στο δάσος, να παρακολουθήσουν κάποια ταινία στην αίθουσα προβολών ή να διαβάσουν στη βιβλιοθήκη. Επίσης, έχουν τη δυνατότητα να σπουδάσουν.

Έγκλημα και τιμωρία

Το σωφρονιστικό σύστημα των Νορβηγών βασίζεται στη λογική πως η λύση δε βρίσκεται στο να «κλειδώσεις» έναν άνθρωπο· εάν θέλεις να μειώσεις την εγκληματικότητα, πρέπει να δουλέψεις μαζί του. Μέγιστη επιβαλλόμενη ποινή είναι τα 21 χρόνια και σε όλους δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή εκτός φυλακής. Το 36% των φυλακών της χώρας είναι χαμηλής ασφαλείας. Το νορβηγικό σύστημα «δουλεύει» πάνω στην επανένταξη και την ομαλή ενσωμάτωση των φυλακισμένων στην κοι-

νωνία και επικροτεί το «άνοιγμα» των φυλακών. Τα τελευταία δέκα χρόνια, το πρόγραμμα στην Μπάσταγια επιτρέπει στους κρατούμενους να ζουν όσο το δυνατόν πιο φυσιολογικά και ανθρώπινα, με δεδομένο πως η επανένταξη είναι πιο εύκολη όταν οι συνθήκες ζωής μέσα και έξω από τη φυλακή έχουν όσο το δυνατόν περισσότερες ομοιότητες. Από το 2007 η Μπάσταγια έγινε επίσης η πρώτη «πράσινη» φυλακή στον κόσμο, με την οικολογία να αποτελεί το βασικό «εργαλείο επανένταξης», γεγονός που ουσιαστικά τη διαφοροποιεί από τις υπόλοιπες χαμηλής ασφαλείας φυλακές της Νορβηγίας.

Ο Άρνε εξηγεί: «Το πρώτο πράγμα που σκεφτόμαστε σε περιπτώσεις εγκλημάτων είναι η εκδίκηση. Όμως, πρέπει να σκεφτούμε πως αυτοί οι άνθρωποι κάποια μέρα θα είναι και πάλι έξω, ελεύθεροι πολίτες. Άρα κάτι πρέπει να κάνουμε για να αλλάξουν συμπεριφορά. Να πάσουν να αποτελούν απειλή για την κοινωνία. Η απώλεια της ελευθερίας είναι η τιμωρία για τις πράξεις τους και όχι η στέρηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η Μπάσταγια είναι μια αρένα εκπαίδευσης, όπου αναπτύσσουμε στους κρατούμενους τις έννοιες της υπευθυνότητας και του σεβασμού. Κάθε πράξη και εργασία τους στοχεύει προς αυτή την κατεύθυνση. Κάθε κρατούμενος που καταφτάνει για να εκτίσει το τέλος της ποινής του έχει πρώτα συμπληρώσει μια αίτηση, όπου εξηγεί για ποιο λόγο θέλει να έρθει εδώ. Το κίνητρο θα πρέπει να είναι η θέληση να αλλάξει τον τρόπο ζωής του. Εάν κάποιος παραβεί κάποιον κανονισμό, γνωρίζει πως θα επιστρέψει και πάλι σε υψίστης ασφαλείας φυλακή.

»Στην πλειονότητά τους, άτομα που έχουν διαπράξει έγκλημα είτε απώλεσαν τον αυτοσεβασμό είτε δεν τον απέκτησαν ποτέ. Εδώ, αυτό

Εργαστήριο ποδηλάτων.

Αποθήκη ξυλείας.

Τα γραφεία της διοίκησης.

Η εκκλησία και το σχολείο της φυλακής.

Οι κατοικίες των κρατουμένων.

Αθλητικές εγκαταστάσεις.

προσπαθούμε να αλλάξουμε: να τους μάθουμε να σέβονται πρώτα τον εαυτό τους και στη συνέχεια τους άλλους και το περιβάλλον γύρω τους. Να αντιληφθούν πως όλοι ανήκουμε σε κάτι μεγαλύτερο και πως κάθε πράξη μας έχει άμεσο αντίκτυπο στο περιβάλλον και εμμέσως σε εμάς τους ίδιους.

»Η τιμωρία, η ποινή, δεν αποδίδει τα επιθυμητά αποτελέσματα. Το όλο σύστημα έχει βασιστεί στην αρχή του φόβου και εξελίχθηκε παράλληλα με τις θρησκείες που θέλουν τον Θεό τιμωρό. Πρέπει να καταλάβουν επιτέλους πως το σύστημα αυτό δε λειτουργεί. Μόνο εάν φερθείς με σωστό τρόπο στους ανθρώπους, θα μπορέσεις, ίσως, να καταφέρεις να τους κάνεις να αλλάξουν συμπεριφορά και να γίνουν σωστοί πολίτες. Επίσης, πολλοί από τους ανθρώπους που παραβαίνουν τον νόμο και διαπράττουν κάποιο έγκλημα δεν αποτελούν απειλή για την κοινωνία. Σε αυτούς τους ανθρώπους προκαλούμε μεγαλύτερη ζημιά κλείνοντάς τους σε κελιά και υψίστης ασφαλείας φυλακές».

Δεν υπάρχουν στατιστικά δεδομένα για το αν δουλεύει το σύστημα της Μπάσταγια, ωστόσο οι Νορβηγοί μάλλον κάτι πρέπει να κάνουν σωστά. Η χώρα τους έχει το χαμηλότερο ποσοστό φόνων στον κόσμο, μόλις 3.300 φυλακισμένους (με πληθυσμό 5.000.000) και μόλις 20% αποφυλακισμένων που επιστρέφουν στη φυλακή μέσα στα πρώτα δύο χρόνια απελευθέρωσής τους.

Μπορεί το μοντέλο της Μπάσταγια να μεταφερθεί και σε χώρες όπου η κοινωνία, τα συστήματα, η οικονομία και οι δομές είναι πολύ διαφορετικές από της Νορβηγίας; Ήδη η Ρουμανία ακολουθεί τα χνάρια της, με τον Άρνε να συνεργάζεται με τις αρμόδιες αρχές για το στήσιμο μιας παρόμοιας οικολογικής φυλακής σε ένα νησάκι της Μαύρης Θάλασσας.

Τρεις στρώσεις κάτω από το δέρμα σου είναι στιγματισμένη μια ξένη ουσία με διάφορες μορφές να σχηματίζουν εικόνες και γράμματα που σε συμβολίζουν και σε κάνουν να θυμάσαι κάτι για όλη σου τη ζωή. Και όλο αυτό οφείλεται στη σκέψη μιας στιγμής. Στιγματίσε και εσύ τη ζωή σου με κάτι που σε αντιπροσωπεύει, στιγματίσε την τώρα.

Διευθύνσεις: Μπότσαρη - Καρακάση, Εμπορικό Civitas, Θεσσαλονίκη
Νέο κατάστημα: Χρυσούπολη Καβάλας

Το Public κατεβαίνει κέντρο Εσύ;

advertorial

Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24, Public. Με όνομα βαρύ σαν ιστορία, το χθες ανταμώνει με το σήμερα. Το Public, κατεβαίνοντας στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, δεν πλημμύρισε μόνο τα περίξ της μυθικής στοάς με ήχο, εικόνα, υπολογιστές, μουσική, βιβλία, κόμιξ, ταινίες και ψηφιακή τεχνολογία, αλλά της έδωσε και το διαβατήριο για τη νέα εποχή. Αυτό είναι το ημερολόγιο ενός ένδοξου θεσσαλονικιώτικου παρελθόντος που συναντά το τώρα στην ιδανική του μορφή.

Ευρωπαϊκή μητρόπολη σημαίνει να σέβεσαι την ιστορία, την αρχιτεκτονική κι όλα όσα σχετίζονται με τη ζωή και την καρδιά της πόλης, όπως χτυπά ανά τους αιώνες. Η απόφαση του Public να κατεβεί και στο κέντρο της Θεσσαλονίκης και να αναπλάσει με σεβασμό και high class αισθητική τη στοά Χιρς, ένα παραδοσιακό σταυροδρόμι εμπορίου και ψυχαγωγίας, μεταμορφώνοντάς τη στην πιο σύγχρονη shopping area πολιτισμού και διασκέδασης στο βορρά, σηματοδοτεί την αρχή για τη Θεσσαλονίκη του 21ου αιώνα. Τίποτα από το χτες δεν πάει χαμένο κι όλα για το σήμερα θα τα βρεις εδώ. Yesterday's flashback, today's x-rays. Είστε έτοιμοι για το ταξίδι;

Στοά Χιρς: Η εποχή των θρύλων

Η ιστορία της στοάς Χιρς είναι συνυφασμένη με τη ζωή του βαρόνου που της χάρισε το όνομά του. Γεννημένος στο Μόναχο το 1831, ο βαρόνος Maurice de Hirsch ασχολήθηκε αρχικά με τα οικονομικά, στο πρότυπο του τραπεζίτη πατέρα του, απηφώντας τις συμβουλές της μητέρας του να σπουδάσει θεολογία. Σε ηλικία μόλις 20 χρονών, εντάχθηκε στο δυναμικό του τραπεζικού οίκου Bischoffsheim &

Goldschmidt των Βρυξελλών, όπου και γνώρισε τη μέλλουσα σύζυγό του και κόρη του προέδρου της τράπεζας, Clara Jonathan Bischoffsheim. Ο έρωτάς τους επισημοποιήθηκε με τον γάμο τους το 1855.

Η κοινή ζωή του ζευγαριού σηματοδοτήθηκε από επαγγελματική κινητικότητα, οικονομική ευρωστία αλλά και έντονη φιλανθρωπική δράση σε όλον σχεδόν τον κόσμο. Επενδύοντας στο σιδηροδρομικό δίκτυο που ένωνε την Κωνσταντινούπολη με την Ευρώπη, στη βιομηχανία ζάχαρης και χαλκού, και, φυσικά, στο χρηματιστήριο, λίγο πριν εκπνεύσει ο 19ος αιώνας, ο βαρόνος Χιρς είδε τη φήμη και την περιουσία του να απογειώνονται. Με τη συνδρομή και την παρότρυνση της συζύγου του, τα κέρδη επενδύονται στον άνθρωπο. «Έχασα τον γιο μου, όχι όμως τον κληρονόμο μου. Η ανθρωπότητα είναι ο κληρονόμος μου», θα δηλώσει μετά την απώλεια του μοναδικού του γιου, Λουσιάν, το 1887. Καναδάς, Γαλικία, Νέα Υόρκη, Ρωσία, Αργεντινή, Βραζιλία, Λονδίνο, Παρίσι, Βιέννη, Βουδαπέστη, αλλά και Θεσσαλονίκη γίνονται αποδέκτες της καλοσύνης του ζεύγους Χιρς. Σχολεία, φάρμες, ευαγή και εκπαιδευτικά ιδρύματα, το νοσοκομείο Χιρς (σημερινό

Ιπποκράτειο), καθώς και η συνοικία πίσω από το σιδηροδρομικό σταθμό κτίζονται με δωρεές του βαρόνου, ενώ η ευεργετημένη πόλη ανταποδίδει δίνοντας στη στοά της Τιμισκί το όνομά του.

Πρώτο εμπορικό κέντρο, στο πιο κεντρικό σημείο της Θεσσαλονίκης, η στοά Χιρς ολοκληρώθηκε σταδιακά. Κατά τον μεσοπόλεμο, κτίστηκαν μια σειρά ισόγειων καταστημάτων που «έβλεπαν» την Τιμισκί. Ακολούθησε η διαμόρφωση υπογείων και η διάνοιξη της στοάς, το 1963, για να ενώσει την Τιμισκί με τη Μητροπόλεως. Η μέχρι πρότινος μορφή του κτηρίου προέκυψε κατά τη δεκαετία του '60. Μοντέρνος κλασικισμός και κλασικιστική όψη (επί της Τιμισκί), με προεξέχον κεντρικό τμήμα και συμμετρικά ανοίγματα οργανωμένα σε κατακόρυφους άξονες, χαρακτηρίζουν ένα κτήριο-«ιστορικό τόπο», που συνδέεται με το παρελθόν της πόλης (παλαιοχριστιανικό, οθωμανικό, εβραϊκό) και βρίσκεται υπό την προστασία του Υπουργείου Πολιτισμού και Τουρισμού. Να σημειωθεί πως η πρόσφατη ανακατασκευή της στοάς για την ανέγερση του Public έφερε στο φως τμήμα (3,43 μ. Χ 6,20 μ.) οχυρωματικού τείχους του

4ου αιώνα π.Χ., το οποίο είναι πλέον επισκέψιμο, καθώς εκτίθεται στο εσωτερικό του Public. Περιουσιακό στοιχείο της Ισραηλιτικής Κοινότητας, η στοά Χιρς φιλοξένησε μεγάλο αριθμό καταστημάτων λιανικής πώλησης, καθώς και το καφέ Τόττη, και αποτέλεσε για χρόνια δημοφιλή εμπορικό προορισμό.

Σασπένς και αδημονία! Ένα πέπλο μυστηρίου κάλυπτε τα πάντα γύρω από το νέο πρόσωπο της στοάς Χιρς, με το που τεράστιες κουρτίνες έκρυσαν την ηρόσοψή της. Ο ήχος των μηχανών, των εργατών και των μηχανικών που φιλοτεχνούσαν το καινούργιο προφίλ της διαχεόταν στα πέριξ της Αριστοτέλους.

Το μυστήριο λύθηκε στις αρχές Σεπτεμβρίου, όταν και ξεκίνησε τη λειτουργία του το νέο Public. Μετά την επιτυχημένη επένδυση της Public World, συμφερόντων του Πάνου Γερμανού, στο Mediterranean Cosmos, το δεύτερο κατάστημα στη στοά Χιρς μπήκε δυναμικά στην καρδιά της πόλης, για να αποτελέσει ναυαρχίδα της αλυσίδας στη Βόρεια Ελλάδα. Φιλοδοξία των ανθρώπων του Public της στοάς Χιρς: να γίνει σημείο αναφοράς πολιτισμού, εμπειριών και ψυχαγωγίας.

Public: Είναι ωραία στον παράδεισο!

Περάστε να δείτε, περάστε να θαυμάσετε, περάστε για να περιπλανηθείτε! Το πολυκατάστημα αναπτύσσεται σε δύο ορόφους. Τα 3.000 τ.μ. συνολικού εμβαδού του είναι μια πληρέστατη culture and fun area. Στο «βιβλιοπωλείο» και το reading lounge μπορείς να ξεφυλλίσεις ανενόχλητος περισσότερους από 150.000 τίτλους βιβλίων και κόμικς. Από το «Τελευταίο τσιγάρο» της Λένας Μαντά μέχρι το «V for Vendetta» και από την «Ταπείνωση» του Φίλιπ Ροθ μέχρι το «Logicomix» του Απόστολου Δοξιάδη, απλώς... διάβασε! Στις ζώνες «ψηφιακής ψυχαγωγίας» έχεις τη δυνατότητα να θαυμάσεις και να δοκιμάσεις πάνω από 20.000 προϊόντα τεχνολογίας αλλά και να σερφάρεις στο ίντερνετ. Αν είσαι gamer, το τμήμα παιχνιδιών περιλαμβάνει 10.000 και πλέον παιχνίδια, κονσόλες, παιχνιδομηχανές κι όλα τα σχετικά με το gaming. Από το old school «Tomb Raider» μέχρι το τελευταίας εσοδείας «Red Dead Redemption», απλώς... παίξε, παίξε, παίξε! Στο «δισκοπωλείο» θα ενημερωθείς για όλες τις τελευταίες κυκλοφορίες και θα τις ακούσεις, θα

δεις βινύλια και περισσότερα από 50.000 CD και DVD. Garage, hip hop και rock'n'roll, έντεχνο ελληνικό και Lady Gaga, Rolling Stones και Ταρκόφσκι, ο «Σημαδεμένος» με τον Πατσίνο και το τελευταίο του Μύρωνα Στρατή, χτίζουν ένα ηχητικό και κινηματογραφικό σύμπαν που όμοιό του δεν υπάρχει πουθενά στη Θεσσαλονίκη. Το παιδικό τμήμα του Public περιλαμβάνει βιβλία, εκπαιδευτικά παιχνίδια, μουσικές, ταινίες και σαββατιάτικες εκδηλώσεις. Επειδή όμως πολιτισμός δεν είναι μόνο τα προϊόντα του, αλλά και τα events, το Public σου προσφέρει τη δυνατότητα να εκδώσεις εισιτήρια για πολιτιστικά δρώμενα (συναυλίες και θεάματα), ενώ προγραμματίζει μια σειρά εκδηλώσεων για όλες τις ηλικίες.

Public: Ήμουν κι εγώ εκεί

Το εντυπωσιακό επίσημο ντεμπούτο των εγκαινίων, στις 23, ήταν μια μεγάλη γιορτή ψυχαγωγίας και πολιτισμού: Η pop των Five Star Hotel, η φάνκι χαρά των Nasa Funk μαζί με τις θετικές δονήσεις των The Gang και των Performance the Quartet, έδειξαν ξεκάθαρα πως μια από τις φιλοδοξίες του Public είναι

να συνδεθεί με τον πυρήνα της μουσικής Θεσσαλονικιώτικης δημιουργίας, που τα τελευταία χρόνια παράγει ήχους εκρηκτικής δύναμης και ομορφιάς.

Εντυπωσιακό ήταν και το Art Installation από τους φίλους των Δημητρίων στο πλαίσιο της δράσης Δρόμοι της Τέχνης. Περισσότερες εκδηλώσεις έρχονται στο νέο Public, όπως ένα μοναδικό live από τον Monsieur Minimal (28/09), το Gummy Bear (02/10) και την πρώτη παρουσίαση του νέου audio book του Όμηρου Αβραμίδα με τη Φωτεινή Δάρα (07/10). Με το βιβλίο σε πρωτεύοντα ρόλο και έμφαση στη δύναμη της λογοτεχνίας, η Βικτόρια Χίσλοπ, συγγραφέας του best seller «Το Νησί», που αποτελεί εκδοτικό φαινόμενο και για τα ελληνικά δεδομένα, μία μέρα μετά το επίσημο ντεμπούτο της στοάς συνομίλησε με τον Θανάση Λάλα για όλα τα παρηγορητικά αλλά και τα σπάνια συναισθήματα

που σε καιρούς οικονομικής κρίσης κρύβουν τα βιβλία. Στο χθες και το σήμερα της Θεσσαλονίκης θα μας ταξιδέψει και ο δημοσιογράφος Σταύρος Θεοδωράκης (01/10) στη συνομιλία του με το κοινό.

Τα εγκαίνια του Public ήταν μια γιορτή ιδεών και δράσεων. Interactive παραστάσεις, ζογκλέρ, ταχυδακτυλουργοί, κατασκευές, μαριονέτες, face painting, henna tattoo, αφηγήσεις παραμυθιών, ο Μπομπ Σφουγγαράκης και η Ντόρα η μικρή εξερευνητριά, συναντήθηκαν παρέα στο «Το Μαγεμένο Δάσος», διασκεδάζοντας τους μικρούς φίλους στο πιο όμορφο παιδικό πάρκο στο κέντρο της πόλης. Το δέντρο που «μιλάει» σκόρπισε χαρά στους μικρούς επισκέπτες, ενώ ένα απίθανο LEGO PARK καταφτάνει αρχές Οκτωβρίου στη στοά Χιρς. What a day, what a crowd, what a show.

THE SHOPRANOS

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**
Εικονογράφηση **Neighborhood**

- 01 Ρολόι Fancy Vibes/Lifestyle Collection, **Swatch**
- 02 Sweatshirt **Carhartt, Boardsports**
- 03 Ανδρικό τζιν Krooley 74D, **Diesel**
- 04 Ανδρικά παπούτσια Graduate CP, **Lacoste**
- 05 T-shirt, **ISO**
- 06 Ανδρικό εσώρουχο, **Björn Borg**

- 07 T-shirt από τη συλλογή David Bowie, **Zara**
 08 Γυναικείο τζιν Hushy 8N1, **Diesel**
 09 Ρολόι Laugh Time/ Anne-Flore Collection, **Swatch**
 10 Αθλητικά παπούτσια by Kazuki, **adidas**
 11 T-shirt **Stussy (Boardsports)**, **fenafresh**
 12 Κούπα 355 ml Pike Place Classic, **Starbucks**

- 01 Τσάντα **Billabong**, **sportService**
- 02 Γυναικείες κάλτσες, **Calzedonia**
- 03 Γυναικείο πορτοφόλι **Lollipops**, **fenafresh**
- 04 Καμπάρτινα **Betty Barclay**, **fenafresh**
- 05 Γυναικεία Twins (TWS), **Camper**
- 06 T-shirt **De Puta Madre**, **fenafresh**
- 07 Ανδρικό εσώρουχο, **Intimissimi**
- 08 Ρολόι **Naturalness/Lifestyle Collection**, **Swatch**
- 09 Πουκάμισο **Lee**, **VF Hellas**
- 10 Τζιν **Curve Id**, **Levi's**

01

03

04

02

Nike: Και εγένετο Zoom Sly Sister

Με ένα μοντέλο παπουτσιών που διευκολύνει την κίνηση και απογειώνει το πέλμα, η Nike προσφέρει το φθινοπωρινό hit της γυναικείας προπόνησης. Το Nike Zoom Sly Sister, μέλος της γνωστής «αδελφότητας» Zoom Sister, φέτος το φθινόπωρο είναι πιο ελαφρύ και πιο εύκαμπτο. Χάρη στις βελτιωμένες σόλες DiamondFLX, γίνεται πλέον ένα παπούτσι ειδικών προδιαγραφών και αποστολών. Αντικραδασμικό αλλά και σικατό, ιδανικό για τρέξιμο αλλά και πους-απς, το Nike Zoom Sly Sister θα είναι ο πιστότερος σύμμαχός σου στο γυμναστήριο και τα κουλουάρ.

T: 210 9464 400

05

06

07

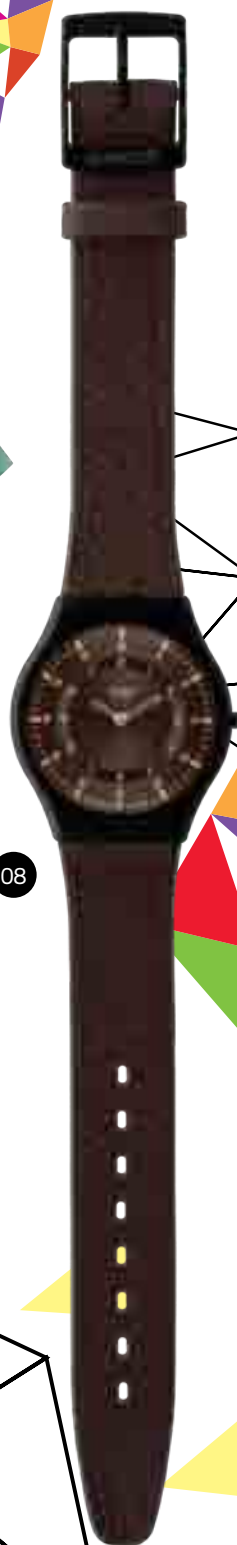
Sony: Η ταινία της ζωής σου

Ονομάζεται Handycam® NEX-VG10E και ήρθε για να κάνει το κινηματογραφικό σου όνειρο πραγματικότητα. Είναι η πρώτη μη επαγγελματική HD βιντεοκάμερα στον κόσμο, διαθέτει τη δυνατότητα εναλλαγής φακών, τραβά Full HD βίντεο κινηματογραφικής ποιότητας και κρυστάλλινου στερεοφωνικού ήχου, δίνει τη δυνατότητα υπέροχων εφέ, δε θέτει κανέναν χρονικό περιορισμό στις βιντεολήψεις σου. Ως φωτογραφική μηχανή, σου επιτρέπει να απαθανατίσεις με λεπτομέρειες το making of, οπότε για να γυρίσεις την ταινία σου λείπει μόνο το σενάριο και η καρέκλα του σκηνοθέτη.

T: 210 6782 000, 210 6784 350, 210 4897 203

09

08

10

Neomat Super Δυνατό: Αλεπού!

Σούπερ συμπυκνωμένο, σούπερ δυνατό, σε σούπερ τιμή! «Εξυπνο» σαν την Αλεπού, το νέο σήμα κατατεθέν του, το Neomat Super Δυνατό ήρθε για να προσφέρει «έξυπνο» πλύσιμο ρούχων, συνδυάζοντας την καθαριότητα με τη φρεσκάδα και την οικονομία. Από τη δράση του δεν ξεφεύγουν οι πιο δύσκολοι λεκέδες ακόμα και σε χαμηλές θερμοκρασίες, ενώ εξασφαλίζει αίσθηση δροσιάς. Κυκλοφορεί σε 3 αρώματα που διαρκούν και σε συσκευασία ενός λίτρου για να το μεταφέρεις και να το αποθηκεύεις εύκολα.

T: 210 4897 203

- 01 All Star tribute στους The Who, **Converse**
- 02 T-shirt **Element**, **sportService**
- 03 Τσάντα, **attr@ttivo**
- 04 Πανωφόρι, **A.L.E.**

Beauty **Θυμήσου τον Σεπτέμβρη!**

Boss
Ανδρικό άρωμα Boss Bottled.Night. Με επιθετικό και αρρενωπό χαρακτήρα, συνδυάζει τη μυρωδιά του εξωτικού ξύλου louro amarelo με τις νότες φύλλων σημύδας, κάρδαμου και μόσχου.

Castalia
Σειρά προϊόντων κατά της ακμής Dermopur. Ρυθμίζουν την έκκριση σμήγματος, καταπραΰνουν ερεθισμούς, καταπολεμούν τα βακτηρίδια, την ακμή και τη σημψματορροϊκή δερματίτιδα.

Korres
Κερσετίνη & Βελανιδιά αντιρυτιδική και αντιγηραντική κρέμα ματιών. Κατά του πρηξίματος και των μαύρων κύκλων, βασίζεται στο ισχυρό αντιοξειδωτικό φλαβονοειδές Κερσετίνη, που διατηρεί τη ζωτικότητα των κυττάρων.

Number 3
Ανδρικό άρωμα Wonderwood της Comme des Garçons. Με ένα οσφραντικό «overdose» ξύλου (κέδρος, σανδαλόξυλο, κυπαρίσσι), δικαιολογεί απολύτως το όνομά του.

παρουσίαση

notos galleries

In style we trust

Στοά Χίρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπολέως 31.

Η Θεσσαλονίκη υποδέχεται το νέο notogalleries!

**Στιλ, φαντασία και επώνυμα brands μόδας και ομορφιάς
πλημμυρίζουν το κέντρο της πόλης και μεταμορφώνουν
τη στοά Χίρς στο απόλυτο fashion spot του βορρά.**

Νέα παρουσία στο νέο θεσσαλονικιώτικο κέντρο. Τα notosgalleries εγκαταστάθηκαν στην ολοκαίνουργια στοά Χιρς υπογράφοντας μια νέα εποχή στη shopping εμπειρία. Λαμπερό, φωτεινό, υπερμοντέρνο, φιλόξενο, το νέο πολυκατάστημα της αλυσίδας δημιουργεί ένα νέο status quo στο θεσσαλονικιώτικο lifestyle ανανεώνοντας τις γκαρνταρόμπες και τα μπουντουάρ της πόλης. Πέντε όροφοι και 9000 τετραγωνικά μέτρα γεμάτα επώνυμα brands, ρούχα, παπούτσια, τσάντες, αξεσουάρ, καλλυντικά και αρώματα υπόσχονται ένα συναρπαστικό ταξίδι στον fashion & beauty κόσμο.

Polo Ralph Lauren, Juicy Couture, Pinko, Burberry, See By Chloe, Custo Barcelona, Celyn B, Pepe Jeans, Diesel, Replay, Atos Lombardini, Stefanel, Henry Cotton's, Lacoste, M Missoni, Patrizia Pepe, Stefanel, Tommy Hilfiger, Gant, Guru, Vanessa Bruno, Love Moschino είναι μερικά μόνο από τα 500 και πλέον διάσημα labels ένδυσης που σε προσκαλούν να συνάψεις στα δοκιμαστήρια του notogalleries το νέο σύμφωνο του στιλ.

Στην υπόδηση και το αξεσουάρ μπορείς να διαπραγματευτείς τη φετινή σου ταυτότητα επιλέγοντας ανάμεσα από 100 γκουρού του είδους, από

Mulberry και Marc by Marc Jacobs μέχρι Michael Kors, Lancel και Burberry.

Τα καλλυντικά και τα αρώματα εκπροσωπούνται από 150 brands, που σε προσκαλούν να τα γνωρίσεις, να τα δοκιμάσεις, να τα κατακτήσεις. Chanel, Clarins, Christian Dior, MAC, Guerlain, YSL, Shiseido, Lancaster, Estee Lauder, La Prairie, Lamer, Elisabeth Arden, Juvena, Lancome συνθέτουν μια ευρύτατη γκάμα προϊόντων ομορφιάς.

Μετρώντας 110 χρόνια ενεργής παρουσίας στο fashion στερέωμα, τα notosgalleries διαθέτουν έξι πολυκαταστήματα σε όλη την Ελλάδα. Περνώντας στη νέα θεσσαλονικιώτικη εποχή του, το νέο notosgalleries στη στοά Χιρς έρχεται να αντικαταστήσει το προηγούμενο πολυκατάστημα μετά από 77 χρόνια παρουσίας στην πόλη. Σε μια στοά γεμάτη αναμνήσεις και ιστορία, η ιστορική αλυσίδα notogalleries, μαζί και με το καινούργιο Public, δημιουργεί έναν σύγχρονο εμπορικό χώρο για όλες τις ηλικίες και όλες τις επιθυμίες, έναν ακατάμαχτο fashion, beauty & leisure προορισμό.

notosgalleries

Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31, Στοά Χιρς

4 γυναικεία ένδυση casual
βασική παιδική ένδυση &
υπόδηση

3 γυναικεία ένδυση - υπόδηση
αξεσουάρ - κοσμήματα

2 ανδρική ένδυση
υπόδηση - αξεσουάρ

1 ανδρική ένδυση - υπόδηση
αξεσουάρ - κοσμήματα

HM
café

καλλυντικά - τσάντες
αξεσουάρ - αξεσουάρ

JOOP! 2310 Individual chic!

Ένα ολοκαίνουργιο JOOP! corner shop, στον πρώτο όροφο των notosgalleries της στοάς Χιρς, έρχεται για να υπενθυμίσει στη Θεσσαλονίκη τη σημασία του να είναι, να νιώθει και να δείχνει κανείς ιδιαίτερος. Φωτογραφία Σάκης Γιούμπας
Κείμενο Λίνα Μανδράκου

παρουσίαση

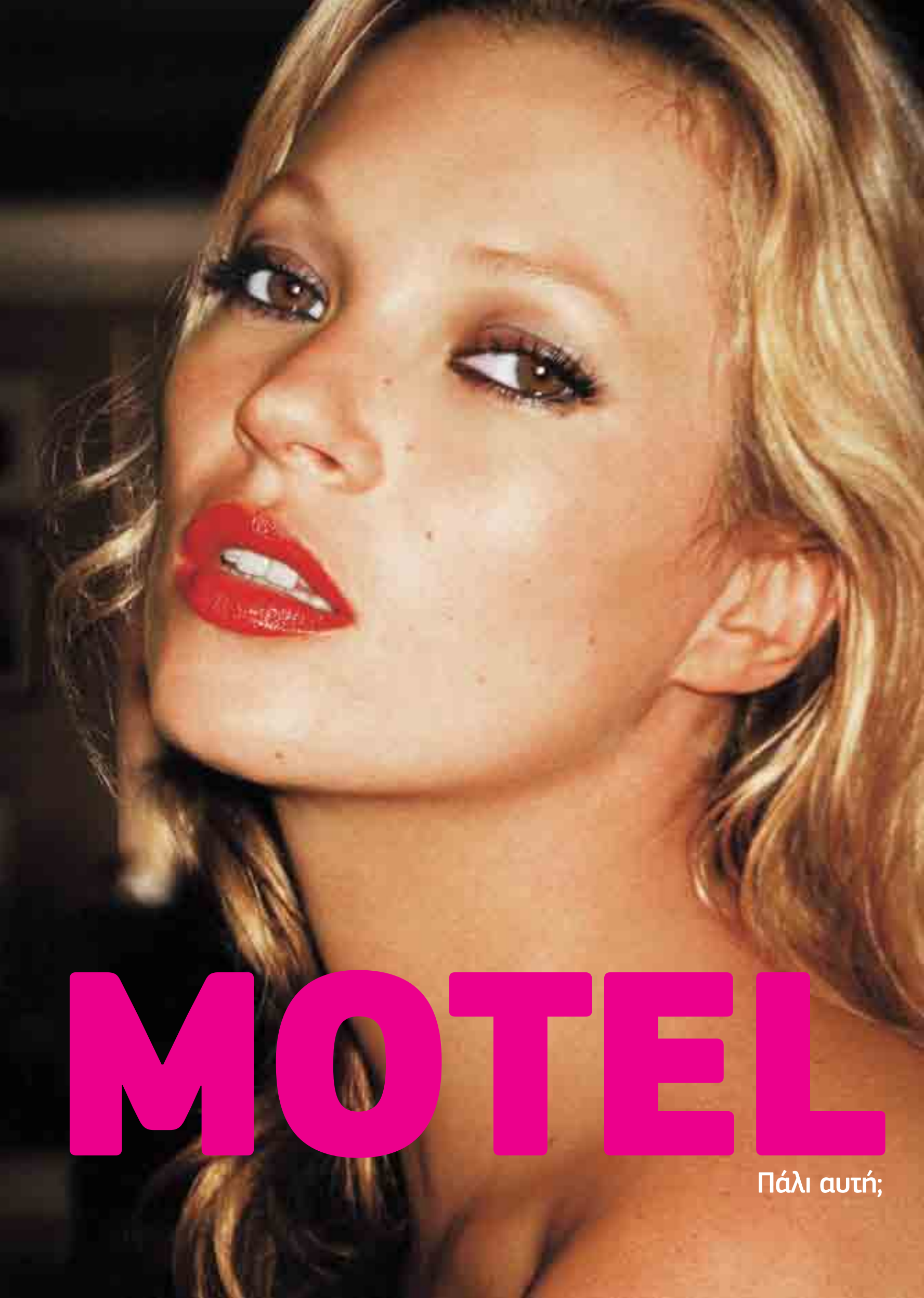
Όταν το 1978 ο γερμανός σχεδιαστής Wolfgang Joop σύστηνε το label JOOP! δίνοντας προτεραιότητα στο design και την ποιότητα υλικών, ήξερε πολύ καλά πού θέλει να απευθυνθεί: σε άνδρες και γυναίκες με προσωπικότητα και αυτοπεποίθηση, σε άνδρες και γυναίκες που δεν είναι διατεθειμένοι να συμβιβαστούν σε ζητήματα στιλ. Τρεις δεκαετίες μετά την «ανακάλυψη» της JOOP! γραμμής, οι συλλογές της είναι η επιτομή του σύγχρονου lifestyle και του individual look, ξεχωρίζοντας για τη υπερστιλάτη και σοφιστική αύρα τους, τον αντικομφορμιστικό χαρακτήρα και το σεξαπίλ τους.

Ήταν αναμενόμενο πως η είδηση για άλλο ένα JOOP! store που ανοίγει στη Θεσσαλονίκη θα σκόρπιζε συγκίνηση στους θιασώτες και φανατικούς φίλους του στιλιστικού εκλεκτικισμού του. Περιπλανιόμαστε στο ολοκαίνουργιο spot της εταιρίας στο notosgalleries. Καθαρό και υψηλής ποιότητας design,

πολυτελή υλικά κατασκευής: Το corner shop, σύμφωνα με την απαράβατη πολιτική της εταιρίας, συμβαδίζει απόλυτα με την αισθητική JOOP!, ενώ είναι αφιερωμένο στον άνδρα. Κοστούμια, πουκάμισα, σακάκια, πουλόβερ, cardigans, t-shirts, πόλο, γραβάτες, ζώνες εκπροσωπούν τη φθινοπωρινή συλλογή Collection!, μια κολεξιόν αξιοσημείωτων αντιθέσεων και σχεδιαστικών εκπλήξεων. Η Collection! συνδυάζει το κλασικό με το εξτραβαγκάν, το ραφινάρισμένο γκλαμ με τις urban lifestyle αξίες, την απεριόριστη κομψότητα με το casual cool. Ανάλογων σχεδιαστικών αξιών και τα αξεσουάρ για τους δανδήδες των πόλεων. Γραβάτες, ζώνες, τσάντες, παπούτσια συμπληρώνουν το JOOP! look και κάνουν τη διαφορά.

Στον πρώτο όροφο των notosgalleries της στοάς Χιρς, εύκολα αντιλαμβάνεται πως τα JOOP! δεν είναι ένα απλό fashion label, αλλά ένα ολοκληρωμένο σύμπαν του στιλ.

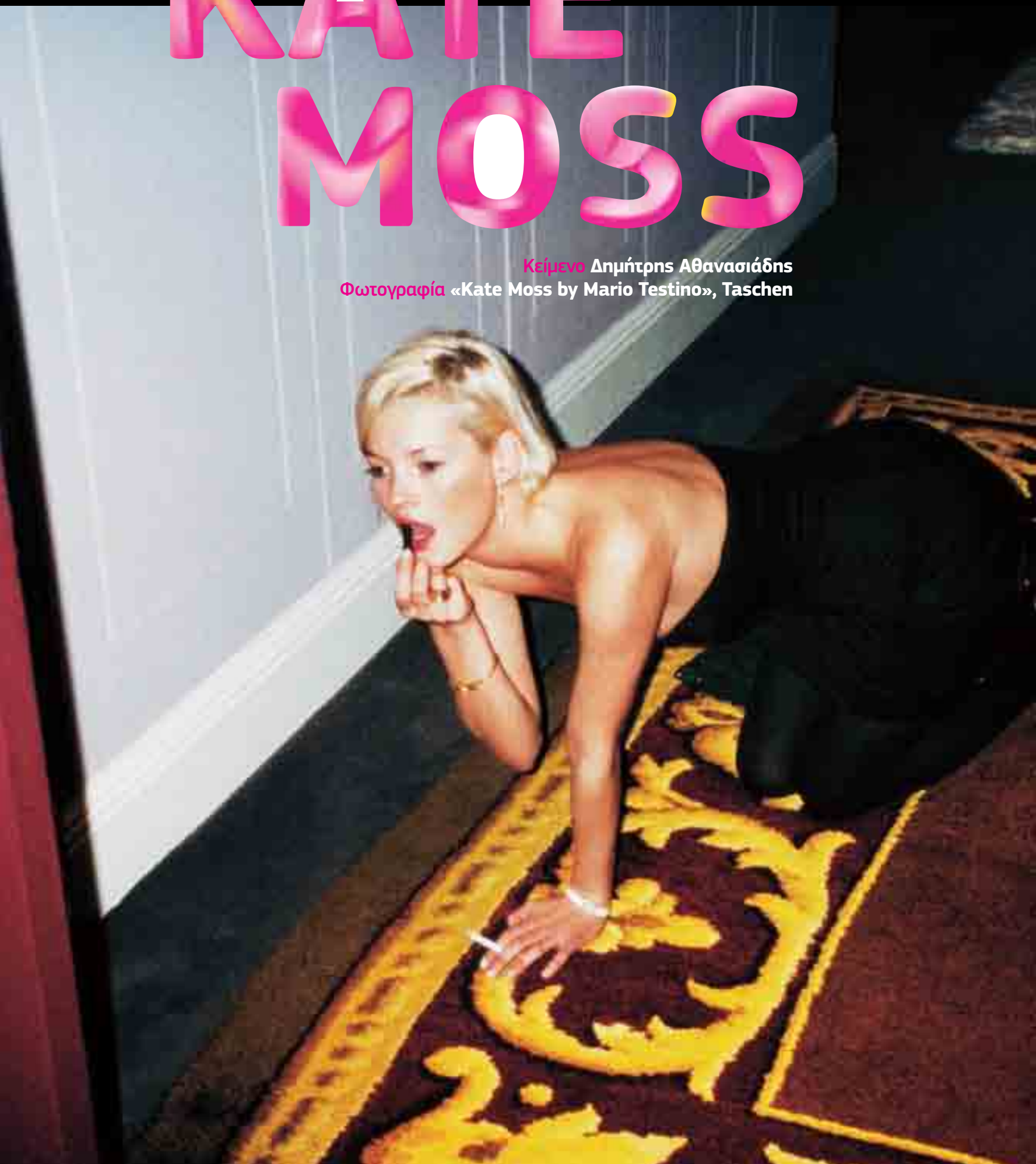

MOTEL

Πάλι αυτή;

KATE MOSS

Κείμενο Δημήτρης Αθανασιάδης
Φωτογραφία «Kate Moss by Mario Testino», Taschen

Ναι, αυτή! Γιατί ο Μάριο Τεστίνο της χάρισε ένα ολόκληρο άλμπουμ, το «i-D» γιορτάζει τα 30 του χρόνια με ένα She is so Moossss αφιέρωμα και γιατί ακόμα να φανεί ένα καινούργιο αλητάκι ολκής, όπως η πάρτη της. Αντίρρηση κανείς;

Το παιχνίδι της Κέιτ Μος και των μίντια έχει ακριβό ποντάρισμα: δεκατέσσερα εκατομμύρια Google hits δεν είναι άσχημο χτύπημα κι εκείνη να δηλώνει με ψυχραιμία νικητή στο portal Women's Wear Daily πως «τίποτα δεν είναι πιο γευστικό από το να αισθάνεσαι κοκαλιάρικα». Η Κέιτ Μος, αν αποφασίσει να τελειώσει ποτέ την καριέρα της, μάλλον θα το κάνει με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο την ξεκίνησε. Ανατρεπτικά. «Ανατροπή» στα nineties σήμαινε μετά την Περεστρόικα επιτέλους McDonald's σε κάθε γωνιά του πλανήτη, προσιτή για-πωλέζικη τεχνολογία στα χέρια μουςουλμάνου τουρίστα. Το κοινωνικό transit αντικατέστησε το τοτέμ του Τσε με τις δημιουργίες του Αρμάνι, στα πάρκα δε συναντούσες πλέον καουμπόηδες και Ινδιάνες, αλλά game boys και cosmo girls. Αν ήσουν αφισοκολλητής με ιδανικά, μπορούσες να πεις μαρτίνι και να χορέψεις σε κλαμπ δίχως ενοχές, αν ήσουν λακές της παγκοσμιοποίησης, πήγαινες το βράδυ για μπίρες στο jam της γειτονιάς σου, χωρίς να μοιάζεις με θεούσα σε κωλάδικο. Ψυχανάλυση και αμφεταμίνες, «Βασικό Ένστικτο» και «Trainspotting». Το 1997 το «Face» τυπώνει το πρώτο εξώφυλλο της Κέιτ Μος, για να ξινίσουν αρκετοί τα μούτρα τους. Αν έλεγες σε κάποιον «μοντέλο», καταλάβαινε πλούσιες αναλογίες, καταλάβαινε Σίντι Κρόφορντ, Λίντα Εβαντζελίστα και Κλόντια Σίφερ. Το να πλασάρεις 170 εκατοστά και hardcore skinny όψη στο αναγνωστικό κοινό ήταν πρόκληση, σαν να προσφέρεις ζου-μερά χοιρινά κοψίδια με σαλάτα μεταλλαγμένων σε χορτοφάγο ακτιβίστρια της Greenpeace. Μειώνεις δραστικά τις πιθανότητες να ξαναβγείτε ραντεβού.

Moss for the masses

Ο Τύπος ονόμασε το στιλ της Κέιτ Μος «heroin chic», οι σχεδιαστές ονειρεύτηκαν στο πρόσωπό της την ασεξουάλ θεότητα του φουτουρισμού, για τους κακεντρεχείς λάτρεις των bimbo παρέμεινε για πάντα μια αχώνευτη «πρεζού». Στην πραγματικότητα, η Μος έβαλε στα σαλόνια την αισθητική της γκαρσο-νιέρας. Κατέστησε σαφές πως δε χρειάζεσαι γαλλικά και πιάνο για να φορέσεις μια τουαλέτα. Μια νέα εκδοχή της Βρετανίδας Τουίγκι, που διέπρεψε στα sixties. Ανδρόγυνα εφηβικά χαρακτηριστικά, ομόκεντροι κύκλοι επεισοδιακών σχέσεων με ακτίνια υστερίας, ανασφάλειες και κυκλοθυμίες με παρενέργειες Prozac. Οι θεατρικοί καυγάδες με τον Τζόνι Ντεπ, η κόρη Λίλα με τον εκδότη του «Dazed & Confused» Τζέφερσον Χακ, το ρομαντικό κρεσέντο με τον λιμπερτίνο Πιτ Ντόχερτι και, τελευταία, η σύνδεση με τον κιθαρίστα των Kills, Τζέιμι Χινς, δίδαξαν τα κορίτσια που χτενίζονται στον καθρέφτη τραγουδώντας σε σεσου-άρ πως οι άντρες της ζωής τους, εκτός από χοντροί και πλούσιοι ηρίγκιπες, μπορούσαν να είναι αλητοβασιλιάδες, πως οι πραγματικές περιπέτειες γυρίζονται σε φτηνά υπόγεια, όχι σε μικρομεσαία τριάρια και γιάπικα ρετιρέ.

Τώρα το ενδιαφέρον στρεφόταν περισσότερο στους αστερίσκους και λιγότερο στα άστρα, τα glossy έντυπα ανακάλυπταν τις υποκουλτούρες, είκοσι τρόποι να πιάσεις πάτο, σε ένοιωζε τι κάνει πλέον η χήρα Κόρτνεί Λοβ και όχι τα παρα-νυφάκια της σοουμπίζ. Τα βίντεο της Κέιτ Μος είχαν πρωταγωνιστές τον Τζόνι Κας και τον Τζακ Γουάιτ, είχαν κοκαΐνη και σαπουνόφουσες, αντί για μούλικα που γυροφέρνουν στο σπίτι και ακριβά έπιπλα. Ξεκινώντας από τη βασιλομή-τορα και διαχρονικά πουριτανική Βρετανία και κάνοντας τον γύρο του κόσμου σε εξήντα δευτερόλεπτα, η Κέιτ Μος ήταν το «επικίνδυνο» πρότυπο, η ζωντανή εικόνα της αυτοκαταστροφής σε καιρούς με υψηλά μποφόρ τηλεθέας και βαρομετρικά χαμηλά αυτοπεποίθησης. Ένας καλός λόγος για να διαμαρτυρηθούν οι μαχητικές φεμινιστικές οργανώσεις τύπου Femail, σερβίροντας το γνωστό ορεκτικό σούπα μούπες για την ανορεξία, να σοκαριστεί ο γερμανός σχεδιαστής Ρουχ Κλάινεν, να παραληρήσει ο γιαπωνέζος καλλιτέχνης Οτικάτσι Γκείγιάμα, να τηρήσει επικριτική στάση και η ραδιοφωνική παραγωγός Δέσποινα Κουρσουμίδου. Ένας λόγος ευθύνης από τον καρδιοκατακτητή Μπιλ Κλίντον για την αξία των παχουλών κοριτσιών, ένα τίμιο μεροκάματο για τους τρεχαλα-τζήδες παπαράτσι και τους κουκουλοφόρους γραφιάδες των blogs.

Διάλειμμα για περισσότερες διαφημίσεις, φιλανθρωπίες για την παιδική κα-κοποίηση και τον καρκίνο, συχνά dj sets, βαφτίσια στα μικρά του μπασίστα Πολ Σιμόν των Clash, επίδειξη κλάσης με συμμετοχή στα ξεκαρδιστικά σκετσ του «Little Britain», live διαπληκτισμό στα βραβεία «GQ» έπειτα από προσβλητικά σχόλια του παρουσιαστή, με τον Ντίζι Ράσκαλ να παρακολουθεί αμήχανα στα παρασκήνια την αποχώρησή της, φίλες με τη Λίλι Άλεν που ζωντανεύουν τον τρόπο κάθε καπεταναίου ιδιοκτήτη στο Φαληράκι που θα διαβάσει πως η Κέιτ χώρισε τον Πιτ, γιατί «δεν της έπαιρνε διαμάντια και είχε μικρό πέος». Αυτή εί-ναι η κοπέλα που ο Μάριο Τεστίνο αποθεώνει στο τελευταίο του άλμπουμ λέγον-τας πως ήταν, είναι και θα είναι η μεγαλύτερή του μούσα. Η Κέιτ όπως δεν την ξαναείδες κυκλοφορεί σε 1.500 αντίτυπα, οπότε τρέχα, πρόλαβε.

NEO ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ GRespect!

Επιτέλους! Ελληνικές ταινίες που δεν είναι σαχλοκωμωδίες και δε μιλούν για τον Εμφύλιο ή τα υπαρξιακά της γενιάς του Πολυτεχνείου. Το νέο ελληνικό σινεμά και οι επιτυχίες των δημιουργών του στα φεστιβάλ του εξωτερικού δείχνουν τον δρόμο για να βγούμε από την κρίση: αλληλεγγύη, πρωτοτυπία, τόλμη, πειραματισμός, εξωστρέφεια. Respect!
Κείμενο Σοφία Αγγελίδου

Ο Κουέντιν Ταραντίνο, πρόεδρος της κριτικής επιτροπής του φετινού φεστιβάλ της Βενετίας, θέλοντας να δικαιολογήσει την απονομή βραβείου καλύτερης γυναικείας ερμηνείας στην Αριάν Λαμπέντ για την ταινία «Attenberg» της Αθηνάς Ραχήλ Τσαγγάρη, τόνισε ότι η ταινία «πρόβαλε μια άλλη Ελλάδα». Τα τελευταία χρόνια, τα διεθνή κινηματογραφικά φεστιβάλ ολοένα και ανακαλύπτουν σημαντικές ταινίες από χώρες που είχαν καιρό να παρουσιάσουν εξαιρετικό κινηματογραφικό έργο, όπως η Αργεντινή, η Ρουμανία ή, πιο πρόσφατα, οι Φιλιππίνες. Αρχίζει άραγε να ισχύει κάτι τέτοιο και για την Ελλάδα του σήμερα;

Μπορούμε να μιλάμε για τη «γενιά των φεστιβάλ»; Η επιτυχία ταινιών του 2009, όπως οι βραβεύσεις του Γιώργου Λάνθιμου με τον «Κυνόδοντα» στις Κάννες και του Αντώνη Καφετζόπουλου στο Φεστιβάλ του Λοκάρνο για την ταινία του Φίλιππου Τσίτου «Ακαδημία Πλάτωνος», καθώς και η συμμετοχή της «Στρέλλας» του Πάνου Κούτρα στο Φεστιβάλ του Βερολίνου, έδωσαν το έναυσμα για τις φετινές συμμετοχές ελληνικών ταινιών στο 67ο Φεστιβάλ της Βενετίας. Η επιλογή της ταινίας «Attenberg» της Αθηνάς Ραχήλ Τσαγγάρη στο επίσημο διαγωνιστικό, που είναι από μόνη της μεγάλη επιτυχία, η συμμετοχή της ταινίας «Χώρα Προέλευσης» του Σύλλα Τζουμέρκα στην Εβδομάδα Κριτικής αλλά και η συμμετοχή στο διαγωνιστικό της μικρού μήκους ταινίας του Γιώργου Ζώνη «Casus Belli», επιβεβαιώνουν ότι κάτι κινείται στο ελληνικό σινεμά.

Αυτή η τάση έχει ξεκινήσει εδώ και αρκετό καιρό με πιο πρόσφατο παράδειγμα την πολυταξιδεμένη πλέον ταινία του Άγγελου Φραντζί «Μέσα στο Δάσος» ή τη συμμετοχή της ταινίας «Άπνοια» του Άρη Μπαφαλούκα στο φετινό Φεστιβάλ του Μοντρεάλ. Στο ίδιο κλίμα και οι σχετικά παλαιότερες επιτυχίες του Θάνου Αναστόπουλου με τη «Διόρθωση» στο Φεστιβάλ του Βερολίνου το 2008, του Αλέξη Αλεξίου με τη συμμετοχή της «Ιστορίας 52» στο διαγωνιστικό του Φεστιβάλ του Ρότερνταμ την ίδια χρονιά, καθώς και του Γιάννη Οικονομίδη με τη συμμετοχή της «Ψυχής στο Στόμα» στην Εβδομάδα Κριτικής του Φεστιβάλ των Καννών το 2006.

«Χώρα Προέλευσης», Σύλλας Τζουμέρκας, 2010

«Άπνοια», Άρης Μπαφαλούκας, 2010

«Άπνοια», Άρης Μπαφαλούκας, 2010

Οι Θάνος Σαμαράς, Πούλα Μπούνταλη και Σύλλας Τζουμέρκας
στο «Gran Caffé Quadri» της Βενετίας. Φωτογραφία: Θάνος Σαμαράς

«Μέσα στο Δάσος», Άγγελος Φραντζής, 2010

Αναμνήσεις από το Λίντο

Με αφορμή την επιλογή ελληνικών ταινιών στο φετινό Φεστιβάλ της Βενετίας και σε αναμονή του νέου νόμου για τον κινηματογράφο, μιλήσαμε με κάποιους σκηνοθέτες για το τι σημαίνει ελληνικός κινηματογράφος σήμερα. Πρόκειται για μια συγκροτημένη προσπάθεια μιας ομάδας κινηματογραφιστών ή μεμονωμένες απόπειρες ταλαντούχων ανθρώπων που επιτέλους επιβραβεύονται;

Η Αθηνά Ραχήλ Τσαγγάρη νιώθει ότι «υπάρχει μια νέα γενιά κινηματογραφιστών στην Ελλάδα που βασίζεται περισσότερο σε έναν ανεξάρτητο τρόπο παραγωγής», όπως αναφέρει και σε συνέντευξή της στο περιοδικό «Variety». «Αυτή είναι μια νέα κατάσταση για την Ελλάδα, λαμβάνοντας υπ' όψιν και την οικονομική κρίση που προμηνυόταν εδώ και δύο χρόνια περίπου. Η ιδέα είναι να κάνουμε ταινίες με κάθε τρόπο, χωρίς να περιμένουμε από το κράτος να τις χρηματοδοτήσει, πράγμα που μας δίνει ελευθερία». Επισημαίνει και εκείνη ότι «υπάρχει συλλογικό πνεύμα, γιατί βοηθάμε ο ένας το άλλον. Αυτή την εποχή υπάρχει μια κινηματογραφική κοινότητα, όπου οι κινηματογραφιστές πραγματικά επικοινωνούν μεταξύ τους». Ενθαρρυντικό στοιχείο είναι και το γεγονός ότι «το ελληνικό σινεμά αυτή τη στιγμή παράγει μια σειρά διαφορετικών μεταξύ τους ταινιών, δεν πρόκειται για ένα νέο κύμα με κάποιου είδους ομοιόμορφη αισθητική».

Αυτό είναι φανερό, αν συγκρίνει κανείς και τις δύο νέες ταινίες που συμμετείχαν στο Φεστιβάλ της Βενετίας, το μινιμαλιστικό «Attenberg» της Τσαγγάρη με την πικρή «Χώρα Προέλευσης» του Σύλλα Τζουμέρκα. Στο «Attenberg» η Τσαγγάρη παρουσιάζει τους ανθρώπους σαν μικρά ζώα σε ένα μετα-βιομηχανικό αποξενωμένο περιβάλλον.

Τα Άσπρα Σπίτια του Νομού Βοιωτίας αποτελούν το ιδανικό τοπίο, όπου η ηρωίδα προσπαθεί να απελευθερώσει το σώμα και τα συναισθήματά της απέναντι στο γυναικείο και το ανδρικό φύλο αλλά και στη σχέση με τον άρρωστο πατέρα της.

Από την άλλη, ο Σύλλας Τζουμέρκας με τη «Χώρα Προέλευσης» «συνδυάζει το πολιτικό με το οικογενειακό δράμα, σε μια προσπάθεια το ένα να εξηγήσει το άλλο». Και εδώ η οικογένεια παίζει κεντρικό ρόλο. Οι νεότεροι ήρωες της ταινίας φαίνονται εγκλωβισμένοι στο οικογενειακό τους παρελθόν, ανήμποροι να προχωρήσουν αυτόνομα στη ζωή. Μέσω του ψυχολογικού αδιέξοδου που καλούνται να ξεπεράσουν μέσα στους δρόμους μιας χώρας που έχει αφεθεί στις πορείες και τα επεισόδια, ο Τζουμέρκας δείχνει πως «κάθε άνθρωπος για να προχωρήσει πρέπει να αντιμετωπίσει ένα εμπόδιο, είτε προσπερνώντας το είτε σκοντάφτοντας πάνω του είτε παραμένοντας πίσω του». Η ελληνική οικογένεια μπορεί να θεωρηθεί ένα τέτοιο εμπόδιο, καθώς «πατρονάρισε τη γενιά μας σε όλη τη δεκαετία του '80 και τώρα μας ζητά τα ρέστα για την κρίση. Η κρίση αυτή καθαυτή ενέτεινε την ανάγκη έκφρασης, αν και οι ταινίες δεν προέκυψαν τώρα, αλλά εγκυμονούνταν αρκετά νωρίτερα». «Είναι πολύ σημαντικό να μιλήσουμε για τον πυρήνα της πολιτικής και της κοινωνίας στην Ελλάδα, που είναι η οικογένεια, και για τη σχέση μας με την πατριαρχία. Αλλά, βέβαια, η οικογένεια αλλάζει, οι μνήμες του καθενός είναι διαφορετικές και την απεικονίζουμε με διαφορετικό τρόπο», αναφέρει η Τσαγγάρη.

It's a family affair

Στην ταινία του Τζουμέρκα συνεργάζονται ως παραγωγός ο Θάνος Αναστόπουλος και η Μαρία Δραν-

δάκη, που επίσης έχει εργαστεί ως παραγωγός για αρκετές από τις πρόσφατες μεγάλου και μικρού μήκους ταινίες που ανήκουν σε αυτό το νέο ρεύμα. Οι συνεργασίες αυτές σίγουρα θα συνεχιστούν, όπως μας είπε, «και λόγω της κρίσης, που οδηγεί σε μικρότερους προϋπολογισμούς και άρα σε πιο μικρές και ευέλικτες ομάδες παραγωγής». Εδώ συμφωνεί και ο Αλέξης Αλεξίου ότι «αυτές οι συνεργασίες θα συνεχιστούν, καθώς η χώρα πάσχει από συνθήκες παραγωγής και οι μεγάλες εταιρίες παραγωγής ενδιαφέρονται μόνο για φαρσοκωμωδίες και όχι για ένα σινεμά μεγαλύτερων καλλιτεχνικών απαιτήσεων. Άρα, απευθύνεσαι στους φίλους σου. Συγχρόνως, η έλλειψη παιδείας, που συνεχίζεται, οδηγεί στη γνωστή συνταγή "όλοι θα κάνουν από όλα", αναγκαστικά λοιπόν αυτοσχεδιάζουμε. Παρ' όλα αυτά, για να μην είναι συγκυριακό αυτό το "νέο κύμα", υπάρχει ανάγκη για βελτίωση των συνθηκών παραγωγής με την αλλαγή του θεσμικού πλαισίου, ώστε να διανεμηθούν μεγαλύτεροι πόροι στην παραγωγή με πιο αξιοκρατικό τρόπο».

Ο ρόλος και των εγχώριων φεστιβάλ δεν πρέπει να υποτιμηθεί. Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, πέρα από την πολύ σημαντική προβολή των διεθνών κινηματογραφικών τάσεων, τα τελευταία χρόνια έχει βοηθήσει στην επαφή με τους ξένους μέσα από τις αναπτυξιακές του δραστηριότητες, που άνοιξαν δίαυλους επικοινωνίας με το εξωτερικό, βοηθώντας ταυτόχρονα μια ταινία να ακουστεί και στο εσωτερικό, αφού συγκεντρώνει μεγάλο κοινό και δημοσιογράφους. Το Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους της Δράμας, που αναδεικνύει τα νέα ταλέντα, οφείλει να εξελιχθεί περισσότερο, καθώς μοιάζει αρκετά εσωστρεφές και οι αξιολογες δουλειές δεν ακούγονται όσο θα έπρεπε.

Η γέννηση ενός έθνους

Πού όμως τοποθετείται η απαρχή αυτού του νέου κύματος; Ο Θάνος Αναστόπουλος υποστηρίζει ότι «χρονικά αυτή η νέα γενιά ξεκινάει μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες, που, σε συνδυασμό με την ένταξη στη ζώνη του ευρώ, έφεραν την Ελλάδα σε μεγαλύτερη επαφή με το εξωτερικό και τις διεθνείς τάσεις. Με έναν τρόπο και οι νέοι έλληνες σκηνοθέτες άρχισαν να ξεπερνούν τη χρόνια ενδοσκόπηση, που αποτελούσε ασφάλεια αλλά και αδυναμία ταυτόχρονα, και να βλέπουν ότι μπορούν να φέρουν το έργο τους σε επαφή με το εξωτερικό χωρίς θεσμική διαμεσολάβηση, άρχισαν να σκέπτονται πιο πολύ σαν πολίτες του κόσμου, χωρίς όμως να απομακρύνονται από τις θεματικές που αφορούν την ελληνική ταυτότητα».

Άλλοι το τοποθετούν λίγο νωρίτερα: Το 1998 φαίνεται να είναι μια ημερομηνία-ορόσημο, καθώς παρουσιάστηκε η ταινία «Από την Άκρη της Πόλης» του Κωνσταντίνου Γιάνναρη και επιπλέον υπήρξε μια καλή σοδειά ταινιών μικρού μήκους που παρουσιάστηκαν την ίδια χρονιά στο φεστιβάλ Δράμας, όπως επισημαίνει ο Σύλλας Τζουμέρκας. Ο Αλέξης Αλεξίου συμφωνεί ότι «στο τέλος του '90 άρχισε κάτι να κινείται και με τη βοήθεια του προγράμματος Μικροφίλμ. Δεν αφορά, βέβαια, όλους τους σκηνοθέτες που βρίσκονται στην επικαιρότητα σήμερα, και ταυτόχρονα πολλοί από τους μικρομηκάδες εκείνης της εποχής ακόμα δεν έχουν βρει τον τρόπο να κάνουν

την πρώτη τους μεγάλο μήκους, καθώς δεν υπήρχε αντίστοιχη πολιτική για τις μεγάλου μήκους. Έως δύο χρόνια πριν, ήταν πολύ δύσκολο να λάβει κάποιος νέος χρηματοδότηση από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Τώρα τελευταία είδαμε πιο τολμηρές επιλογές χρηματοδότησης, κυρίως αφού οι ταινίες είχαν ήδη πραγματοποιηθεί και επιλεχθεί από κάποιο διεθνές σημαντικό φεστιβάλ. Πολλοί ξεκίνησαν τις ταινίες τους ως καθαρά προσωπικές πρωτοβουλίες, χωρίς να χρηματοδοτηθούν και, αφού ολοκληρώθηκαν οι ταινίες, κατά κάποιο τρόπο “εκβίασαν” με την επιτυχία τους την κρατική ενίσχυση».

Το κύμα

Υπάρχουν κοινά χαρακτηριστικά μεταξύ των σκηνοθετών που αναδεικνύονται τα τελευταία χρόνια, ώστε να δικαιολογείται η ταμπέλα του «νέου κύματος», ή τελικά πρόκειται για ένα κατασκευασμα των ΜΜΕ; Ηλικιακά δεν αποτελούν μια συμπαγή γενιά, καθώς η διαφορά μεταξύ τους μπορεί να φτάνει και τα δέκα χρόνια. Θεματικά ή υφολογικά επίσης δε δικαιολογείται η ομαδοποίησή τους, καθώς, για παράδειγμα, το θέμα της οικογένειας που συναντούμε σε πολλές ταινίες αποτελεί ένα από τα πιο βασικά θέματα του παγκόσμιου κινηματογράφου διαχρονικά και σκηνοθετικά. Αρκεί κανείς να δει δυο-τρεις από αυτές τις ταινίες, για να πειστεί για το πόσο διαφορετικά παρουσιάζουν τις ιστορίες τους.

Δεν υπάρχουν κοινά χαρακτηριστικά στη δημιουργία. Αυτό που τους ενώνει είναι «η αίσθηση του επείγοντος», όπως υπογραμμίζει ο Σύλλας Τζουμέρκας, η ανάγκη δημιουργικής έκφρασης μέσα από διαφορετικά είδη κινηματογράφου. Και συμπληρώνει η Μαρία Δρανδάκη ότι «όντως έχουν αναδυθεί νέοι σκηνοθέτες και παραγωγοί που δεν περιμένουν από κάποιο θεσμό να τους βοηθήσει συνολικά, αλλά έχουν πάρει στα χέρια τους τη μοίρα των ταινιών τους και δείχνουν μεγαλύτερη εξωστρέφεια σε σχέση με το παρελθόν, που ήταν περισσότερο αγκιστρωμένοι στο εσωτερικό».

Σε αυτό το πλαίσιο, ποιος είναι ο ρόλος της κίνησης Κινηματογραφιστές στην Ομίχλη; Βοήθησε στην επικοινωνία και στην προβολή των ταινιών και των συντελεστών τους, όμως δε σχετίζεται με τη δημιουργική πράξη. «Δεν είναι η πηγή της αυτοπεποίθησης της νέας γενιάς, αλλά το αποτέλεσμα της», τονίζει ο Τζουμέρκας. Η «Ομίχλη», εξηγεί ο Αλεξίου, «προέκυψε από την αδυναμία του κινηματογραφικού χώρου να θέσει τα εργασιακά του προβλήματα και να διεκδικήσει λύσεις, καθώς με το πέρασμα του χρόνου οι συνθήκες παραγωγής, αντί να βελτιώνονται, χειροτέρεψαν. Η “Ομίχλη” δημιουργήθηκε από την ανάγκη διεκδίκησης θεσμικών αλλαγών και έφερε επιτέλους σε επαφή διαφορετικές γενιές κινηματογραφιστών». Ωστόσο, καταλήγει ο Θάνος Αναστόπουλος, «για να μπορούμε να μιλά

«Μακαιροβγάλτης», Γιάννης Οικονομίδης, 2010

με για “νέο κύμα” ή μια ενωμένη νέα γενιά ελληνικών κινηματογραφιστών που θα αφήσουν σημαντικό έργο στην ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου, οι ταινίες αυτές θα πρέπει να αποκτήσουν το κοινό τους, το οποίο θα πρέπει να είναι σταθερό και αρκετά ευρύ. Μέχρι τώρα, παρατηρούμε μια μικρή αυξανόμενη τάση στον αριθμό των εισιτηρίων, που όμως δεν αρκεί για να συντηρήσει την παραγωγή. Οι νέοι Έλληνες σκηνοθέτες πρέπει να αποδείξουν την αξία τους στις αίθουσες, ώστε να καταφέρουν αυτές τις επιτυχίες του εξωτερικού να τις μετατρέψουν σε μια μικρή αλλά υγιή κινηματογραφική βιομηχανία που δε θα αρκείται στην παραγωγή σαχλών κωμωδιών, αλλά θα έχει χώρο και για πραγματικά μοντέρνες ταινίες που μιλούν στη γενιά μας, είτε είμαστε 25 είτε 40».

Συνεπώς είναι στο χέρι σας να συμβάλετε στην επιτυχία αυτών των ταινιών, να τις δείτε, να τις συζητήσετε και να τις κρίνετε. «Μέσα στο Δάσος» του Άγγελου Φραντζί, «Χώρα Προέλευσης» του Σύλλα Τζουμέρκα, «Man in the Sea» του Κωνσταντίνου Γιάνναρη, «Άπνοια» του Άρη Μπαφαλούκα, «Κανένας» του Χρήστου Νικολέρη, «Attenberg» της Αθηνάς Ραχήλ Τσαγγάρη, αλλά και η τρίτη και πολυαναμενόμενη ταινία του Γιάννη Οικονομίδη «Μαχαιροβγάλτης», είναι μόνο μερικές από τις ελληνικές ταινίες που θα βγουν στις αίθουσες τους επόμενους μήνες και σας προσκαλούν να τις επιλέξετε.

Και το «κύμα» συνεχίζεται και το 2011. Ενδεικτικά αναφέρουμε τον Αλέξη Αλεξίου που ξεκινά γυρίσματα της ταινίας «Τετάρτη 04:45», τον Θάνο Αναστόπουλο που ξεκινά τα «Αδέσποτα» και τον Μπουγιάρ Αλιμάνι που γυρίζει την «Αμνηστία». Καλή συνέχεια στις αίθουσες!

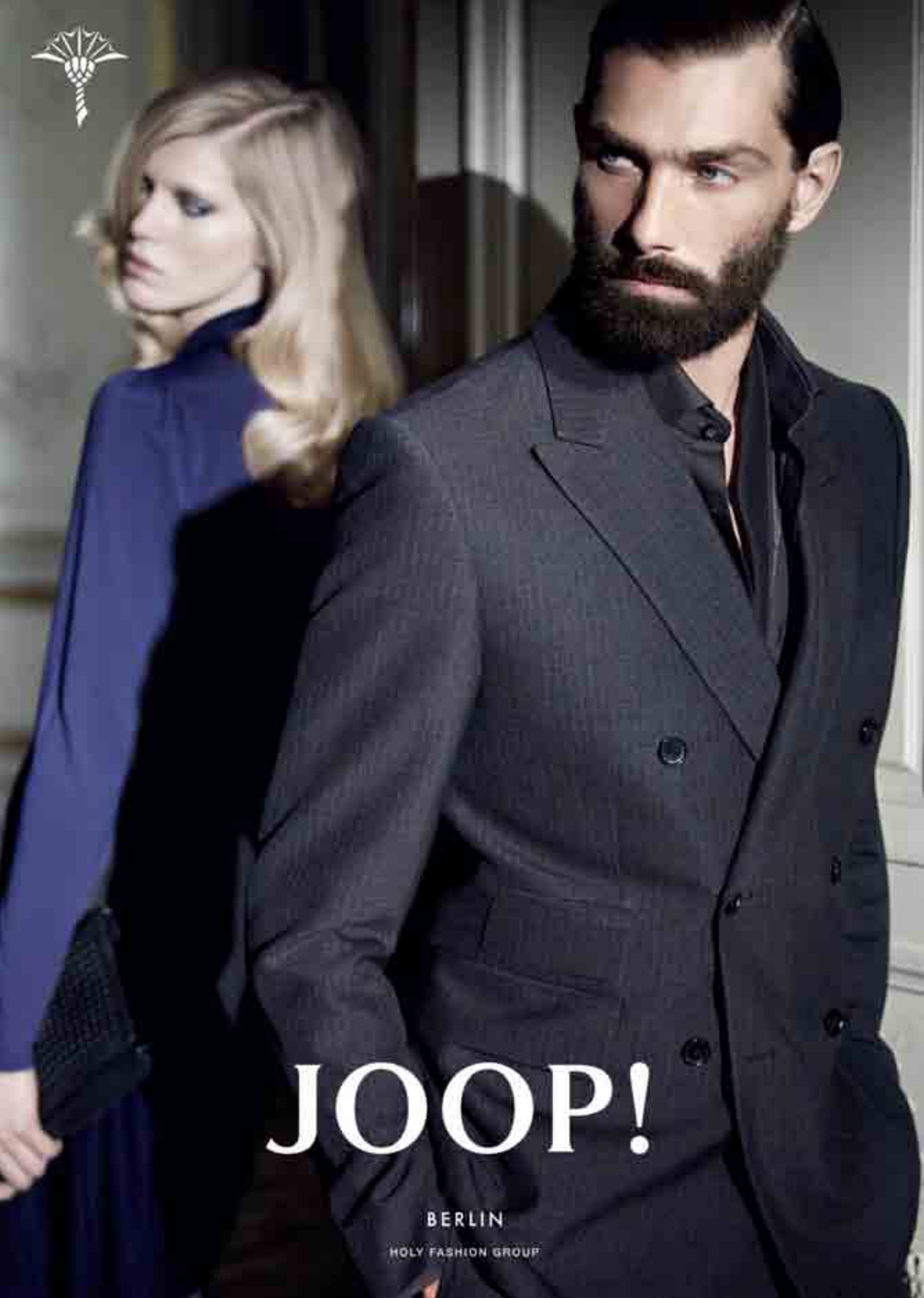
«Casus Belli», Γιώργος Ζώης, 2010

«Man in the Sea», Κωνσταντίνος Γιάνναρης, 2010

«Κανένας», Χρήστος Νικολέρης, 2010

JOOP!

BERLIN

HOLY FASHION GROUP

Το σκασμένο μεγαλώνει και μυαλό δε βάνει. Στην τελική στροφή για τον εορτασμό των όγδων γενεθλίων του, γωνιάζουμε τον Βασίλη Χαραλαμπίδη, τον man with the master plan του Bios, και του παίρνουμε μια χούφτα κουβέντες για το τι σημαίνει να είσαι ο γενικός κομάντερ-βεζίρης του πιο κεφαλοκρατσανιζόμενου χώρου της Αθήνας. Συνέντευξη **Μάκης Παπασημακόπουλος**

Bios is 8

Οι υπερβολές ως γνωστόν -ή όχι, το ίδιο μου κάνει- δε με αρέσουν. Μία έχω διατυπώσει grande hardcore τα τελευταία χρόνια, που είπα ότι είχα φάει έξι τούβλα απανωτά από το λουκανοβάγγο πίσω από το Χίλτον (ήταν τέσσερα), και ακόμα δεν μπορώ να με δω στον καθρέφτη. Βέβαια, αυτό έχει να κάνει και με το γεγονός ότι έχω μια άρνηση στον καθαρισμό καθρεφτών γενικότερης, αλλά δεν έχει να πει αυτό. Ή να φανεί in éni κείζ.

Δεν είναι όμως υπερβολή να πούμε ότι το Bios είναι μια από τις πιο σταθερές μετοχές της Αθήνας, στα κάτι λιγότερο από δέκα χρόνια -βλέπε οχτώ, απλώς η δεκαετία κουβαλάει έναν στόμφο παραπάνω- παρουσίας του στο κέντρο της πόλης, ακροβατώντας γεωγραφικά στον γκρεμό της Πειραιώς, όπου μια έτσι να σου φύγει το καγιάκ, πας κωλοσούμπιτος στην άβυσσο της Ιεράς Οδού, πνιγμένος στη λουκανότσικνα που ποτίζει τον αέρα όξω από τις λαϊκόπιστες και την πινακίδα της Νάταλι Θάνου που στέκεται σαν το άγαλμα του Κολοκοτρώνη. Ιστορία μπουζούκ εντίσιο.

Η εικόνα, βέβαια, του Bios σίρκα-σίρκα 2010 είναι αρκετά διαφορετική από αυτήν που σουρβίρε στο ξεκίνημα. Πλέον, σχεδόν κάθε γωνία του χώρου χρησιμοποιείται για κάτι, event spaces, ταρτσόμπα-ρα, αίθουσες προβολών και τα ρέστα, ενώ η πιο φρέσκια (δε γίνεται) εισαγωγή-μεταφορά του μπαρ από το ισόγειο στον χώρο που στεγάζονταν τα γραφεία των ανθρώπων που τρέχουν το μπαϊσοϊκό οικοδόμημα έχει αρχίσει να προσδίδει μια εσάνς Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας στον χώρο, τότε που οι εργαζόμενοι γραφειοκαβαλάρηδες τσουλάγανε τους χώρους εργασίας τους από γωνία σε γωνία, καθώς άπλωνε η τελική εικόνα του ΟΑΚΑ complex. Το Bios, βέβαια, δεν ψάχνει να στήσει ποδηλατοδρόμιο, τουλάχιστον όχι ακόμα. Αλλά σίγουρα ψάχνει συνέχεια τρόπους για να μη μένει στάσιμο.

Ξεκινάμε από τα εύκολα και τα βατά. Το θεωρείς σωστό ένας οχτάχρονος να ακούει Γκαντζασούφι και Οτέκρ στα γενέθλιά του; Έχεις σκεφτεί τον αντίκτυπο από οργισμένους συλλόγους γονέων και κηδεμόνων; Η μεγάλη μου φοβία ήταν πάντα οι γονείς των άλλων. Πάντα τρομάζανε με αυτά τα παράξενα που ακούγαμε. Νομίζω ότι από τότε οι αντιλήψεις των ανθρώπων έχουν διαβρωθεί τόσο, που δυστυχώς δεν υπάρχει και τόσο μεγάλο πρόβλημα.

Βασίλης Χαραλαμπίδης

Wax Tailor, 30/10/08

Στην εξοχή με χάρη

Acid Symphony Orchestra, 22/5/09

Το ντουέτο των Doppler

Υπάρχει κάτι που πιστεύεις ότι λείπει από το Bios; Μια σουβλασερί, ένα κατάστημα εσωρούχων, μια έκθεση κάλτσας, μια βιτρίνα με ημίγυμνες φωτογραφίες του προσωπικού... Πιστεύεις ότι υπάρχουν κάποια απωθημένα σου για τον χώρο, που δε θα βγουν στο φως ποτέ; Πραγματικά δεν ξέρω τι να πω. Με το φαγητό, που είναι ένα από τα αγαπημένα μου πράγματα, δεν παίζουνε. Θα έκανα κάτι σχετικό, μόνο αν ένιωθα ότι έχω τα κότσια και τη μαγκιά του γαμάτου μάστορα. Όσο για τα υπόλοιπα, μάλλον θα έκοβα πράγματα και δε θα πρόσθετα. Και εννοώ φυσικά το μπαρ, με το οποίο δεν ήμουν ποτέ συμφιλιωμένος.

As υποθέσουμε ότι σε άλλα οκτώ χρόνια από τώρα όλα έχουν πάρει τον δρόμο τους και πλέον τίποτα δεν έχει χώρο στην Ελλάδα. Μήτε ηλεκτρονικά μήτε ξένα μήτε τίποτα. Τι λαϊκό σχήμα κατεβάξεις και κατά πόσο προωθείς τα εγχώρια, τα τουρκολαϊκά σχήματα, που δεδομένα αγαπάς; Σε μια τέτοια στιγμή, ιδανικά θα τελείωνε και το δικό μας παραμύθι. Οι λαϊκοί αυτοσχεδιαστές, οι κλαρινιτζήδες, έχουν ήδη τη θέση τους. Δε χρειάζονται εμάς για να τους εδραιώσουμε.

Επιβιώνεις παρά τη λογική που θέλει έναν τόσο μεγάλο χώρο να δυσκολεύεται να το κάνει. Πού βρίσκεις ότι στηρίζεται η επιβίωση του Bios; Στον τσαμπουκά αλλά και, φυσικά, στη δουλειά που κάνουμε ως γραφίστες, η οποία πάντα ταΐζει το πεινασμένο και πάντα αχόρταγο παιδί.

Ο όρος «πολυχώρος» δομήθηκε και κυκλοφό-

ρησε κατά πολύ πάνω στην πλάτη του χώρου. Μίλησέ μου για το τι οργισμένα συναισθήματα σου προκαλεί η λέξη «Πολυχώρος». Οι ταμπέλες σε πράγματα μπαίνουν πάντα από ανασφαλείς και άσχετους που δεν καταλαβαίνουν.

Θυμάσαι τι περνούσε από το μυαλό σου την πρώτη μέρα λειτουργίας του χώρου; Βάλ' το κάτω και σύγκρινέ το με αυτά που περνάνε από το μυαλό σου τώρα, που γιορτάζεις τα 8 χρόνια παρουσίας του. Την πρώτη μέρα λειτουργίας, το μόνο που θυμάμαι είναι να τρέχω να προλάβω να ετοιμάσω τον χώρο, ενώ κάποιος κακόμοιρος δημοσιογράφος περίμενε να του στείλω τη συνέντευξή μου. Σήμερα νιώθω ένα περίεργο déjà-vu.

Πιστεύεις ότι τελικά το Bios θα πλερώνει αιώνια το γεγονός ότι ξεκίνησε ως «έχω λάιβ τσάμπα» στα μάτια του θρυλικά αχάριστου ελληνικού κοινού, που κρατάει μούτρα ακόμα και με το χαμηλότερο τικέτο; Χμμμ. Είναι μια δύσκολη ερώτηση που σπκώνει αντιφατικές απαντήσεις. Σίγουρα είναι μεγάλη ταλαιπωρία η αχαριστία και οι κακοί τρόποι κάποιων που πάντα γκρινιάζουν.

Συμπλήρωσε μια μίνι λίστα με τους ανθρώπους που εσύ πιστεύεις πως πρέπει να προσεχθούν στην Αθήνα. Γραφιστικά τιμ, μουσικοί ή συγκροτήματα, εικαστικές ομάδες, περσόνες... Εγώ - εσύ. Η Γαβριέλλα, η Χρύσα, ο Γιάννης, ο κύριος Αντώνης, ο Σπύρος, ο Πέτρος, ο Κώστας, ο Κωστάκης, ο Θάνος, ο Αντώνης, η Χριστίνα, η Χριστίνα, ο Άρνης, η Μαρία, ο Νεκτάριος, ο Γιώργος, ο Μάνος, η

κοπέλα που κάθεσαι εδώ απέναντι.

Τέρμα και τελείωσε. Το Bios κλείνει ή/και είσαι στο νεκροκρέβατο. Τι γράφει η κοινή σας μαρμαρόπλακα και τι παίζει από πίσω; Το σύμπαν μάλλον έχει εκραγεί και το μόνο που ακούγεται είναι θόρυβος.

Στα του θορύβου που αφήνω τον Βασίλη, υπό το άγρυπνο μάτι της Γαβριέλλας, η οποία for those in the know αποτελεί τον ειδικό-κρυφό πράκτορα της οργάνωσης, κάτι σαν τον Τζον Σάξον στον «Κίτρινο Πράκτορα του Χονγκ Κονγκ», χωρίς τον οποίον ο Μηρουζλής προκοπή δε θα έκανε, το πράμα στρώνεται με ένα -περίπου, με έναν αλαφρή αριθμητικό στραβισμό- όνομα για κάθε χρόνο ζωής του Bios στα διήμερα γενέθλιά του και άφθονες αφορμές για κουβέντα που θα ακολουθήσουν την επικοεκδήλωση στα μέσα του Σεπτεμβρη.

Σε άλλα οκτώ χρόνια, ευελπιστώ να είμαστε όλοι ακόμα εδώ για να κάνουμε άλλη μια ανασκόπηση, ενδεχομένως κρυμμένοι πίσω από στολές βιοχημικού πολέμου και με το Bios να στέκεται σαν μοναχικός πύργος στο post apocalyptic αθηναϊκό wasteland του 2018, όπου η ανθρώπινη ζωή θα πωλείται και θα αγοράζεται με χαρτονομίσματα και κέρματα που θα φέρουν απάνου τους την επική φιγούρα της Νάταλι Θάνου, την πιο επιτυχημένη υπουργό Πολιτισμού μετά τη Μελίνα Μερκούρη. I have a dream.

www.bios.gr

A portrait of Giannis Moutaris, a man with dark hair and a light blue shirt, looking slightly to the left. The background is a lush green garden with trees and foliage.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΤΑΡΗΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΠΕΓΚΑΣ

ΤΟ ΒΕ ΟΡ ΝΟΤ ΤΟ ΜΠ.;

Ο υποψήφιος δήμαρχος, Γιάννης Μπουτάρης, κι ο Σύμβουλος Έκδοσης του SOUL και υπεύθυνος Πολιτισμού της Πρωτοβουλίας Πολιτών, Σπύρος Πέγκας, τολμούν να ονειρεύονται και να δηλώνουν πως μια άλλου είδους Θεσσαλονίκη είναι εφικτή.

**Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος
Φωτογραφία Γιώργος Παπαδόπουλος**

Τις τελευταίες μέρες ακούω επανειλημμένες αναφορές στο όνομά σας από αρνητικά διακείμενους, και μάλιστα με λασπολογικούς όρους. Σας χαρακτηρίζουν «σκουλαρικά», «αλκοολικό», «τατουαζάκια». Μήπως αυτό σημαίνει ότι είστε πλέον υπολογίσιμος αντίπαλος; Γ.Μπ. Και τατουαζάκιας είμαι, και σκουλαρικός είμαι, και αλκοολικός είμαι. Όμως είμαι και ο πιο ικανός από όλους. Διότι, αν συγκρίνεις τα πράγματα που έχω κάνει εγώ στη ζωή μου και αυτά που έχει κάνει ο αντίπαλός μου, η δική μου υποψηφιότητα είναι όχι διαβατήριο, αλλά πρόσκληση για να αναλάβω τον δήμο. Έχε υπ' όψιν ότι το σκουλαρίκι, για τους Δυτικομακεδόνες, όπως είμαι εγώ, είναι φυλακτό. Σκουλαρίκι φορούσε και ο μπαμπάς μου, μέχρι τα 16 του. Έτσι το απέκτησα και εγώ. Το τατουάζ είναι μια συναισθηματική έκφραση. Το έκανα τη δεκαετία του '70, όταν τέτοια πράγματα τα έκαναν μόνο οι φυλακισμένοι. Γιατί; Γιατί αυτή είναι η άποψή μου και δε δίνω λογαριασμό σε κανέναν. Αλκοολικός; Ναι, είμαι αλκοολικός. Έχω όμως 21 χρόνια να πω. Οι αλκοολικοί δε λένε ποτέ «ήμουν αλκοολικός». Λένε «είμαι». Και μόνο το γεγονός ότι είμαι 20 χρόνια καθαρός, τα λέει όλα. Και οι κατηγορίες δεν εξαντλούνται εκεί. Επιτίθενται ακόμα και στις πεποιθήσεις μου. Λένε πως είμαι άθεος, γιατί προτίμησα να αποτεφρωθεί η σορός της γυναίκας μου, παρά να τη θάψω. Χωρίς να αναφέρει κανείς το γεγονός πως επρόκειτο για δική της βούληση. Εγώ ήθελα να γίνει εξόδιος ακολουθία. Την οποία ορισμένοι μπτροπολίτες δεν την επιτρέπουν, παρόλο που και ο Ιερώνυμος τάχθηκε υπέρ της καύσης των νεκρών, και είναι μια πρακτική η οποία πέρα από λόγους υγιεινής, εφαρμόζεται από όλες τις ορθόδοξες εκκλησίες στον κόσμο, εκτός από ορισμένους μπτροπολίτες στην Ελλάδα.

Πιστεύετε ότι το εικοσιπενταετές σύστημα διακυβέρνησης της πόλης έχει αναπτύξει τόσο ισχυρούς μηχανισμούς, που μπορούν να εξασφαλίσουν την επιβίωσή του; Πώς θα τους αντιπαρέλθετε; Γ.Μπ.Ο νικητής πάντα κερδίζει. Το δύσκολο είναι να αλλάξεις τις νοοτροπίες. Ας μην ξεχνάμε ότι το σημερινό καθεστώς συμπληρώνει μια γενιά. Η Θεσσαλονίκη πλέον έχει ένα πολύ μεγάλο πληθυσμιακό κομμάτι που όχι απλώς έχει γαλουχηθεί και ανατραφεί με συντηρητικές αντιλήψεις, αλλά οπισθοδρομεί συνειδητά. Ζει με φαντάσματα του παρελθόντος. Με τον Μεγαλέξανδρο, την Κωνσταντινούπολη, με αυτά και άλλα. Δε λέω να μην τιμούμε. Άλλο όμως να τιμώ τον Μέγα Αλέξανδρο και άλλο να κάνω μνημόσυνο κάθε χρόνο. Αυτή η φοβία για οτιδήποτε καινούργιο στην πόλη, η οποία έχει σαν επακόλουθο τη μόνιμη γκρίνια, δεν σπάει εύκολα.

Θα υπάρξουν διώξεις για το πλήθος των ατασθαλιών, αν εκλεγείτε; Γ.Μπ. Κάποιες υποθέσεις είναι ήδη στα χέρια της δικαιοσύνης. Εκδικητικοί δε θα είμαστε. Ό,τι έγινε, έγινε. Δε θέλουμε να χωρίσουμε πασοκσίδες και νεοδημοκράτες σε στρατόπεδα. Δεν περισσεύει κανένας σε αυτή την προσπάθεια να αλλαχτεί η πόλη.

Επιλέγοντας τον κύριο Γκιουλέκα, η Νέα Δημοκρατία ποντάρει στην υποψηφιότητα ενός ηλικιακά νέου, αλλά ιδεολογικά «υπέργηρου» στελέχους. Ταυτόχρονα, ο Κώστας Γκιουλέκας έδειξε από το πρώτο λεπτό τη στρατηγική που θα ακολουθήσει κατά την προεκλογική εκστρατεία. Παραμερίζει το κόμμα και προβάλλει την καταγωγή. Είναι λιγότερο νεοδημοκράτης και περισσότερο Θεσσαλονικιός. Πώς αξιολογείτε την τακτική του; Γ.Μπ. Καταρχήν είναι μεγάλο σφάλμα να αρνείται τη νεοδημοκρατική προέλευσή του. Δεν μπορείς να είσαι ο πρώτος βουλευτής σε ψήφους της Νέας Δημοκρατίας, να είσαι υπεύθυνος του τμήματος Προγραμματισμού και να δηλώνεις ανεξάρτητος. Κάποιος κοροϊδεύει κάποιον εδώ. Και πιο Θεσσαλονικιός από εμένα δεν είναι. Ο μπαμπάς μου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, εγώ στην Καμάρα. Όσο για τις ικανότητες; Αν σου δώσω το curriculum το δικό μου, που ανέλαβα μια επιχείρηση με δυναμικό 25 ατόμων και την έφερα μαζί με τον αδερφό μου στα 500, που υπήρξα πρόεδρος του κλαδικού οργάνου των οιοπαραγωγών, ενώ είμαι ιδρυτής και πρόεδρος του Αρκτούρου, μιας μη κυβερνητικής οργάνωσης διεθνούς αναγνώρισης, άραγε ποιος θα θεωρηθεί αντικειμενικά ικανότερος; Σ.Π. Θέση μας ως Πρωτοβουλία είναι πως δε θα έπρεπε να αποτελεί κριτήριο εκλογιμότητας το πόσο Θεσσαλονικιός είσαι. Αντίθετα, το ερώτημα θα έπρεπε να είναι: Πόσο κοσμοπολίτης είσαι; Τι γνωρίζεις για τα συστήματα ανάπτυξης των άλλων πόλεων;

Ο αντίπαλός σας αναφέρει στο βιογραφικό του πως είναι συλλέκτης ντοκουμέντων και κειμηλίων από τις περιόδους των Εθνικών Αγώνων. Μήπως να ετοιμαζόμαστε για ενδυνάμωση του ρόλου μας ως πόλης-ακρίτα σε περίπτωση εκλογής του; Γ.Μπ. Δεν ξέρω. Εγώ είμαι κάτοχος μιας συλλογής παιχνιδιών και kits αντικειμένων. Δε με ενδιαφέρουνε τα όπλα.

Με τα πρώτα ονόματα που ανακοινώνονται από τον συνδυασμό της ΝΔ, διαπιστώνουμε πως ένα μεγάλο μέρος του συστήματος της προηγούμενης διοίκησης προωθεί τους γιους και τις κόρες του σε αντιδημαρχιακές υποψηφιότητες. Σας τρομάζουν οι αναπαραγωγικές ικανότητες του συντηρητικού κομματιού της πόλης; Γ.Μπ. Ξέρεις πώς δημιουργούνται τα «τζάκια»; Μέσα από τη συντηρητική θεώρηση της πολιτικής, που την αντιμετωπίζει ως επάγγελμα. Η διακηρυγμένη πρότασή μας είναι μάξιμουμ δύο θητείες για τον δημοτικό σύμβουλο και μία για τον δήμαρχο.

Η ενασχόληση με την πολιτική είναι κοινωνική προσφορά, δεν είναι επάγγελμα. Ενοχλούμαι όταν βλέπω το αξίωμα να πηγαίνει από μπαμπά σε γιο. Σ.Π. Άλλωστε και ο Γκιουλέκας παιδί του Παπαγεωργόπουλου είναι. Αν εκλεγεί, θα πρόκειται για μια παράδοση από πατέρα σε γιο, ας μη γελιόμαστε.

Από πλευράς σας αντιμετωπίσατε τις πασοκικές βαρονίες και τους αλληπάλληλους καβγάδες της αριστεράς, προκειμένου να επικρατήσετε ως υποψήφιος. Θα λέγατε ότι έχετε διεξαγάγει έναν σκληρό προεκλογικό αγώνα πριν τον επίσημο προεκλογικό αγώνα; Και, κυρίως, θα πετύχετε τη συσείρωση; Γ.Μπ. Η επιλογή μας από το κυβερνών κόμμα είναι εξαιρετικά σημαντική. Δεν ξεπληρώνει τα λάθη του παρελθόντος, όπως λένε ορισμένοι ηλίθιοι. Το ΠΑΣΟΚ μας στήριξε εν πλήρει συνειδήσει, όπως στήριξε και τον Καμίνη στην Αθήνα, επειδή γνώριζε πως επιλέγει τον καλύτερο. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Αν αυτό περάσει στη νοοτροπία των πασοκσίδων, και στη συνέχεια του υπόλοιπου κόσμου, θα έχει πραγματοποιηθεί ένα πολύ μεγάλο βήμα. Φυσικά, δε θα είναι εύκολο. Πρέπει να απευθυνθούμε στο αίσθημα αυτοτέλειας και ελευθερίας του πολίτη. Το να διαιωνίζεις μια κομματική οργάνωση που δε σου δίνει κανένα περιθώριο να εκφραστείς, θίγει την αξιοπρέπειά σου. Σ.Π. Η λογική μας είναι να απευθυνόμαστε σε όλους. Η Πρωτοβουλία έχει στελέχη όχι μόνο από την κεντροαριστερά αλλά και από την κεντροδεξιά και τη δεξιά. Από όσους αντιλαμβάνονται ότι η πόλη έχει ανάγκη ανάπτυξης.

Θα εγκατασταθείτε άνετα σε ένα δημαρχείο, του οποίου την ανέγερση πολεμήσατε με κάθε μέσο; Γ.Μπ. Το δημαρχείο το πολεμήσαμε, χάσαμε, χτίστηκε. Σε μια στιγμή έφαρσες είχα πει να το γκρεμίσουμε. Θα ήμουν χαζός να το γκρεμίσω, φυσικά. Στόχος μας πλέον είναι να αποκτήσει ενεργειακή αυτονομία και να γίνει βιοκλιματικό. Είναι τρομερά ενεργοβόρο. Σε βάθος χρόνου φιλοδοξούμε και στην υπογειοποίηση όλων των δρόμων που περνάνε μπροστά του, ώστε να ξεμπουκώσει η κίνηση και να δημιουργηθεί μια πλατεία από το δημαρχείο ως τη θάλασσα. Σ.Π. Θα πρέπει επίσης να ξεκαθαρίσουμε άμεσα την κατάσταση στο αρχαιολογικό πάρκο, μια από τις μεγαλύτερες πιάτσες ναρκωτικών πλέον. Ο απελθών δήμαρχος δεν έμενε στο κέντρο, δεν έβλεπε την κατάσταση, με το που μετέφερε το δημαρχείο του τοποθέτησε ένα περιπολικό και νομίζει ότι κάτι έγινε. Αυτό είναι ένα κομμάτι που δε θα το αγνοήσουμε, και λόγω της εμπειρίας του Γιάννη, που έχει στήσει πάρα πολλές ομάδες υποστήριξης και έχει συγκεκριμένες προτάσεις να καταθέσει για συμβουλευτική και πρόληψη.

Περισσότερο από την ανάγκη πραγματοποίησης έργων, θα λέγατε πως προέχει η αποκατάσταση εμπιστοσύνης των πολιτών στην τοπική διοίκηση; Γ.Μπ. Σε ένα χρονοδιάγραμμα ενός έτους, μπορούμε να κάνουμε πράγματα άμεσου αποτελέσματος, ώστε να καταλάβει ο κόσμος ότι δουλεύουμε για την πόλη. Επειδή και ο άγιος φοβέρα θέλει, θα περάσουμε ένα διάστημα με νουθεσίες και παροτρύνσεις, όμως αμέσως μετά θα έχουμε αυστηρή εφαρμογή του νόμου. Το διπλοπαρκάρισμα και τα παράνομα τραπεζοκαθίσματα θα εκλείψουν άμεσα.

Δε θα σας φθείρει αυτό το κομμάτι των τραπεζοκαθισμάτων, δεδομένου ότι ένα μεγάλο ποσοστό της πόλης βιοπορίζεται μέσω καφέ-μπαρ; Γ.Μπ. Θα είναι μια καλή ευκαιρία να εξορθολογιστούν οι τιμές και τα ενοίκια. Να σπάσει αυτή η χρηματική φούσκα. Έχεις 50 τραπεζοκαθίσματα, από τα οποία τα 20 είναι παράνομα, και χρεώνεις 4-5 ευρώ τον καφέ, τη στιγμή που στο Μιλάνο κοστίζει 1,5· αυτό πρέπει να σταματήσει.

Σ.Π. Ίσως γίνει μια προσπάθεια να μειωθούν και τα δημοτικά τέλη. Μια συμβολική μείωση, σαν χειρονομία καλής θέλησης. Γ.Μπ. Τα δημοτικά τέλη είναι ένα τεράστιο πρόβλημα, που ίσως αντιμετωπίζεται με διαφοροποίηση των δημοτικών τελών ανάλογα με τη ζώνη και τη χρήση γης. Η παραλία δεν μπορεί να έχει τα ίδια τέλη με την υποβαθμισμένη Αχειροποίητο.

Σχετικά με την αφισορύπανση; Γ.Μπ. Ο νόμος είναι ξεκάθαρος, τέρμα οι αφίσες. Σ.Π. Σκέψη μας είναι να γίνει μια συνάντηση με τους καταστηματάρχες, να τους δώσουμε χρόνο στην ΕΤ3, στην TV100 και τα δημοτικά ραδιόφωνα, προκειμένου να κατεβάσουν τις αφίσες. Γ.Μπ. TV100 δε βλέπει κανέναν. Έτσι; Πώς μπορείς όμως να την αξιοποιήσεις και να περάσεις μηνύματα μέσα από ένα δημοτικό εργαλείο; Φέρε τον Λάκη Λαζόπουλο ή Θεσσαλονικείς ανθρώπους του θεάματος, τον Μιχαηλίδη, τον Σταρόβα, να σου κάνουν μια εκπομπή με μηνύματα. Να συμμετάσχουν σε μια προσπάθεια αλλαγής νοοτροπίας. Κάλεσε ακόμη και τους πιο αγαπημένους ποδοσφαιριστές της πόλης. Πιστεύω ότι θα είναι εύσημα για τον καθένα να αποτελέσει κομμάτι αυτής της προσπάθειας.

Η Πρωτοβουλία ταυτίστηκε στην πορεία της με μια σειρά εκδηλώσεων πολιτισμού. Είναι αυτός ένας τρόπος να επιτύχετε μια συλλογική αλλαγή διάθεσης; Σ.Π. Υπάρχει μεν μια γενιά που επί 25 χρόνια βιώνει αυτή την κατάσταση, υπάρχει όμως και μια νεότερη γενιά, η οποία δεν έχει αρχίσει ακόμα να σχηματίζει στο μυαλό της την εικόνα του σκηνικού με τα φαντάσματα, και σκοπός μας είναι να κινητοποιήσουμε αυτή τη γενιά. Αυτή που απαξιώνει την πολιτική. Τα παιδιά από 18 έως 25 να κατέβουν σε αυτές τις εκλογές και να στηρίξουν την Πρωτοβουλία. Αυτή η γενιά είναι ο στόχος. Οι εκλογές αφορούν τη ζωή της. Δε ζητάμε μια κομματική σύνταξη, δεν είμαστε κομματικός συνδυασμός, άλλωστε. Θέλουμε όλοι μαζί να φτιάξουμε μια νέα ταυτότητα για την πόλη.

Ποια αίσθηση σας αφήνουν αυτές οι εκδηλώσεις; Σ.Π. Ενός πολύ πλουσίου υλικού από πλευράς των καλλιτεχνών, και μιας άμετρης ανάγκης πρόσβασης σε ερεθίσματα από μέρους του κοινού. Υπάρχει δυναμικό που δεν μπορεί να εκφραστεί. Να σημειωθεί εδώ όμως ότι πολιτισμός δεν είναι μόνο η μουσική ενασχόληση. Είναι η καθαριότητα στις τουαλέτες των σχολείων. Το να μη φτύνουμε τη μαστίχα στον δρόμο. Πράγματα που λύνονται μόνο με εκπαίδευση και νουθεσία.

Παραμονές των προηγούμενων εκλογών, εκδελώνατε την πρόθεσή σας να μετατρέψετε τα Λαδάδικα σε καλλιτεχνική συνοικία της πόλης. Θα επιμείνετε στο σχέδιό σας; Γ.Μπ. Έχουμε σχέδια για τα Λαδάδικα, τη Βαλαωρίτου και για διάφορες περιοχές. Αυτά που προτείνουμε έχουν γίνει σε όλο τον κόσμο. Θα παραδειγματιστούμε από πόλεις που άλλαξαν τη ζωή τους. Ένα βασικό μας πρόβλημα είναι η γκετοποίηση. Στη Θεσσαλονίκη υπάρχουν περιοχές όπου ζουν μετανάστες. Δεν υπάρχει λόγος να αλλάξουν αυτές οι περιοχές. Μπορεί όμως ο δήμος να τις απογκετοποιήσει με τη συμπεριφορά του. Να παρέχει στον μετανάστη την καθαριότητα που διαθέτει και η διπλανή γειτονιά, να μην έχει σπασμένες λάμπες, να καλλιεργηθεί μεταξύ των πολιτών αίσθημα ισοτιμίας. Να υπάρχουν και τρία αλβανικά ή τρία ρωσικά περιοδικά στη συνοικιακή βιβλιοθήκη, για να μπορούν τα παιδιά να διαβάσουν στη μητρική τους γλώσσα. Όστε, κατ' επέκταση, να νιώσουν πως μένουν στην πόλη τους. Όχι ότι είναι ανεπιθύμητοι επισκέπτες.

Πώς θα επικοινωνήσετε τις θέσεις σας κατά το διάστημα που απομένει; Γ.Μπ. Με τον ποδοδρόμο. Μια πανάρχαια πρακτική.

Νίκος Κρυωνίδης Untitled

Συνταρακτική, αταξινόμητη, αχαρτογράφητη, απρόβλεπτη, sui generis. Η τέχνη του Νίκου Κρυωνίδα δεν εξαντλείται μόνο στη ζωγραφική που παρουσιάζει φέτος το φθινόπωρο στη Zina Athanassiadou Gallery. Τρανή απόδειξη τα αυτοβιογραφικά κείμενα και ποιήματα που εν είδει παρουσίασης διάλεξε να στείλει στο SOUL.

Επιμέλεια **Στέφανος Τσιτσόπουλος**

Φωτογραφία **Γιώργος Παπαδόπουλος**

Αργότερα θα άλλαζαν τα πράγματα και θα γίνονταν χειρότερα. Οι λέξεις λίγο λίγο θ' αντικαθίσταντο με αριθμούς κι έτσι η ποίηση θα εξαλειφόταν. Ήτο δε η ποίηση και κάθε τέχνη, όπως και η ζωγραφική, μια μέθοδος και ένας τρόπος να συγκρατείται στην ανθρώπινη ζωή η ψυχή, όπως το δέντρο συγκρατεί στα φύλλα το νερό απ' τη βροχή κι όπως το καταπίνει απ' τη ρίζα κι όπως μέσω κορμού το ανεβάζει στα κλαδιά, στα φύλλα και στα άνθη.

Έψαχνε η ανθρωπότης να βρει
Μονάδα μετρήσεως της αγάπης
Όμως δεν έβρισκε γιατί ήταν υπονοβάτης

Και σαν υπονοβάτης αυτή ήτο πολύ κουρασμένη
Κι όλη τη μέρα κοιμόταν
Μεσ' τα εργαστήριά της

Όμως εγώ που 'μουν ξύπνιος
Και οδηγούσα Ρενώ
Εδώ κι εκεί ταξίδεψα
Κι ερεύνησα και βρήκα:
Η αγάπη μετριέται σε τραγούδια

Όπως η ένταση του ρεύματος σ' αμπέρ
Κι η έκλυση της ραδιενέργειας σε μπεκερέλ
Όπως το βάρος των σωμάτων σε κιλά
Κι οι αποστάσεις οι μεγάλες σε χιλιόμετρα

Και σου μιλώ με λόγια απλά
Ομοιοκαταληκτικά
Γιατί η αγάπη μετριέται σε τραγούδια

Και οδηγήθην στο συμπερασματικό
Πως είναι λάθος πάντα το σωστό
Και ένα τραγουδάκι μόνο αρκεί
Πολλά να πει και να μετρήσει την αγάπη μου για σένα

Και όπως κάθε βραδάκι θ' ανοίγαμε με το κουμπί απ' το τηλεκοντρόλ και μες στην τηλεόραση θα βλέπαμε τους άλλους. Μέσα στην τηλεόραση ήταν όλοι. Οι λογοτέχνες, οι υδραυλικοί, οι εικαστικοί, ο βίος των ζώων, τα σήριαλ και τα ντοκιμαντέρ, οι αθλητές του άλματος επί κοντώ και οι πολιτικοί. Σε διαφημίσεις, συνεντεύξεις, ειδήσεις και παιχνίδια φιλονικούσαν κι έριζαν. Τους πάχαινε λίγο το γυαλί και την εικόνα τους δημοσιοποιούσε στο πανελλήνιο.

Μέσα στην τηλεόραση ήταν και το ψάρι. Ως δια τεχνολογίας έπλεε και εμετακινήτο στα κανάλια. Με δυνατότητα να παραμένει στους αιώνες ως σχήμα ατρακτοειδές, τη μνήμη του κόσμου συντηρούσε. Με τα ψαρίσια μάτια του κοιτούσε και μάλλον αδιαφορούσε. Το ψάρι όμως ήταν από παλιά και πάντα, μόνον μέσα στη θάλασσα, απ' όπου και το ψάρευα μικρός με καλαμίδι. Γι' αυτό και μείς τηλεόραση δεν είχαμε σπίτι μας και γράφαμε τραγούδια.

Ένας μικρός, μικρός και άπειρος κόσμος
Μας έχει κυκλώσει, μας έχει γεμίσει με γνώση

Σκάβουν και χτίζουν, πίσω γυρίζουν και βλέπουν
Στην τηλεόραση, αθλητική Κυριακή

Και λίγος χρόνος, ελεύθερος, όταν τους μένει
Διαβάζουν καμιά ποιητική συλλογή

Και συ επιμένεις, στη σκέψη σου δένεις πως τάχα
Με χόμπυ, βιβλία και φίλους, μπορείς να σωθείς

Τα ρούχα σου τρως, φωνάζεις δακρύζεις και γράφεις
Και ψάχνεις ματαιώς, τον άλλο εαυτό σου να βρεις

Και γω ο καημένος, έχω αποβάλει το μένος
Μου έχει μείνει το κάι, μα τι να το κάνω;

Έξω φυσάει πολύ σ' αυτό τον πλανήτη
Ας πάρουμε πίτσα κι ας μείνουμε σπίτι

Έξω και μακριά από τη φυσική αναπνοή είναι οι λέξεις, η γραφή και η σκέψη. Επιστρέφω μ' όσες λέξεις μου απομένουν στο φυσικό μου χώρο. Η μικρή μου ζωγραφική θα είναι εκεί, να μας συντροφεύει και να μας συναρπάζει. Καθώς βυθίζομαι στα πράγματα αργά, αφήνω αργά τ' αποτυπώματά μου, όπως στο χωματόδρομο αφήνει μια αγελάδα τα δικά της. Ας είν' απόγευμα την ώρα που τα μεγάλα πράσινα Τζον Ντηρ επιστρέφουν κι αυτά αργά απ' τα χωράφια.

Μες το μυαλό μου, εδώ κι αιώνες,
Ζουν οι εικόνες
Σιωπούν, περιμένουν. Να φυσηθεί εντός μου
Να χαθούν δια παντός μου.

Όλο και κάτι θα τους τύχαινε, την τελευταία στιγμή και δεν έρχονταν στα εγκαίνια της έκθεσης ζωγραφικής μου στις γκαλερί και στα μουσεία. Τότε για ποιον τα έκανα όλ' αυτά εγώ; Για εξωγήινους, κατοίκους άλλων γαλαξιών και μακρινών αστερισμών; Ίσως.

Στην άκρη του γιαλού είναι ένας φάρος
Μονάχα ο φαροφύλακας και κανένας άλλος
Ο φαροφύλακας σε βλέπει και σε χαιρετάει
Πολύ σε αγαπάει, πολύ πάρα πολύ
Και συ του λες χαιρετάει κύριε φαροφύλαξ
Πώς πάνε τα καράβια μακριά σε άλλες χώρες
Αυτός σ' ακούει μ' αλλού το πάει
Αλλιώς το έχει ζήσει αυτός
Κι αλλιώς σου απαντάει
Δεν πάνε τα καράβια μακριά σε άλλες χώρες
Οι χώρες παν μακριά σ' άλλα καράβια.

Πληθαίνουν οι ατάλαντοι. Λάτρευι της μετριότητας υπάλληλοι. Μας υποβάλλουν καθημερινά σε τεστ απελπισίας. Με πρόθεση δημόσια να μας χλευάσουν και να μας βασανίσουν έως θανάτου επί τόπου. Επικαλούμαι τότε σλόγκαν διαφημιστικά. Στο αίμα μου θ' ανιχνευθούν μονάχα τίτλοι συσκευασίας προϊόντων σούπερ μάρκετ. Ούτως ειπείν διαφεύγω πάσης υποψίας. Από το δρόμο του παρακειμένου βγαίνω στο μονοπάτι όπου: Εκατοντάδες από πάνω μου περνούν προτάσεις. Οι λέξεις σε πτήση χαμηλή, χτυπούν το χώμα, το χαρτί, το σώμα. Συστρέφομαι, ελίσσομαι, κυλίμαι – κείμενος προς το παρόν, προσέυχομαι όρθιος πάλι να σταθώ μέσα στη σκόνη. Αντί για κυψελίδα, ιαγουάροι προστατεύουν τα αυτιά μου. Στις λέξεις πρόθυμοι να επιτεθούν, να τις ξεσκίσουν. Κάθε ερώτηση αφελής εκ στόματός μου, μια άνευ λόγου διαστημική αποστολή σε τροχιά γύρω απ' το κεφάλι. Στο τέλος χρόνου διαμελίζεται και πέφτει, σε σύμφωνα φωνήεντα και ου. Απέδρασα μωρός στα χρώματα μιας καθαρής καινούριας μέρας. Απενδύομαι, επιχειρώ βουτιά κατακορύφως του πελάγους όπως βουτιά σε μαγειρίτσα. Νόστιμον ήπαρ. Δε θα 'μαι πια διαπραγματευτής. Οι διασωθείσες λέξεις να επιστραφούν στον Όλυμπο, στο Έβερест, στο όρος Μάτσου Πίτσου. Τίποτα δεν κρατώ για μένα. Όσο για σένα, σύντομα, ελπίζω να τα πούμε στον πυθμένα. Ζώω ζω. Δεν έχω λόγο να σκεφτώ και ως εκ τούτου πράττω πάντα το σωστό, εντός κι εκτός του προγραμματισμένου χρόνου. Εγκαταλείπω το ανάγνωσμα αίφνης. Ελεύθερη σκέψη πνέει εκεί έξω. Βγαίνω, πάω να παίξω. Ο λόγος μου ο γραπτός θα είναι ο προφορικός. Παιγνιώδης έως περιπαιχτικός, θα είναι εφ' εξής περιεκτικός.

Έχω ένα καλό κονσεπτάκι
Και ψάχνω να βρω καμιά γκαλερί
Να κάνω καμιά έκθεση να πούμε.

Εσύ που έχεις μια γκαλερίτσα
Και καμώνεσαι τον καμπόσο
Μη διστάσεις
Τηλεφώνησε τώρα σ' αυτό το νούμερο
Και θα... τα βρούμε.

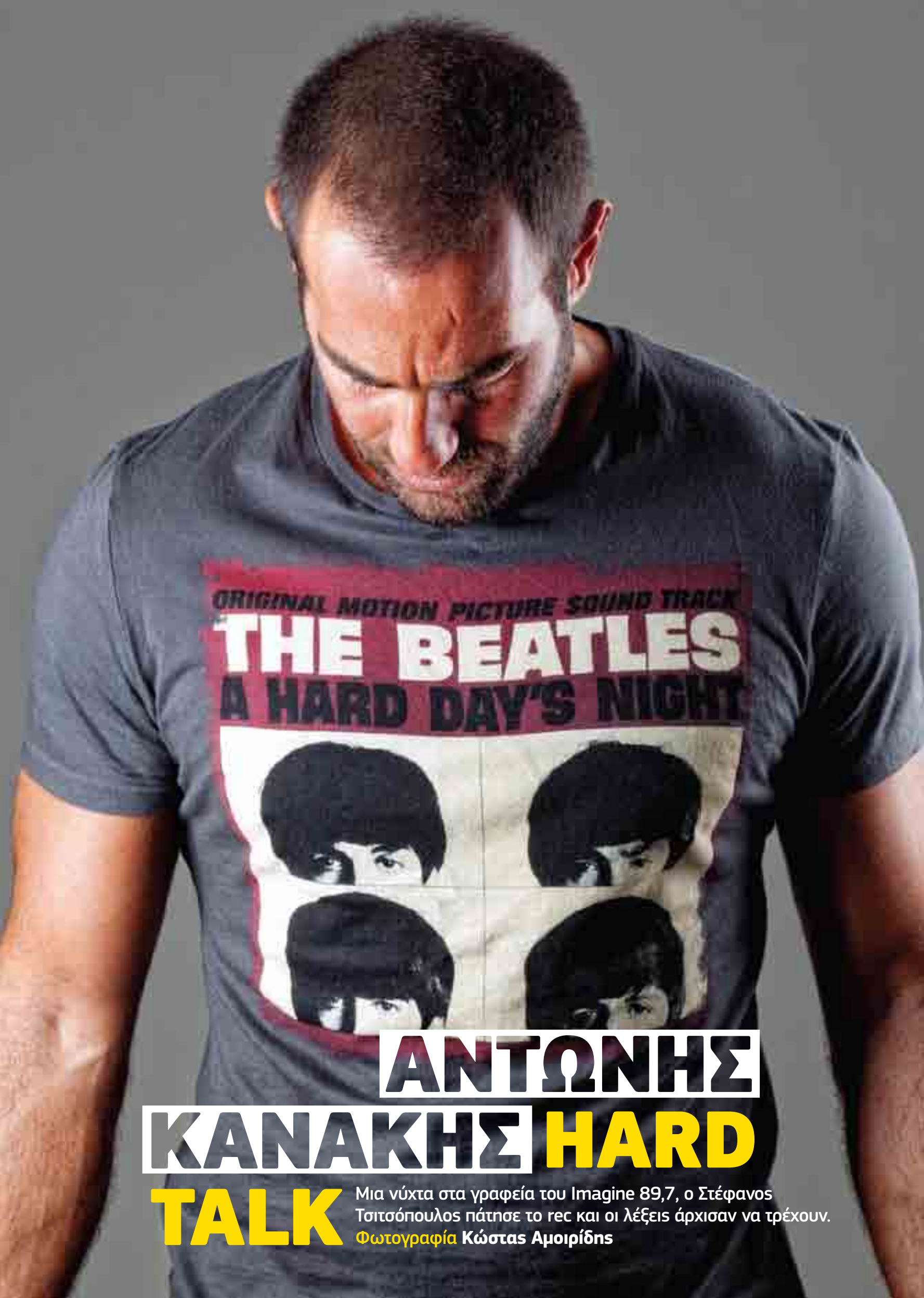
Εσύ που είσαι κιουρέμπορ
Κι οργανώνεις μια έκθεση ενόψει
Κάποιου σπουδαίου γεγονότος
Τηλεφώνησε τώρα
Και δώσε νέα πνοή, στην έκθεσή σου.

Εσύ, θνητέ αγοραστή
Δώσε σε μένα τα λεφτά
Και γρήγορα
Στη σάλα σου
Θα φιγουράρει ένας
Αυθεντικός πίναξ ζωγραφικής
Του εικοστού πρώτου αιώνα
Δουλεμένος με μεράκι
Εξ εμού του ιδίου και εξ ολοκλήρου

Εσύ που είσαι συλλέκτης
Ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων
Πάρε τηλεφωνο στη γκαλερύ
Που πρόκειται στο μέλλον
Να συνεργαστεί μαζί μου
Και πες της
Να κάνεις έκθεση του Κρυωνίδη, τώρα
Θέλω να τα πάρω όλα

Η έκθεση ζωγραφικής του Νίκου Κρυωνίδη φιλοξενείται από 8 έως 30 Οκτωβρίου
στη Zina Athanassiadou Gallery. (Π. Π. Γερμανού 5, Τ: 2310 275 985).

ORIGINAL MOTION PICTURE SOUND TRACK
THE BEATLES
A HARD DAY'S NIGHT

ANTΩΝΗΣ **KANAKΗΣ** **HARD** **TALK**

Μια νύχτα στα γραφεία του Imagine 89,7, ο Στέφανος Τσιτσόπουλος πάτησε το rec και οι λέξεις άρχισαν να τρέχουν.
Φωτογραφία Κώστας Αμοιρίδης

ORIGINAL MOTION PICTURE SOUND TRACK
THE BEATLES
A HARD DAY'S NIGHT

Λένε πως στη Θεσσαλονίκη μένουν μόνο οι τεμπέληδες και οι ατάλαντοι. Οι υπόλοιποι κατηφορίζουν στην Αθήνα. Τι είδους στοργή, χαρά, ασφάλεια, σιγουριά σου δίνει η πόλη, και δεν την εγκατέλειψες ποτέ; Προσπαθείς να μου πεις κάτι ευγενικά; (γέλια) Μου το έχουν ρωτήσει πολλές φορές αυτό, έχω δεχτεί και συγχαρητήρια... Εγώ, πάλι, δε νιώθω ότι έχω κάνει κανένα κατόρθωμα. Μάλλον, σε πρακτικό επίπεδο, υπάρχει ένα κατόρθωμα: χρειάστηκε πάρα πολύς κόπος για να κάνω πράγματα στη Θεσσαλονίκη, καθώς δεν υπήρχε υποδομή, ούτε σε ανθρώπινο ούτε σε τεχνικό επίπεδο. Δημιούργησα, λοιπόν, έναν δικό μου κόσμο, με ανθρώπους, μηχανήματα, χώρους, ομάδες, και φτιάχνουμε αυτά που φτιάχνουμε. Είναι πολύ απλός ο λόγος που δεν έφυγα από τη Θεσσαλονίκη: δεν κατάλαβα γιατί θα έπρεπε να φύγω για να κάνω όσα ήθελα να κάνω.

Γιατί όσα έχτισες εδώ, τα έχτισες με πάρα πολύ κόπο. Κάποιος άλλος θα τα είχε παρατήσει. Η αλήθεια είναι ότι το τίμημα σε προσωπικό επίπεδο ήταν και συνεχίζει να είναι πολύ υψηλό. Αλλά είμαι τέτοιος ψυχασθενής με τη δουλειά, πολύ πεισματάρης. Μπορώ να δουλεύω ώρες μέχρι να πετύχω το επιθυμητό τελικό αποτέλεσμα. Βέβαια, δεν είμαι όπως ήμουν, έχω κουραστεί. Σκέφτομαι πλέον και τον εαυτό μου: να κάνω λιγότερα πράγματα ή να τα κάνω με τρόπο ώστε να μη γαμιέμαι όλη τη μέρα, όλη την εβδομάδα... Ήτανε για να τα παρατήσεις, αλλά δεν είμαι από αυτούς που τα παρατάνε. Επίσης, μου άρεσαν τα περισσότερα πράγματα που κάναμε. Τα κυνηγούσα από αγάπη, γιατί με καύλωναν.

Θα φανταζόσουν ποτέ τον εαυτό σου έξω από τη συγκεκριμένη δουλειά; Να είσαι, ας πούμε, δημόσιος υπάλληλος; Με τίποτα! Για ποιο λόγο να το φανταστώ; Όπως και κάποιοι δημόσιοι υπάλληλος, που ήθελε να γίνει δημόσιος υπάλληλος, δε φαντάζεται τον εαυτό του να τρέχει όλη τη μέρα, όπως μπορεί να τρέχω εγώ.

Όταν ήσουν 20 χρονών, φανταζόσουν τον εαυτό σου να τρέχει όλη τη μέρα; Για μένα, η δημιουργία και η διαδικασία του να παράγεις πράγματα δεν είναι δουλειά. Μέσα στο μυαλό μου δεν υπάρχουν ωράρια, αρχή-μέση-τέλος μιας διαδικασίας. Μπορώ να τρέξω για όσο χρειάζεται. Έχω περάσει τέσσερα μερόνυχτα μέσα σε μια καμπίνα μοντάζ, -μερόνυχτα όμως, μπήκα Παρασκευή και βγήκα Τρίτη βράδυ-, κι έχω περάσει κι έναν χρόνο που σχεδόν καθόμουν. Το τρέξιμο δεν είναι αυτοσκοπός, αν όμως έχω έναν στόχο, θα κάνω ότι χρειάζεται για να ολοκληρωθεί.

Ποιος είναι ο στόχος στη ζωή; Δεν έχω ιδέα ποιος είναι ο στόχος! Για μένα, life is a ride σαν το τρενάκι του λούνα παρκ.

Ας επιστρέψουμε στο γιατί έμεινες στη Θεσσαλονίκη. Όταν άρχισα να είμαι πιο συνειδητοποιημένος ως προς τους λόγους που έμενα στη Θεσσαλονίκη, κατάλαβα ότι, με τη δουλειά που κάνω, δε θα μπορούσα να ζήσω εύκολα στην Αθήνα. Δε θα μπορούσα να συμμετέχω πολύ εύκολα σε όλο αυτό... Τώρα, βέβαια, πάω Αθήνα συχνά, έχω φίλους, διασκεδάζω, περνάω πάρα πολύ καλά, κοπροσκυλιάζω, κάνω κλάμπινγκ... Η Αθήνα είναι αλλαγή παραστάσεων, όπως άλλωστε είναι και η Θεσσαλονίκη για τους Αθηναίους. Ωστόσο, κάποια στιγμή πρέπει να φύγω. Θα ήταν πολύ διαφορετικά τα πράγματα αν έμενα εκεί. Σήμερα, όταν κυκλοφορώ στην Αθήνα, μπαίνω σε διαδικασία σκέψης: αν είναι κάποιος φωτογράφος κρυμμένος, αν με κοιτάνε, έρχονται και με ειδοποιούν πως έξω βρίσκονται τα συνεργεία... Ε, δε θα μπορούσα να ζήσω όλη μου τη ζωή μέσα σε αυτό το πλαίσιο.

Πότε θυμάσαι τη Θεσσαλονίκη στα πολύ καλά της; Τη δεκαετία του '80, ας πούμε; Ναι, η δεκαετία του '80 ήταν τα καλά της πόλης. Νομίζω επίσης πως και εσύ, και εγώ, δεν το λέμε νοσταλγικά αυτό -ξέρεις, θυμόμαστε τα περασμένα μεγαλεία... Περνάμε καλά και τώρα, δημιουργούμε τώρα, δε χαθήκαμε από την εποχή μας. Αντικειμενικά, η δεκαετία του '80 ήταν η καλύτερη της Θεσσαλονίκης. Η πόλη τότε ήταν τελείως στην κοσμάρα της. Αδιάφορη για το τι γίνεται έξω από αυτήν, με την καλή έννοια όμως. Είχε έναν σνομπισμό προς την Αθήνα σε όλα τα επίπεδα. Σε μουσικό επίπεδο ήμασταν αιώνες μπροστά... Ήμασταν ένα ωραίο Άμστερνταμ, μια ροκ εντ ρολ πόλη. Μέχρι και το '87, η Θεσσαλονίκη ήταν άπαιχτη.

Είμαστε ενώπιον δημοτικών εκλογών και η παράταξη Μπουτάρη λέει πως υπάρχει ένας άλλος δρόμος, ένα άλλο μέλλον, πιο ευεπίφορο για την πόλη... Δεν ξέρω αν έχω καμιά διάθεση να πάρω θέση για τις επερχόμενες εκλογές της τοπικής αυτοδιοίκησης, δεν έχω σκοπό να δηλώσω προτίμηση. Απλώς θα πω πως δεν υπάρχει περίπτωση, και το λέω ως κάτι μη ευχάριστο, αυτή η πόλη να ψηφίσει Μπουτάρη. Στην παρούσα φάση δεν είναι έτοιμη να τον εκλέξει δήμαρχο. Είμαστε η πόλη του Ψωμιάδη, του Παπαγεωργόπουλου, του Άνθιμου, του Καρατσαφέρη, και η πόλη αυτών των ψηφοφόρων το βλέπω πολύ δύσκολο να ψηφίσει Μπουτάρη.

Να έρθουμε στο Ράδιο Αρβύλα. Ο γιος μου είναι 13 χρονών, φοράει μπλουζάκι Ramones και σας λατρεύει. Μου φαίνεται απίστευτο που ο γιος σου είναι 13 χρονών καταρχήν.

Εσύ είσαι στα 40 σου... Αυτό μου φαίνεται ακόμα πιο απίστευτο από το ότι ο γιος σου είναι 13!

Ένα μεγάλο κομμάτι της πιτσιρικαρίας σας λατρεύει, σας δίνει νούμερα, σας ακολουθεί. Σου κάνει εντύπωση αυτό; Εσύ, όταν ήσουν 13, πίστευες στους 40ρηδες; Όχι, τους θεωρούσα πολύ μεγάλους, δεν είχα τίποτα κοινό μαζί τους. Υπήρχαν, βέβαια, κάποιες εξαιρέσεις: κάποιος φίλος του μπαμπά σου, που ήταν από άλλο πλανήτη, και τον ένιωθες ξαφνικά πολύ κοντά σου. Στο Ράδιο Αρβύλα με εντυπωσιάζουν πολλά πράγματα. Το Ράδιο Αρβύλα είναι μια επιστροφή στα παλιά. Όταν τελειώσαμε το AMAN, κατάλαβα πως είχα χάσει τον εαυτό μου. Ήμουν μια μηχανή που διαρκώς παρήγε πράγματα και δεν ασχολούμουν με τίποτα από όσα μου άρεσαν κάποτε. Είπα τότε στον εαυτό μου πως, όταν «το χάνεις», πρέπει να επιστρέφεις σε ό,τι σου άρεσε αρχικά. Το πρώτο πράγμα που έκανα, λοιπόν, ήταν το ραδιόφωνο, ο Imagine. Στη συνέχεια, επειδή μου άρεσει η τηλεόραση, ήθελα να κάνω ζωντανή τηλεόραση και, μάλιστα, χωρίς συγκεκριμένο περιεχόμενο. Ήθελα εγώ και κάποιοι ακόμα άνθρωποι να επικοινωνήσουμε μέσω αυτού του μέσου με τον κόσμο. Έτσι ξεκίνησε το Ράδιο Αρβύλα. Ό,τι ακούλθηκε, αυτός ο τρομακτικός συνδυασμός όλων των ηλικιών που αποτελεί το κοινό μας, κι εμένα με έχει εντυπωσιάσει. Ωστόσο, μπορώ να καταλάβω γιατί προκύπτει. Το Ράδιο Αρβύλα δεν έχει κόνσεπτ, είναι κάτι τόσο «κανονικό», που μπορεί να ταυτιστεί μαζί του ο οποιοσδήποτε. Είμαστε εμείς οι δύο τώρα και επικοινωνούμε. Αν περάσουμε μια μέρα μαζί, μπορεί τη μισή μέρα να λέμε μόνο μαλακίες, κάτι πολύ πιθανόν να συμβεί μεταξύ μας... (γέλια) Μπορεί στη συνέχεια να πιάσουμε μια συζήτηση και να προβληματιστούμε πολύ έντονα ή και να μελαγχολήσουμε. Μετά μπορεί να ακούσουμε μουσική και να χαθούμε... Αυτό το πράγμα γίνεται και στην εκπομπή. Όταν πηγαίνουμε στο στούντιο, τίποτα δεν είναι προγραμματισμένο, δεν ξέρουμε τι θα συμβεί. Επίσης, το ότι όλοι όσοι αποτελούμε την παρέα,

ανεξαρτήτως ηλικίας, έχουμε κρατήσει ζωντανό το παιδί μέσα μας, μας βοηθά να επικοινωνήσουμε με τον κόσμο. Από την άλλη, εγώ δεν απομακρύνθηκα ποτέ από τις παρέες, τους φίλους, τα μαγαζιά... Συναναστρέφομαι με 20χρονους και 25χρονους, καθημερινά.

Κανιβαλίζετε και, μάλιστα, συνειδητά. Η Τζούλια, ο παπάς dancing queen... Έχεις σκεφτεί ποτέ ότι υπήρξατε άδικοι; Είναι τόσο άμεσο το Ράδιο Αρβύλα, που αν νιώσω ότι αδικήσαμε κάποιον, θα βγω την επόμενη μέρα και θα ζητήσω συγγνώμη. Αλλά να σου πω κάτι; Σε αυτή τη χώρα έχουμε ενοχοποιήσει το χιούμορ. Χαρακτηρίζουν κάποιοι, για παράδειγμα, ένα αστείο «σεξιστικό». Για μένα, αυτό είναι αντίφαση. Ή κάτι είναι σεξιστικό, οπότε δεν είναι αστείο, ή είναι πράγματι αστείο, οπότε δεν είναι σεξιστικό. Το χιούμορ ξορκίζει οποιοδήποτε κακό και το αστείο έχει πάντα καλή διάθεση. Ένα αστείο είτε δεν ασχολείται σοβαρά με ένα θέμα είτε αποτελεί σάτιρα του θέματος, κι εκεί γίνεται το μπερδεύμα. Τα σεξιστικά αστεία στην ουσία αποτελούν σατιρικό σχόλιο στον σεξισμό της κοινωνίας και καταδεικνύουν τη γελοιότητά του. Ας έρθουμε και στον παπά. Υπάρχει έστω και ένας που ένιωσε πως έχουμε την παραμικρή κακή διάθεση απέναντι σε αυτόν τον άνθρωπο; Ξέρεις τι συμβαίνει; Μόλις κάποιοι νιώθουν ότι τα αστεία απειλούν την αόρατη ασπίδα θεσμικών προσώπων, ενοχλούνται. Εγώ, πάλι, πιστεύω στον κανιβαλισμό. Υπάρχουν πράγματα φτιαγμένα για να τα κανιβαλίσεις, πράγματα που δεν μπορείς και δεν πρέπει να τα πάρεις στα σοβαρά. Στο Ράδιο Αρβύλα οι προσεγγίσεις μας είναι ποικίλες. Η ανταπόκριση σε αυτές, πάλι, είναι θέμα προδιάθεσης. Αν είσαι αθώος τηλεθεατής, θα δεις μόνο τα θετικά. Αν είσαι αποφασισμένος να βρεις μόνο αρνητικά, θα βρεις.

Παίζετε κάθε βράδυ το top 10 της «χαζομάρας». Υπάρχει προοπτική να παίξετε κάποτε το top 10 των καλών στιγμών; Όχι, χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν ασχολούμαστε με τις καλές στιγμές. Όμως νιώθω περισσότερο την ανάγκη να ασχοληθώ με τις «κακές» στιγμές. Θέλω όμως, με τον τρόπο μου, να πετάω κάθε μέρα μια καλή κουβέντα για κάτι καλό.

Τηλεόραση. Όταν οι εποχές ήταν καλές οικονομικά, η τηλεόραση ήταν κακή. Τώρα που οι εποχές είναι κακές, η τηλεόραση θα είναι χειρότερη! Πότε θα γίνει καλή επομένως; Η τηλεόραση δεν είναι κάτι συγκεκριμένο, είναι αέρας, είναι ένα μέσο που γίνεται καλό ή κακό ανάλογα με τη χρήση. Υπάρχει και πολύ καλή τηλεόραση στην Ελλάδα, και δεν το λέω για να κρατήσω ισορροπίες. Η τηλεόραση έχει μεγάλες απαιτήσεις που αφορούν την ποσότητα. Κι όταν υπάρχουν απαιτήσεις ποσότητας, θίγεται η ποιότητα. Το γεγονός ότι μειώνονται πλέον οι πολλές παραγωγές θεωρώ πως είναι καλό. Το Mega, για παράδειγμα, δε θα μπορέσει να κάνει ποσοτικά τις περσινές παραγωγές και βγαίνει με ένα σίριαλ, «Το νησί». Αυτό το ένα, ωστόσο, το έχει προσέξει πάρα πολύ. Από την άλλη, η τηλεόραση είναι κυρίως οι άνθρωποι. Κι έτσι περνάμε σε ένα άλλο κεφάλαιο της ελληνικής τηλεόρασης: τους ανθρώπους! Για κάποιον ακατανόητο σε μένα λόγο, σίγουρα όχι όλοι, αλλά η πλειοψηφία όσων πρωταγωνιστούν στον τομέα «ελαφριά ψυχαγωγία» είναι γάμπες τα! Γάμπες τα! Είναι κάτι τύποι και κάτι γκόμενες, κάτι παράξενα πλάσματα, που είτε δεν έχουν κουλτούρα -και δεν εννοώ «βαριά κουλτούρα», εννοώ την αισθητική: να θέλεις να ακούσεις μια ωραία μουσική, να δεις μια ωραία ταινία, να μπορείς να μιλήσεις για ένα συναίσθημα, να μοιραστείς μια ανησυχία, να πεις κάτι ενδιαφέρον, να διαχωρίσεις το ενδιαφέρον από την παπάρα, να μην αφιερώσεις πολλή ώρα στην παπάρα: αυτήν την κουλτούρα εννοώ- είτε έχουν κουλτούρα, αλλά

έχουν αποφασίσει ότι θα παίξουν έναν άλλο ρόλο για να συνεχίσουν να υπάρχουν στην τηλεόραση. Με τη δεύτερη κατηγορία θυμώνω περισσότερο. Έχω γνωρίσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις. Κάποιοι άνθρωποι, που τους θεωρούμε ψιλοφαιδρά πρόσωπα στην τηλεόραση, είναι εκπληκτικά διαφορετικοί στην πραγματικότητα. Παίζουν, λοιπόν, τον ρόλο τους συνειδητά: δεν κάνουν την εκπομπή που θέλουν, δε λένε αυτά που σκέφτονται για να μείνουν στην τηλεόραση. Είναι μεγάλο ναρκωτικό η τηλεόραση, μη λέμε μαλακίες.

Επομένως, λες ότι η ψυχαγωγική τηλεόραση έχει προδιαγραφή στην Ελλάδα; Δεν ξέρω τι γίνεται! Στην ελληνική τηλεόραση κάποιοι ειδικοί του κώλου, που -και καλά- ξέρουν ότι «αυτά» θέλει ο κόσμος, τα έχουν αποφασίσει-ανακοινώσει, κι όλοι φοβισμένοι κινούνται στο ίδιο πλαίσιο. Και βλέπεις πως ο κόσμος δε θέλει καθόλου «αυτά», αλλά υποχρεώνεται να τα βλέπει, γιατί δεν υπάρχουν «άλλα». Και μόλις εμφανίζεται κάτι διαφορετικό, που έχει όμως κάτι να πει, αμέσως το αγκαλιάζει ο κόσμος.

Πώς πορεύεσαι στη ζωή; Ρομαντικά, αδιαπραγμάτευτα, ασυμβίβαστα... Περισσότερα ρομαντικά. Το «αδιαπραγμάτευτα» σχετίζεται με συγκεκριμένες αρχές. Το «ασυμβίβαστα» είναι κουτό. Έχω κά-νει, και θα συνεχίσω να κάνω, τους απαραίτητους συμβιβασμούς. Και δε μετανιώνω γι' αυτό. Για να μπορέσεις να συνυπάρξεις με τους άλλους και με τον εαυτό σου, πρέπει να κάνεις συμβιβασμούς. Εκεί, βέβαια, ο καθένας τραβά και τις γραμμές του σε όσα θεωρεί σημαντικά ή λιγότερο σημαντικά.

Από τη μια μεριά, είσαι καλλιτέχνης, ή τέλος πάντων βγάζεις μια εικόνα σαν «Ράδιο Αρβύλα, Αντώνης, παρέα, χαχά κουκού», αλλά από πίσω ξέρουμε ότι υπάρχουν νούμερα, οικονομικοί παράγοντες, ντίλια, διαφημιστές. Αυτός ο δι-χασμός δε σε κουράζει; Με έχει γαμήσει! Με έχει γαμήσει και η συνειδητοποίηση πως πολλές φορές κατά τη διάρκεια της μέρας ο αληθινός εαυτός μου βρίσκεται στην τηλεόραση κι όχι εκτός. Με ενό-χλησε πάρα πολύ το ότι στην πορεία των χρόνων ανακάλυψα πως έχω επιχειρηματικές ικανότητες. Πολύ θα ήθελα να μην έχω.

Γιατί σε ενόχλησε; Γιατί, αφού μπορώ, το κάνω. Είτε το πιστεύει κάποιος είτε όχι, το κίνητρό μου ήταν πάντα η αυτονομία. Αυτό ήταν και το κίνη-τρο για να κάνω τον δικό μου σταθμό, όχι γιατί έτσι θα έπαιρνα περισσότερα χρήματα (άσε που υπάρχει ο κίνδυνος να μπεις μέσα, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα). Πάντα ήθελα να είμαι αυτόνομος και ανεξάρτητος. Σιχαίνομαι το να πρέπει να εξηγή-σε κάποιους τι θέλω να κάνω, δε θέλω να πείσω κανέναν, θέλω να κάνω τα πράγματα μόνος μου. Για να γίνει αυτό, έπρεπε να λειτουργήσω και επιχειρηματικά. Δυστυχώς, μπόρεσα να το διαχει-ριστώ αυτό το πράγμα, και ο συνδυασμός με έχει γαμήσει! Κλέβει πάρα πολύ μεγάλο μέρος από το καλλιτεχνικό-δημιουργικό μου κομμάτι.

Και αφού τελειώσουν όλα αυτά, τη νύχτα, έχεις το κουράγιο να ανέβεις στα ντεκ και να παίζεις μουσική; Μαλάκα, ξέρεις τι εκτόνωση είναι!

Πες μου τον πρώτο δίσκο που σου έρχεται στο μυαλό σαν τον δίσκο της ζωής σου, χωρίς να το πολυσκεφτείς. «Breakfast In America», Supertramp. Θυμάμαι να είναι '77-'78, να είμαι 8-9 χρονών και να ακούω όλη τη μέρα αυτόν τον δίσκο στο πικάπ.

Στα μίντια έκανες φιλίες; Μία-δύο, ναι.

Οι περισσότερες φιλίες σου είναι εκτός μίντια; Όχι, αλλά με ποια έννοια: προέρχονται από τον μιντιακό χώρο τον δικό μας. Όλα τα παιδιά της Αρ-βύλας είναι πολύ καλοί μου φίλοι. Είναι μεν μίντια, αλλά «δικά μας μίντια». Αν εννοείς το σύνολο των μίντια, τότε, ναι, οι φίλοι μου βρίσκονται εκτός.

Αληθεύει, λοιπόν, η άποψη ότι στα μίντια δεν μπορούν να υπάρξουν φιλίες ή ότι όλα επανακα-θορίζονται ανάλογα με τη σεζόν; Δεν υπάρχουν ουσιαστικές φιλίες. Εκεί μετριέται ο άνθρωπος ανάλογα με τη μιντιακή του δύναμη. Επειδή μου αρέσει να παρατηρώ γύρω μου, έχω προσέξει ότι ο τρόπος που σε χαιρετάνε έχει να κάνει με το πόσο καλά πάει η εκπομπή σου τη συγκεκριμένη περίοδο.

Όταν δεν πάει καλά η εκπομπή σου, δε σε χαιρε-τάνε; Όχι και τόσο. Ή μπορεί να μη σηκωθούν για να σε χαιρετήσουν. Βέβαια, εγώ δε συμμετέχω, για να το ζήσω όλο αυτό το παιχνίδι. Όμως τους παρα-τηρώ, πώς πετάγονται ή δεν πετάγονται από την καρέκλα τους, για ποιους πετάγονται...

Σαν χρηματιστήριο δηλαδή... Ναι, κανονικά!

Πώς ένωθες το καλοκαίρι που το γυμνό κορ-μί σου κοσμούσε πρωτοσέλιδα περιοδικών με τίτλους τύπου «Ο πιο περιζήτητος εργέννης»; Το θεωρώ πολύ γελοίο! Τη μία βδομάδα με έβλεπα να παίζω ρακέτες. Την άλλη βδομάδα ξαναέπαι-ζα ρακέτες. Την τρίτη πάλι ρακέτες. Την τέταρτη εβδομάδα έκανα τζετ σκι, που ήταν η μεγάλη πλέον είδηση! (γέλια) Έχει πολλή πλάκα να βλέπεις τον ίδιο σου τον εαυτό να συμμετέχει σε πράγματα που δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με σένα, και να μην μπορείς να το ελέγξεις. Μετά, βέβαια, το φιλοσοφώ και λέω πως δε θα αφήσω αυτούς τους ανθρώπους να καθορίσουν το τι θα κάνω και τι όχι, ούτε θα γίνω ο μαλάκας που θα τρέχω να κρύβομαι δεξιά κι αριστερά. Σου ομολογώ πως παρακάλεσα κάποιους ανθρώπους που ξέρω να με αφήσουν για λίγο ήσυχο.

Η πιο απίστευτη χοντράδα που σε έκανε να ξεκαρ-διστείς; Αχ να δεις, με μια γκόμενα πρέπει να ήταν, αλλά το έχω ξεχάσει τελείως. Δε θα σου υποκριθώ ότι δε βλέπω τα δημοσιεύματα. Τα βλέπω, βλέπω τα πάντα, τα διαβάζω, γελάω και μετά τα ξεχνάω.

Το να γελάς δεν είναι πρόβλημα. Το να πλη-γώνεσαι είναι... Ναι, πληγώθηκα στο παρελθόν. Όμως, αυτή είναι άλλη κατηγορία δημοσιευμάτων. Τα δημοσιεύματα του «OK» και του «Hello» μπορεί να είναι και διασκεδαστικά, δε με ενοχλούν, απλώς είναι υπερβολή. Τα άλλου τύπου δημοσιεύματα δεν μπορούν πλέον να με πληγώσουν, μπορούν όμως να με θυμώσουν.

Τι σε πληγώνει; Η προδοσία.

Η προδοσία-αχαριστία; Αυτά συνήθως πάνε μαζί.

Προδόθηκες να υποθέσω; Υπάρχει άνθρωπος που δεν προδόθηκε;

Εσύ πρόδωσες; Εγώ νομίζω ότι δεν πρόδωσα. Μπορεί σε κάποιες φάσεις να ήμουν περισσότερο σκληρός από όσα θα ήθελα και από όσο είμαι μέσα μου, αλλά -και δεν το λέω για να δικαιολο-γηθώ- άλλοι στη θέση μου, σε εκείνη την περίοδο,

μπορεί να έδερναν και δέκα ανθρώπους, μόνο και μόνο για να μπορέσουν να πάνε σπίτι τους και να κοιμηθούν. Σε κάποια φάση της ζωής μου, εξαιτίας του απίστευτου φόρτου εργασίας, ήμουν έτοιμος ανά πάσα στιγμή να σκοτώσω άνθρωπο. Νομίζω πως έχω αρχίσει να φεύγω από όλα αυτά.

Στο τέλος της εκπομπής βγάζετε μπάντες. Είναι ένα απωθημένο της σχολής «Κομφούζιο»; Εννο-είται, αγόρι μου. Είναι η πραγματική μας διάθεση να δώσουμε ένα βήμα σε μπάντες, που το έχουν ανά-γκη: πρέπει να παίξουν, να τους ακούσει ο κόσμος. Έρχονται οι μουσικοί και μας ευχαριστούν λέγοντάς μας πως είναι αποκλεισμένοι. Είναι άσχημο να είσαι αποκλεισμένος. Αν το έκαναν και άλλοι στην τηλεό-ραση, μπορεί και να μην το κάναμε εμείς.

Στα 60 σας θα είστε σαν... Tous Rolling Stones...

Θα κοροϊδεύετε την Τζούλια της εποχής και τον παπά και θα λέτε το «Satisfaction»; Μαλάκα, δεν έχω ιδέα! (γέλια) Παλιότερα θα έλεγα, «όχι, προς Θεού»... Τώρα λέω, «μακάρι, να παίζουμε το Satisfaction μας»! Μακάρι!

Λεφτά έχεις βγάλει από αυτή τη δουλειά; Ναι.

Αν σταματήσεις σήμερα, είσαι καβατζωμένος; Ναι, είμαι.

Άρα συνεχίζεις γιατί; Γιατί μου αρέσει. Θα συ-νεχίζω να κάνω μόνο ό,τι μου αρέσει. Σε αυτή τη δουλειά είμαι περήφανος για τα όχι μου, που δεν τα ξέρει πολύς κόσμος. Ξέρεις πόσα τηλεπαιχνίδια και ριάλιτι μου πρότειναν να παρουσιάσω; Πόσα έτοιμα κόνσεπτ, όπου απλώς θα εμφανιζόμουν και θα έλεγα τις μαλακίες μου; Πόσα εύκολα χρήματα αρνήθηκα; Είμαι περήφανος, γιατί ο δρόμος που εμείς επιλέγουμε είναι πιο δύσκολος: να στήνουμε από την αρχή κάτι που μας εκφράζει. Έτσι, με ενδι-αφέρει να συνεχίσω για την ώρα. Να πω, βέβαια, πως και οι συνθήκες της ζωής παίζουν ρόλο. Εγώ δεν έχω οικογένεια, είμαι επομένως ελεύθερος να τρέχω όλη μέρα και να δημιουργώ.

Είσαι όμως στον ANT1, που είναι κανάλι της οι-κογένειας... Όχι πλέον, πρέπει να του το αναγνωρί-σουμε. Δεν είναι πια η τηλεόραση της «Λάμψης» και του «Καλημέρα ζωή». Κάνουν μια προσπάθεια οι άνθρωποι, βρίσκουν το θάρρος να απομακρύνουν πράγματα από το κανάλι.

Είσαι από τις μετρημένες περιπτώσεις στα μίντια που έμεινες τόσα χρόνια στο ίδιο κανάλι. Από το '97! 14 χρόνια, πάρα πολλά, και με συνεργασία εξωτερικής παραγωγής!

Πού οφείλεται αυτό; Από τη μεριά μου, ως επαγ-γελματίας είμαι πάντα συνεπής. Οι άνθρωποι του ANT1, πάλι, για τους δικούς τους λόγους φαίνεται να σέβονται όσα κάνω κι όσα θέλω.

Αν στα μέσα της σεζόν το Mega σου έδινε τα διπλά χρήματα, θα πήγαινες; Όχι. Δε θα πήγαινα ποτέ, γιατί δεν είναι σωστό. Ένας άλλος λόγος, βέ-βαια, είναι ότι «με παίρνει». Αλλά έχω αποδείξεις ότι έτσι ήμουν και όταν «δε με έπαιρνε». Το χρήμα στη ζωή μου ήταν μια ευχάριστη συνέπεια όσων έκανα, αλλά ποτέ στόχος όσων έκανα.

ΟΙ ZENNAIOΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ!

Ιδέες, χρώματα, εικόνες, ήχοι, λέξεις και πίσω τους άνθρωποι. Αυτοί φτιάχνουν το καινούργιο ζεν της Θεσσαλονίκης.

Dress-a-peal

Ο κόσμος της **Nathalie Mesander-Κατσαρού.**

Ξανθό, γαλανομάτιο υβρίδιο με μισό γονιδίωμα σαλονικιώτικο και μισό ολλανδικό. Η Νάταλι γεννήθηκε στο Πανόραμα πριν από 22 χρόνια και είχε από μικρή το χούι να σκετσάρει αποκλειστικά γυναικείες φιγούρες, κάτι που την οδήγησε χρόνια μετά στο επαγγελματικό σχέδιο μόδας. Σπουδαγμένη στο Amsterdam Fashion Institute (τοπ σχολή, αντιστοιχεί με την Καλών Τεχνών μας) και συνεχίζοντας στην ΑΚΤΟ για bachelor (σχέδιο μόδας και styling), ξεκίνησε από το μηδέν και σκοπεύει να γραφτεί και στην Καλών Τεχνών. Δεν ήξερε ούτε να ράβει. Παρ' όλα αυτά, μέσω της σχολής στην Ολλανδία της δόθηκαν ευκαιρίες να αποκτήσει εμπειρίες και να κάνει συνεργασίες, παίρνοντας μέρος στις εβδομάδες μόδας του Άμστερνταμ και του Παρισιού, με highlight την παρασκήνια συνεργασία με τους Viktor & Rolf και την 7μηνη συνεργασία της με την LA dress.com, βελγική εταιρία online shopping. Άφησε τα σίγουρα στις Ευρώπες για να δώσει μια ευκαιρία στη Θεσσαλονίκη. Η απόφαση αυτή την έφερε σε ένα ατελιέ στη Βαλαωρίτου.

Πόσα κότσια ήθελε για να αφήσεις το Άμστερνταμ; Δεν το πολυσκέφτηκα. Η αφορμή ήταν συναισθηματική και είχα και την απορία για το εδώ. Όταν είμαι εδώ, μου λείπει το Άμστερνταμ, και το αντίστροφο. Είμαι κλασική μισή Ελληνίδα, με το ένα πόδι εδώ και το άλλο έξω.

Τι καινούργιο έχεις να δώσεις εσύ στη μόδα; Η ελληνική μόδα χρειάζεται ωραίες ιδέες. Ιδέες που πέτυχαν έξω, αλλά δεν ήρθαν εδώ. Εγώ θέλω να δώσω τη δική μου υπογραφή, άρα τον χαρακτήρα μου. Να προκαλέσω συναισθήματα σε όποιον φορέσει τα ρούχα μου. Διότι μέσω των ρούχων μου μπορείς να κάνεις και statement αλλά και να αφεθείς σε ένα παραμύθι. Θα ήθελα στην Ελλάδα να επιστρέψουμε στις ρίζες μας, διότι παρααντιγράψαμε την Αμερική και τη Βόρεια Ευρώπη ξεχνώντας τη δική μας κουλτούρα. Και όχι, δεν εννοώ να γίνουν όλα αρχαιοελληνικά...

Σε τούτη την περιβόητη περίοδο οικονομικής κρίσης, πώς μπορεί να επενδύσει κάποιος στο στιλ του; Τα ακριβά ρούχα είναι και καλύτερα; Στα ακριβότερα υφάσματα, στα οργανικά υλικά και στα ρούχα που ράβονται στην Ευρώπη φαίνεται όντως διαφορά. Αλλά το στιλ εξαρτάται από αυτό που ψάχνεις. Αν θες κάτι που σε 6 μήνες δε θα φοράς, είναι ανόητο να δώσεις πολλά λεφτά. Ούτως ή άλλως, haute couture δεν υπάρχει στην Ελλάδα. Είμαστε άνθρωποι. Έχουμε ανάγκη από τις μάρκες και για την κοινωνική ένταξη και για να νιώσουμε ότι βρίσκουμε τον εαυτό μας. Η οικονομία είναι μια αλυσίδα και, αν δεν την στηρίζουμε, καταρρέει. Παρ' όλα αυτά, αστυνόμεστε με ό,τι μας ταιριάζει οικονομικά, ιδεολογικά και στο σωματότυπό μας. Μπορείς να βρεις θησαυρούς στο ίντερνετ, υπάρχουν άνθρωποι που

έχουν στιλ ακόμα και με ρούχα από τη λαϊκή!

Χρειάζεται να ταξιδεύεις στις πρωτεύουσες της μόδας για να μένεις hip ή μπορείς να το κάνεις και καθισμένος μπροστά από ένα p/c; Και τα δύο. Από το ίντερνετ μπορείς να τα δεις, αλλά δε θα καταλάβεις τα «πώς» και τα «γιατί» των καινούργιων τάσεων. Ενώ αν είσαι εκεί, βλέπεις τι τους εμπνέει, το νιώθεις... Οι μυρωδιές, τα πάρτι, ο κόσμος. Απτά πράγματα! Είναι αλλιώς όταν το βιώνεις.

Εσύ που έχεις σχεδιάσει και πιο extreme ρούχα και ξέρεις ότι δεν μπορούν να φορεθούν στην καθημερινότητα (εκτός αν κάποιος πάθει Gaga), πες μου πού αποσκοπούν τα ακραία outfits της μόδας; Το νόημα δεν είναι να ντυθείς ακραία, διότι το επιτηδευμένο κάνει μπαμ. Αυτό που μαθαίνεις από την κάθε «Gaga» είναι το παιχνίδι. Να παίζεις με την pop κουλτούρα. Να ειρωνεύεσαι την πραγματικότητα και να εκφράζεις τη μοναδικότητά σου. Αυτό που τραβάει τον κόσμο είναι το απρόβλεπτο. Το θέμα είναι ό,τι φοράς να το υποστηρίξεις. Ακόμα κι αν είναι μια φόρμα. Το πιο σημαντικό είναι να έχεις μια ιστορία να πεις. Άλλωστε, όπως είπε και η μαμά μου, «στο κάτω κάτω είναι απλώς μόδα. Δε θα σώσεις τον κόσμο...»

Συνέντευξη **Μαρίνος Σακελλαρίου**
Φωτογραφία **Γιώργος Παπαδόπουλος**

The BOX Gallery

Τι κρύβεται στο Κουτί
του **Αργύρη Σαρασλανίδη;**

Το υπόγειο «The BOX Gallery» άνοιξε στα μουλωχτά φέτος το καλοκαίρι στην Απελλού, δρομάκι κοφτό που ενώνει πλατεία Ναυαρίνου και Αλεξάνδρου Σβώλου. «Θα είναι γκαλερί», βάζαμε στοίχημα. «Μήπως θα είναι γκραφιτάδικο;» αναρωτιόμασταν βλέποντας σπρέι, ζωγραφισμένα σκέιτ και λοιπά street culture καλούδια. «Είναι και τα δύο», λέει ο Αργύρης Σαρασλανίδης, περικυκλωμένος από χρώματα Montana-Cans, gadgets και collector's items διασώζων παγκοσμίως καλλιτεχνών, όπως οι φιγούρες του γιαπωνέζου ανιμά Tuma, του γάλλου γκραφίτα Nist και του Ελβετού συναδέλφου του Zee. Αρκετά από αυτά μπορούν ανά πάσα στιγμή να σε βγάλουν από την απορία «πού θα βρω τους ήρωες της pop surrealism κουλτούρας, όπως την ξεφυλλίζω και τη θαυμάζω μέσα από τις σελίδες του "Juxtapose";». Στο «The BOX Gallery» εκτίθενται επίσης έργα του Αργύρη αλλά και της φίλης του Σιμόνης Φοντάνα, με εκρηκτικά σχέδια και χρώματα, μείξη pop και ψυχεδέλειας, εξηρησιονισμός του δρόμου διάστιχτος από μαύρα και ροζ χρώματα.

Από την πρώτη γκράφιτι γενιά της πόλης, ο Αργύρης Σαρασλανίδης άνοιξε το «The BOX Gallery» σηματοδοτώντας και για τη Θεσσαλονίκη τη νέα τάση που θέλει το γκράφιτι να ξεφεύγει από το στενό πλαίσιο του bombing σε τοίχους και τρένα και να εκτίθεται σε γκαλερί, αφού πολλοί καλλιτέχνες του είδους ζωγραφίζουν πλέον σε τελάρα και καμβάδες. Αυτά θα δούμε στις 7 Οκτωβρίου στο πλαίσιο της έκθεσης «Invasion», με καλεσμένους Αθηναίους δημιουργούς του είδους, όπως οι Esek_one, Yellowish, Pure Evil, Sox, The Krah. Οι εκθέσεις θα συνεχιστούν, με φιλοδοξία του «The BOX Gallery» να τοποθετηθεί στο wild καλλιτεχνικό τοπίο της πόλης.

Κείμενο **Γιώργος Παπαγεωργίου**
Φωτογραφία **Γιώργος Παπαδόπουλος**

Rude Boy

Για τους φίλους, σκέτο **Ιάκωβος Κομνηνός**.

«Berlin», 1992, περασμένες 2 το βράδυ. Κάποιος φίλος, που του έχει στείλει από την Αγγλία το «Atta Girl» των Heavenly, τον προειδοποιεί πως το κομμάτι είναι δυναμίτης. Χωρίς να το έχει ακούσει, ο Ιάκωβος το βάζει στα πικάπ. Δυο ώρες μετά, εμφανίζεται στο «Berlin» ο dj του «Λούκυ Λουκ», του το ζητάει, αυτός του το δίνει, το κομμάτι παίζει και στο «Λούκυ» και αμέσως μετά προσγειώνεται πάλι πίσω στο «Berlin». Τέτοιου είδους ιστορίες για την τρέλα που έτρεφε η Θεσσαλονίκη για τη μουσική δεν υπάρχουν πια. Ή, καλύτερα, τέτοιου είδους τρέλα καλείται να επαναφέρει επειγόντως ο Ιάκωβος Κομνηνός, που φέτος θα γκρουβάρει στο «Διατηρητέο». Dj και φιλόσοφος συνάμα: «Καλλιτέχνης που δημιουργεί στο pattern που του ορίζει ο υπολογιστής, δεν έχει θέση στην τσάντα μου. Τα μηχανήματα πρέπει να υποτάσσονται στον άνθρωπο, είναι νόμος, εκτός αν είσαι ο θεός Aphex Twin». Κινητή εγκυκλοπαίδεια, indie pop junkie, που μπορεί να αναλύει ή να διηγείται επί ώρες ιστορίες για τη φαρφίσα των Inspiral Carpets, τις συγχροδίες των Ride ή τον τρόπο με τον οποίο ο παραγωγός Martin Hannett ηχογράφησε το «Unknown Pleasures» των Joy Division: «Ανέβασε τα τύμπανα κι έβαλα τον ντράμερ να παίζει στην ταρατσα, προκειμένου να συλλάβει το βουητό της πόλης». Ε ρε, γλέντια φέτος στο «Διατηρητέο»! Ειδικά τώρα που έσκασε και η είδηση πως οι Camera Obscura έρχονται για live στη Θεσσαλονίκη, ποιος τον κρατάει τον Κομνηνό, που ακόμα θυμάται με νοσταλγία τον Κλιντ των Inspiral, τον Πίτερ Χουκ των New Order, τις νύχτες στο «Μπαχτσέ Τσιφλίκ» της Βογατσικού, αλλά και τους Chumbawamba. Εκείνοι του χάρισαν και το ψευδώνυμο Rude Boy. Μετά τη συναυλία τους στη Θεσσαλονίκη κι ενώ είχαν υπογράψει με την EMI, τους ρώτησε: «Πού πήγε η επανάσταση; Γιατί την ξεπουλήσατε στην πολυεθνική;». Για να λάβει την απάντηση: «Oh, you're so rude». Ένας alternative hero εγγυάται πως ο χειμώνας στην Ικτίνου θα είναι ζίγκα από ρυθμούς και ιστορίες.

Κείμενο Γιώργος Παπαγεωργίου
Φωτογραφία Γιώργος Παπαδόπουλος

High fly bird

Η Christina Noland απογειώνεται.

Ηθοποιός πάνω από όλα. Χορεύτρια, βοηθός κάστινγκ, λίγο συγγραφέας και νομικός σύμβουλος σε θέματα πνευματικής ιδιοκτησίας και πνευματικών δικαιωμάτων. Μπέρδεμα; «Κανένα», διαβεβαιώνει η Χριστίνα, «ποτέ δεν πέρασα από τη νομική στην υποκριτική ή από το χορό στο κάστινγκ. Δεν υπήρχε ποτέ switch on ή off. Τα κουβαλώ όλα μέσα μου. Το μόνο βέβαιο είναι ότι με τη νομική εμβάθυνα και άνοιξα νέους ορίζοντες. Απέκτησα κριτική ικανότητα, ένα εφόδιο απαραίτητο για την προσέγγιση ρόλων. Και τέλος πάντων, η εναλλαγή ηθοποιού - νομικού με κρατάει προσγειωμένη».

Η Χριστίνα γεννήθηκε στη Χαϊδελβέργη. Έχει ταξιδέψει πολύ ως παιδί. Έχει ζήσει αρκετά χρόνια σε Παρίσι, Λονδίνο, Λος Άντζελες, Θεσσαλονίκη, και τώρα στην Αθήνα. Αυτό το ταξίδι ζωής από Ευρώπη σε Αμερική «έχει διαμορφώσει την προσωπικότητά μου. Έχω δημιουργήσει έναν κώδικα συμπεριφοράς και επαφής με τους ανθρώπους που δε βασίζεται στην εθνικότητα, την πατρίδα. Με ενδιαφέρει περισσότερο να βλέπω μέσα στην ψυχή του άλλου. Τόσο επαγγελματικά όσο και προσωπικά αισθάνομαι πολίτης του κόσμου. Θέλω διαρκώς να κινούμαι, εάν είναι δυνατόν να ξυπνάω κάθε πρωί αλλού».

Στο Λονδίνο σπούδασε υποκριτική και νομική. «Εγίνα ηθοποιός ακριβώς επειδή δεν ήθελα να

υποκρίνομαι στην καθημερινότητά μου. Όταν παίζω, δημιουργώ έναν ρόλο. Δεν υποκρίνομαι. Ως δικηγόρος δεν ένιωθα τη δύναμη να επηρεάσω δημιουργικά την καθημερινότητα, ενώ μέσα από το θέατρο και τον κινηματογράφο μπορώ να εκφραστώ και να πω κάτι παραπάνω. Όχι, βέβαια, να αλλάξω τον κόσμο. Δεν έχω τέτοιο ψώνιο. Το Παρίσι το λάτρεψα. Ήταν η πιο ευτυχισμένη περίοδος της ζωής μου. Με μεγάλωσε, γιατί ήταν η πρώτη φορά που έζησα μόνη και έπρεπε να τα βρω με τον εαυτό μου».

Τι είναι ο freelance νομικός; «Ευχή και κατάρα. Οι περισσότεροι θεωρούν ότι δεν ξέρεις τα δικαιώματά σου. Οπότε, όταν βρεθώ σε μια κατάσταση διεκδίκησης πνευματικών δικαιωμάτων, με κοιτούν σαν εξωγήινη. Εμένα, όμως, μου δίνει ασφάλεια».

Πρώτη σημαντική εμπειρία κάστινγκ στο «Hellboy» ως βοηθός του Τζέρεμι Τσίμερμαν. «Έμαθα πολλά μέσα από το κάστινγκ για τον ηθοποιό, για την οντισιόν. Η δυσκολότερη στιγμή είναι όταν κάνεις κάστινγκ σε άλλους, αλλά αισθάνεσαι ότι ο ρόλος σου ταιριάζει γάντι». Στον ελληνικό κινηματογράφο ξεχωρίζει τη συνεργασία της με τον Παντελή Βούλγαρη στο «Ψυχή Βαθιά». «Ένας σκηνοθέτης ηθοποιών με τον οποίο μπορείς να μιλήσεις και να νιώσεις άνετα για να εκφραστείς. Έζησα ξαφνικά τον Εμφύλιο και, κυρίως, το κρύο της

Καστοριάς. Βέβαια, είναι τόσο όμορφη και κινηματογραφική πόλη. Δε σε νοιάζει το κρύο, αισθάνεσαι τόσο γεμάτος στο τέλος της ημέρας». Η νέα δουλειά λέγεται «Greenfish», μια κωμωδία του Γιάννη Παρασκευόπουλου με κοινωνικό και οικονομικό περιεχόμενο που κολλάει με την υφιστάμενη κρίση. «Ο κινηματογράφος είναι περισσότερο αληθινός. Όλα κινούνται τόσο κοντά στην κάμερα και το αποτέλεσμα έχει σχέση με την καθημερινότητα».

Ζει στην Αθήνα, αλλά είναι από τον βορρά. «Αγαπώ τη Θεσσαλονίκη, γιατί είσαι πιο κοντά με τους ανθρώπους. Είναι όλα πιο εύκολα. Αγαπώ την Αθήνα για τα ερεθίσματά της, είναι πιο ανοικτή κοινωνία».

Από Χριστίνα Βαβέλη έγινε Νόλαντ; «Άρχισα να χάνω οντισιόν λόγω ονόματος και εμφάνισης. Θέλαμε με τον ατζέντη μου να βρούμε κάτι πιο αγγλικό. Μου άρεσε ο συμβολισμός του "no land". Η αίσθηση ότι είναι όλα μέσα μου. Το πολιτικό μήνυμα, κάτι σαν "σταματήστε με τους εθνικισμούς, να είστε λίγο πιο ανοικτοί". Επίσης το Νόλαντ λέει: "όχι στο έδαφος, ας απογειωθούμε"».

www.christinanoland.com

Συνέντευξη **Λένα Χουρμούζη**
Φωτογραφία **Ασπασία Κουλύρα**

i Lola

Η γκαλερίστρια **Λόλα Νικολάου** ντύνεται... ψηφιακή τέχνη.

Δε θα τα δεις σε καμιά βιτρίνα, δε θα τα βρεις σε καμιά μπουτίκ, δε θα τα ανακαλύψεις σε κανένα πολυκατάστημα. Γιατί τα ρούχα που φοράει η γκαλερίστρια Λόλα Νικολάου είναι ένα wearable art project των εικαστικών Kalos & Klio, που σχεδιάστηκε με αφορμή την έκθεση Art to Use. Με αναφορές τόσο στην pop κουλτούρα science fiction ταινιών, όπως οι «I Robot» και «Robocop», όσο και στη μόδα των Γκοτιέ και ΜακΚουίν, οι Kalos & Klio, με μια διάθεση σουρεαλιστικής υπέρβασης, παίζουν με τα όρια της τέχνης και της ζωής. Τα σχέδια του υφάσματος προέκυψαν με την πατενταρισμένη από τους καλλιτέχνες διαδικασία Digital Tank Appropriation, ήτοι από downloads στοιχείων που απεικονίζουν γρανάτζια, μηχανές, υφάσματα μηροκάρ. Στο πλαίσιο της έκθεσης Art To Use, εκτός από τους Kalos & Klio,

συμμετέχουν άλλοι εννέα καλλιτέχνες, που επιχειρούν να ενώσουν την τέχνη με την καθημερινή ζωή μέσα από τη δημιουργία εικαστικών αντικειμένων. Χρησιμοποιώντας διαφορετικά υλικά και ιδιότυπο εικαστικό λεξιλόγιο, τολμούν να ανοίξουν διάλογο ανάμεσα στο art for artshake και art to use. Επισκεφτείτε την γκαλερί Λόλα Νικολάου, στο 52 της Τσιμισκή, έως τις 9 Οκτωβρίου και δείτε το πρότζεκτ ολοκληρωμένο με τις συμμετοχές των: Άννας Θεοχαράκη, Jessica Anne Rachel Josafat, Κίας Σαμούρη, Άννας Μιχαλιτσιάνου, Χρύσας Δαμιανίδου, Έλσας Πακοπούλου, Βίκυς Γεωργουσπούλου, Μαρίας Τσιτρούδη, Γιώργου Βαβάτση και Kalos & Klio.

Κείμενο **Λίνα Μανδράκου**
Φωτογραφία **Kalos & Klio**

Περεστρόικα!

Ο **Νίκος Περét** αλλάζει και ανεβάζει την ισχύ του teenage power Zoo Radio 90,8.

«Φέτος το καλοκαίρι είπα να και ανέλαβα τη διεύθυνση του Zoo Radio, γιατί ήταν πρόκληση, ήταν θέλω, ήταν πρέπει, ήταν σωστό timing. Να προχωρήσω, να αναμετρηθώ, να τα καταφέρω, να αποδείξω πως καταμεσής της κρίσης, που παίρνει σβάρνα και το ραδιόφωνο, η συνταγή είναι μόνο μία: νέες ιδέες, φρέσκα πρόσωπα, full power.

»Αναζήτησα συμμαχικές δυνάμεις, εξ ου και καλωδιώθηκα με την Αθήνα και το MTV. Στο καθημερινό πρόγραμμα του Zoo 90,8, 3:00 με 4:00 παίζει το MTV Your Noise με τα τραγούδια που διαλέγουν οι ίδιοι οι θεσσαλονικείς ακροατές στο πλαίσιο του αντίστοιχου motherboard. Το βράδυ, 9:00 με 10:00, στο MTV Charts, η θεσσαλονίκη συνδέεται με τον παγκόσμιο ιστό της dance, της UK, των USA και της Euro επιτυχίας. Εγώ προσωπικά βγαίνω στον αέρα κάθε μέρα από τις 9:00 μέχρι τις 12:00 το πρωί με κόνσεπτ: πολλοί καφέδες, up lifting μουσικές, επικοινωνία με ομοειδείς περιπτώσεις, νέα, χαβαλέδιασμα, ιστορίες της χθεσινής νύχτας και λοιπά ωραία που μας περιμένουν να τα ζήσουμε.

»Ο Zoo είναι ένα ραδιόφωνο που το ακούει φαντατικά το target group 18 - 24, κι έτσι έχει πολλή πλάκα να παρατηρείς τις σημερινές φυλές των πιτσιρικάδων και να τις συγκρίνεις με το χθες. Στα 80s έβαφαν μαύρα τα μάτια κι είχαν πόστερ στα δωμάτιά τους τον Ρόμπερτ Σμιθ. Στα 90s, οι μισοί φορούσαν καρό πουκάμισα, σχισμένα τζιν και κουτρουβαλιάζονταν με Nirvana, και οι άλλοι μισοί ξεσάλωναν στα κλαμπ με τέκνο και Underworld. Στα 00s έπαιξε πολύ r'n'b και progressive, ενώ σήμερα κυριολεκτικά ισχύει το ό,τι να 'να»: ντύνονται σαν μέταλλα για να πάνε Τούμπα ή Χαριλάου κι αργότερα το γυρνάνε σε πόλο με σπικωμένο γιακά, για να πάνε στο κλαμπ και να χορέψουν Rihanna. Η οποία παρεμπιπτόντως με το "Te amo" αλλά και με το ντουέτο της με τον Eminem, "Love The Way You Lie", είναι στο power play μου. Καλό φθινόπωρο, καλή ακρόαση, venceremos!»

Συνέντευξη **Γιώργος Παπαγεωργίου**
Φωτογραφία **Γιώργος Παπαδόπουλος**

«Ο εγκέφαλος δεν αποτελεί έναν σταθερό επεξεργαστή, αλλά έναν επεξεργαστή, ο οποίος υπό την επίδραση κάθε είδους ερεθίσματος παράγει μη προσχεδιασμένες, μη προκαθορισμένες αντιδράσεις. Η πλαστική αυτή συμπεριφορά του εγκεφάλου υπογορεύει την εισαγωγή της έννοιας της κυκλικότητας αλλά και της αλληλεπίδρασης μεταξύ περιβάλλοντος εγκεφάλου και συμπεριφοράς κατά τη μελέτη της ανθρώπινης συμπεριφοράς». Ο Δημήτρης Σκαραγκάς, διευθυντής της μονάδας Οξέων Περιστατικών του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης, στο δεύτερό του βιβλίο, «Ο Ευαίσθητος Εγκέφαλος» (εκδόσεις Ιανός), θίγει και κριτικάρει βασικές θέσεις και επικρατούντα μέχρι στιγμής δόγματα στον χώρο της ψυχιατρικής. «Έχουμε αναλωθεί σε μια αυστηρά ταξινομική προσέγγιση των ατόμων με ψυχικό πρόβλημα και δεν προσεγγίζουμε εξατομικευμένα την κάθε περίπτωση. Σημασία έχει να κατανοήσουμε τον άνθρωπο σαν ολότητα, να δούμε την ιστορία του».

Ταυτόχρονα, στο βιβλίο παρουσιάζεται η εγκεφαλική λειτουργία με πλαίσιο επιστημονικά πεδία από τον χώρο της ψυχιατρικής, των νευροεπιστημών αλλά και της κυβερνητικής και της φυσικής. Οι θέσεις του Δημήτρη Σκαραγκά τόσο στον «Ευαίσθητο Εγκέφαλο» όσο και στο πρώτο του βιβλίο, «Εγκληματίας Ψυχασθενής. Ένας επικίνδυνος μύθος» (εκδόσεις Ιανός), όπου θίγεται το κρίσιμο ζήτημα της παραβατικότητας των ατόμων με ψυχικά προβλήματα, δεν απέχουν πολύ από το να χαρακτηριστούν αιρετικές από τις συνήθεις αντιλήψεις που επικρατούν στον χώρο. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στη συγραφή του τρίτου βιβλίου του, το οποίο αναφέρεται στη φιλοσοφία της ψυχιατρικής, αναλύεται και κριτικάρεται η μεθοδολογία και οι στόχοι της, ενώ επιχειρείται η αντίκρουση στην προσέγγιση της επιστήμης πάνω στην ανθρώπινη συμπεριφορά και την ερμηνεία της ως μηχανιστικό φαινόμενο.

Συνέντευξη Χρήστος Δούρας
Φωτογραφία Γιώργος Παπαδόπουλος

Ευαίσθητος Εγκέφαλος

Στο μυαλό και το βιβλίο του **Δημήτρη Σκαραγκά.**

This Sound!

Το ντεμπούτο των **Five Star Hotel** είναι 5 αστέρων.

Στα τέλη του '90 συνέβη κάτι που επρόκειτο να αλλάξει οριστικά την αντίληψη του Γιώργου Μπέγκα για το τι θέλει να κάνει με τη ζωή του. Κυκλοφόρησε το «The Beast Inside» των Inspiral Carpets. Όλα τα επακόλουθα, οι σπουδές στο Μπέρμιγχαμ, η γνωριμία με τον Πάννη Κρέτσιο, η επιστροφή στη Θεσσαλονίκη και οι κουβέντες για το εν τη γενέσει πρότζεκτ με τον Αντώνη Βέλλιο, οι πρώτες πρόβες που γέννησαν τα πρώτα ακόρντα που επενδύθηκαν με τους πρώτους στίχους, οι συναυλίες, τα σαπόρτ στους Six By Seven, τις Electrelane, τους St. Etienne και τους Ladytron, οι συμμετοχές σε συλλογές, το σινγκλ στην On Stage και η επίσημη είσοδός τους στη δισκογραφία με το «This Sound», κουβαλάνε τον απόηχο εκείνης της ηχογράφησης των Inspiral Carpets, στο Ριτζ Φαρμ Στούντιο του Σάρεϊ.

Σήμερα, η brit pop έχει παραλύσει, οι αξίες της υπέκυψαν στις υψηλές απολαβές και τη μιντιακή υπερέκθεση, όμως οι Five Star Hotel κιντοποιού-

νται από τις ίδιες νότες, τις απαράλλαχτες εικόνες. Στον βίοτοπο της μουσικής τους, υπάρχει πάντα ένα ανεμοδαρμένο φθινοπωρινό κάδρο, στην επικράτεια του οποίου πέντε κομψά αγόρια βρετανικής, αδιόρατης χλωμάδας με κατεβασμένες τις κουκούλες των παρκά τους προτάσσουν μικρόφωνα, έγχορδα, κύμβαλα, φαρφίτσες και την ενέργεια της ομάδας απέναντι στα στοιχεία της φύσης.

Όσο για το περιεχόμενο του «This Sound», άραγε υπάρχει δίσκος τόσο απροκάλυπτος στην ανάγκη να δείξει τις επιρροές του; Δεν ξέρω. Αγνοώ αν έχει σημασία. Όμοιο με κάθε ντεμπούτο, θέλει να δηλώσει την ύπαρξή του εντός του πλαισίου της pop σκηνής, και σε αυτό ακριβώς το ζητούμενο, το «This Sound» αριστεύει. Το «Penthouse» ξεκινά με το σφιχτοδεμένο rhythm section που χαρακτηρίζει όλο τον δίσκο, ώσπου στα δύομισι λεπτά, μια αναπάντεχη αλλαγή ρυθμού, που παραπέμπει στο «Take Me Out» των Franz Ferdinand, δίνει μια πρόγευση της δυναμικής

του γκρουπ στα ορχηστρικά μέρη. Το «Minimal» είναι το πρώτο χιτ του άλμπουμ, εμπορούμενο σλόγκαν που θυμίζουν Jarvis Cocker της περιόδου «His & Hers», το «Underground» τραγουδά τον γνώριμο παλιό σκοπό των Belle & Sebastian, ενώ το ομώνυμο κομμάτι θα μπορούσε να δανείζεται από New Order, αν δεν ποντάριζε τόσο πολλά στα πλήκτρα, που κυριαρχούν στον δίσκο, υποβοηθούμενα από την υποδειγματική παραγωγή του Βασίλη Καρκαβίτσα.

Εδώ και εκεί διακρίνονται ακόμη οι Another Sunny Day, οι Field Mice, οι Lightning Seeds και όλες οι υπόλοιπες καλτ αγορόμπαντες με τα άνορακ και τις μακριές φράντζες. Στο πλάι τους στέκουν πλέον χωρίς δέος και οι Five Star Hotel, πέντε φίλοι με όλα τα φόντα να ταξιδεύουν, χωρίς να πάσουν να είναι οι pop star της γειτονιάς μας.

Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος**
Φωτογραφία **Γιώργος Παπαδόπουλος**

Η ιστορία του Μουσείου Κινηματογράφου

Διά χειρός **Βασίλη Κεχαγιά.**

Δεν ήταν, φυσικά, η πρώτη φορά που διερχόμουν την πόρτα του Μουσείου Κινηματογράφου, όταν το έπραξα ως διευθυντής. Άλλες τρεις θύρες με είχαν υποδεχθεί στο παρελθόν ως επισκέπτη, με αντίστοιχη επιγραφή στο κάσωμα. Η πρώτη στην οδό Ανδρέα Γεωργίου (δίπλα στο «Μύλο»), όταν τον επισκέπτη (σπάνιο εύρημα) τον υποδεχόταν στην είσοδό του ο «Ιντιάνα Τζόουνς» από τη μια μεριά κι ο «Κροκοδειλάκι» από την άλλη, ίσως για να σε προϊδεάσουν για την περιπέτεια που περίμενε το μουσείο στο μέλλον του. Ήταν η χρονιά της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας '97, όταν πολιτιστικοί φορείς και θεσμοί βαφτίζονταν σε μία νύχτα κι έβγαιναν να συναντήσουν το κοινό της Θεσσαλονίκης, της Ελλάδας, της Ευρώπης...

Αρκετούς μήνες μετά, ένα διαμέρισμα (με νοίκάρη τον ΟΣΕ) στην οδό Ερμού φιλοδοξούσε να παίξει αυτό το ρόλο του μουσείου, προφανώς βασιζόμενο στη σκόνη του, που έδινε μια νότα παλαιότητας ακόμη και στα γραφεία. Τέλος, το 2001 και χάρη στην ευφυή κίνησή του Βενιζέλου να μετατρέψει σε πολιτιστικούς χώρους τις αποθήκες του λιμανιού, το Μουσείο Κινηματογράφου βρήκε κάτι παραπάνω από αξιοπρεπή στέγαση στη χαρισματική, ως χωροθεσία και ως χωροταξία, αποθήκη Α', φάτσα κάρτα στην είσοδο του λιμένος.

Φυσικά, έλειπε η «λεπτομέρεια» των εκθεμάτων και της διευθέτησης του χώρου για να αποκτήσει νόημα η λέξη «μουσείο». Κάποιες συλλογές «ατάκτως ερριμένες» κατά μήκος ενός διαδρόμου, υποδύνανταν την έκθεση. Βλέπετε, οι δύο όροφοι οι οποίοι προορίζονταν για το μουσείο είχαν περιοριστεί στον ένα, στον κάτω, ανάμεσα σε γραφεία και κολόνες.

Ήδη, λοιπόν, το ΜΚΘ μετρούσε αρκετά χρόνια ζωής και θα έπρεπε να του εκδοθεί δελτίο ταυτότητας. Στην ερώτηση ονοματεπώνυμο σκεφτήκαμε ότι αυτό δε θα μπορούσε να είναι άλλο από «Ελληνικός Κινηματογράφος», μιας που οποιαδήποτε προσπάθεια αξιοποίησης ανυπότακτου αξίας αντικειμένων θα εξέθετε το μουσείο απέναντι σε οποιονδήποτε είχε προλάβει να επισκεφθεί τα αδελφάκια του στο Τορίνο, τη Βαρκελώνη, το Παρίσι, το Βερολίνο και όπου αλλού. Έτσι, μέσα από την έξοχη ιδέα της Νάσιας Χουρμουζιάδη να απλωθεί η έκθεση σε υποχώρους, κάπως σαν κινηματογραφική μορφή που ξετυλίγεται, και την ιδέα της μουσειοπαιδαγωγού Ιωάννας Συράκου, ο «ξενανός» μας να είναι ο δεκάχρονος Τάκης (υπαρκτός γιος του Γ. Μανάκη, σε μυθοπλαστική ερμηνεία), αρχίσαμε να αφηγούμαστε τη διαδρομή του ελληνικού σινεμά, ντριμπλάροντας με τέχνη τις κολόνες.

Από τους αδελφούς Μανάκη, τους ευφυέστατους βλάχους από την Αβδέλα Γρεβενών που έφεραν τον κινηματογράφο στα Βαλκάνια, ως την «Πολιτική Κουζίνα» του Τάσου Μπουλμέτη, οι στροφές του διαδρόμου κρύβουν «καρέ» της εγχώριας κινηματογραφίας, γνωστά και άγνωστα, φωτισμένα από την επικαιρότητα της εποχής ή όχι, μονταρισμένα μεταξύ τους, με έναν τρόπο που να διακρίνεται η συνέχεια και η αλληλουχία τους. Η διαδρομή φιλοδοξεί να σημανθεί από τα ιστορικά και κοινωνικά γεγονότα της κάθε περιόδου, προσδιορισμός απαραίτητος για τις συνθήκες που διαμόρφωσαν τις συνειδήσεις των δημιουργών και του κοινού. Οθόνες αφής παρέχουν χρηστικές πληροφορίες, ενώ κοστούμια (όπως αυτό της Βουγιουκλάκη, της Καρέζη, της Μελίνας, του Αλεξανδράκη, του Μπρούνο Γκανς και άλλων), αντικείμενα και μνήμες εποχής προσπαθούν να «ξαναπροβάλλουν» μπροστά στα μάτια μας το μεγάλο έργο του ελληνικού σινεμά. Κι όλα αυτά να καταλήγουν σε ένα 3-D φιλμ (το πρώτο που κατασκευάστηκε για ανάλογη χρήση στην Ελλάδα), που με πρωταγωνιστή πάλι τον Τάκη μας συστήνει τα μυστικά της κατασκευής μιας ταινίας.

Φυσικά, ένα τέτοιο έργο-δελτίο ταυτότητας όφειλε να έχει την υπογραφή του καθ' ύλην αρμοδίου, που δε θα μπορούσε να είναι άλλος από τον Θόδωρο Αγγελόπουλο. Με τις ευλογίες του Τεο(υ), στα εγκαίνια ξεκινήσαμε για τέταρτη φορά Ταξίδι στα δικά μας Κύθηρα, στη δική μας ουτοπία, να στήσουμε και να συστήσουμε ένα Μουσείο Κινηματογράφου που θα έκανε τους επισκέπτες του, ντόπιους και αλλοθινούς, να αγαπήσουν λίγο περισσότερο τον ελληνικό κινηματογράφο, που θα προστιθόταν σαν αξιοπρόσεκτο στίγμα στον χάρτη της ταλαιπωρημένης στα πολιτιστικά και ταλαιπωρης, γενικά, Θεσσαλονίκης.

Πριν από όλα, το «δόλωμα» είχε τοποθετηθεί για τους νεαρούς επισκέπτες του, για να «τσιμπήσουν» μαθητές και φοιτητές, να γνωρίσουν άγνωστες πτυχές του κινηματογράφου μας, να ξαναγυρίσουν στις αίθουσες για να συναντηθούν με την εγχώρια δημιουργία. Τα εκπαιδευτικά προγράμματα, που οργάνωσε η Χριστίνα Αμανατιάδου, μπορούν να υπερηφανεύονται ότι «είχαν καλή ζαριά», αφού και περιζήτητα είναι από τα σχολεία και ευχαριστημένες φατσούλες αφήνουν, στην έξοδό τους από το μουσείο.

Φυσικά, τα πράγματα δε σταματούν εδώ. Η διαδρομή συνεχίζεται, όπως συνεχίζεται και το ξετύλιγμα του ελληνικού σελιλόιντ. Γι' αυτό, η επόμενη περιοδική μας έκθεση, που εγκαινιάζεται στις 2 Οκτωβρίου, με τον τίτλο «Θοδωρή, φέρε και τους δίσκους σου...», μια αναδρομή στο ελληνικό σινεμά, μέσα από τα μεγάλης συλλεκτικής αξίας βινύλια του Θοδωρή Κουτσογιαννόπουλου. Το σινεμά, η μουσική, η ζωγραφική και το ντιζάιν έχουν το δικό τους άτυπο ραντεβού πάνω σε αυτά τα εξώφυλλα, και πίσω τους οι Έλληνες ηχολήπτες που θα τιμηθούν στο πρόσωπο του Θανάση Αρβανίτη, του πρώτου που έκανε την ηχοληψία τέχνη στην Ελλάδα. Με την επιμέλεια της μουσειολόγου Εύας Μαμούρη, η έκθεση απλώνεται σε ελάχιστο χώρο με μέγιστη φιλοδοξία. Θα τη συνοδεύσουν (τη φιλοδοξία) ο Μίμης Πλέσσας με το καλλιτεχνικό του σχήμα, ο οποίος στη βραδιά των εγκαίνιων, εκτός από τιμώμενος, θα απλώσει κι αυτός τις νότες του στον (ελάχιστο) αυτό χώρο.

Το Μουσείο Κινηματογράφου, με ένα βλέμμα στο παρελθόν (όπως το υποχρεώνει ο «τίτλος» του), θέλει, κάπως «αθέμιτα», να αλληθωρίζει και προς το μέλλον. Σε αυτούς που θα γίνουν κινηματογραφόφιλοι, σε αυτούς που θα θελήσουν να μάθουν περισσότερα για την αγαπημένη τους τέχνη, που θα ζήσουν σε μια Θεσσαλονίκη και σε μια Ελλάδα λίγο καλύτερες. Με ένα Μουσείο που θέλει κι αυτό να γίνεται καλύτερο...

Φωτογραφία Γιώργος Παπαδόπουλος

> **physical theater** [viewpoints]
σπέρμα πλαστικότητας

> **σκηνογραφία / ενδυματολογία**
μορφή ηθελαιωτής

> **video art**
θελαιωτής βρουίτσας

> **παιδική / εφηβική σκηνή**
χρηστική γιοφωκωτής

> **comics**
ηγυλλος παπασατης

ANNUAL WORKSHOPS

cont 4ct

ΕΓΓΡΑΦΕΣ
Τ. 2314 010237
κοθημερινα 5-7 μ.μ

by
www.papadopoulos.com

contactspace.wordpress.com
mycontactspace@gmail.com
δασφνης 12 / γιοννιτωων

Η συνύπαρξη της ανθρωπότητας με την άγρια φύση είναι το σχέδιο μας.
Γίνε και συ μέρος του με 50 ευρώ ετήσια συνδρομή.

ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ
ΑΤΤΙΚΗ ΜΕ ΚΕΡΑΜΙΚΟΙΣ ΕΙΣΑΓΩΓΕΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΤΗΝ ΑΤΤΙΚΗ ΣΙΝΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
άγρια ζωή κομήτη της ζωής μας

www.arcturos.gr τηλ: 2310 555920

Η αρχιτέκτονας **Μαριάννα Μηλιώνη**,
διευθύντρια του Ελληνικού Ινστιτούτου
Αρχιτεκτονικής, μιλά για την 6η Biennale
Νέων Ελλήνων Αρχιτεκτόνων, όπως
παρουσιάζεται έως και 17 Οκτωβρίου
στο Μουσείο Μπενάκη.

Συνέντευξη Τζίνα Σωτηροπούλου

6η Biennale

«Μίτος της Αριάδνης» - Κέντρο τεχνών στην Πόλη του Μεξικού, 2009 / 1ος έπαινος σε διεθνή διαγωνισμό
© Χρυσοκώνα Μαύρου, Άννα Λάσκαρη & paan architects (Μαρία Παπαφίγκου + Johan Annerhed)

nnale

Νέων Ελλήνων Αρχιτεκτόνων

Σπίτι Γραμμάτων και Τεχνών στο Λίβανο, Βηρυτός, 2008 / Ειδική μνεία σε διεθνή διαγωνισμό
 © Σπύρος Κακάβας, Δημήτρης Γιαννίσης, Ελένη Κλωνιζάκη Συνεργάτες: Κωσταντή Σταματάκη, Γεωργία Νικολακοπούλου

Bezalel academy of Arts and Design, Ιερουσαλήμ, 2007 / Ειδική Μνεία σε διεθνή διαγωνισμό
 © Ειρήνη Ανδρουτσοπούλου, Ελισάβετ Πετσατόδη, Αριστοτέλης Σπύρου

Peripteron: Προσωρινός χώρος έκθεσης στο Lightbox Museum, Woking, UK, 2009 / Finalist σε διεθνή διαγωνισμό
© AREA (Στυλιανή Δασούτη, Γιώργος Μητρούλιας, Μιχαήλ Ιωάννης Ραυτόπουλος)

Τα έργα που παρουσιάζονται φέτος αγγίζουν όχι μόνο την έννοια της κατοίκησης, θέμα που λίγο έως πολύ μοιάζει πιο οικείο στο ευρύ κοινό, αλλά θέτει προβληματισμούς πάνω στην έννοια της μάθησης (για παράδειγμα, βρεφονηπιακός σταθμός Baby Box / Ρέντη, Κωνσταντίνος Ιωαννίδης) εξερευνώντας περιβαλλοντικά ζητήματα που σχετίζονται άμεσα και με την πολιτιστική μας κληρονομιά (για παράδειγμα, Κέντρο Περιβαλλοντικής Ενημέρωσης / Αλυκές Λάρνακας, draftworks*architects). Πιστεύετε πως ήρθε η ώρα η ελληνική αρχιτεκτονική να αποκτήσει τον πρώτο λόγο στον δημόσιο διάλογο για θέματα παιδείας, περιβάλλοντος και πολιτισμού; Η σημασία του ρόλου της αρχιτεκτονικής στον δημόσιο διάλογο γενικά και ειδικότερα για θέματα παιδείας, περιβάλλοντος και πολιτισμού είναι ουσιαστικά αυτονόητη και η απουσία της αρχιτεκτονικής από αντίστοιχα ζητήματα στη χώρα μας θα έπρεπε να μας έχει προβληματίσει εδώ και πολύ καιρό. Στη φετινή, 6^η, Biennale συμπεριλαμβάνονται και έργα εκπαιδευτικού, πολιτιστικού και περιβαλλοντικού χαρακτήρα, γεγονός πολύ ελπιδοφόρο για το μέλλον της ελληνικής αρχιτεκτονικής. Παρ' όλα αυτά, η αναλογία τους συνεχίζει να είναι πολύ μικρή σε σχέση με τις κατοικίες, για παράδειγμα, γεγονός που σαφώς υποδηλώνει ότι έχουμε ακόμα πολύ δρόμο μέχρι να αποκτήσει η αρχιτεκτονική τον ρόλο που της αρμόζει στην ελληνική νοοτροπία.

Σημαντικό μέρος της έκθεσης καταλαμβάνουν οι αναπλάσεις υπαίθριων χώρων: από την πλατεία Ηρώων στην Ελευσίνα (Κων/νος Γρίβας, Έρση Ιωαννίδου, Ρενάτα Μεθενίτη, Γιώργος Παρασκευόπουλος) και δύο προτάσεις για την πλατεία Καπνεργάτη στην Καβάλα (Πολυξένη Μάντζου, Πέτρος Μπαμπασίκας, Δήμητρα Ριζά / Καλλιόπη Δήμου, Sorin

Istodor, Δήμητρα Σιατίτσα, architectones02) ως την περιοχή Σαλάτς στο Κιλκίς (Ελισάβετ Κοντομιχάλη, Χριστίνα Φραγκούλη). Παρόλο που γίνονται αξιολογοί αρχιτεκτονικοί διαγωνισμοί, τελικά σπάνια πραγματοποιούνται τα έργα. Ποια θα πρέπει να είναι η στάση της πολιτείας απέναντι στον δημόσιο υπαίθριο χώρο; Στη χώρα μας, ο δημόσιος χώρος δυστυχώς δεν αντιμετωπίζεται συνήθως ως πρωτεύον αντικείμενο μελέτης, αλλά ως αυτό που «περισεύει» από τον ιδιωτικό χώρο. Η προκήρυξη αρκετών διαγωνισμών και η συμμετοχή των (κατά κύριο λόγο νέων) αρχιτεκτόνων σε αυτούς δείχνει μια τάση αλλαγής ως προς την αντιμετώπιση του ελεύθερου, κοινόχρηστου χώρου. Στο πλαίσιο της ουσιαστικής αντιμετώπισης του προβλήματος όμως, θα πρέπει οι αντίστοιχοι διαγωνισμοί αφενός να απαγκιστρωθούν από τα γρανάζια της ελληνικής γραφειοκρατίας και αφετέρου να δεσμεύονται ως προς την άμεση υλοποίηση των βραβευμένων έργων.

Ένα άλλο ενδιαφέρον κομμάτι της φετινής έκθεσης είναι τα έργα που προκύπτουν από συμμετοχές σε διεθνείς διαγωνισμούς. Peripteron / Αγγλία, AREA, Μίτος της Αριάδνης / Μεξικό, Χρυσοκώνα Μαύρου, Άννα Λάσκαρη, raan architects, Σπίτι Γραμμάτων και Τεχνών / Βν-ρυτός, Σπύρος Κακάβας, Δημήτρης Γιαννίσης, Ελένη Κλωνιζάκη, Bezalel Academy of Arts and Design / Ιερουσαλήμ, Ειρήνη Ανδρουτσόπουλου, Ελισάβετ Πετσατοδή, Αριστοτέλης Σπύρου, «Υπόστεγο Κηπουρών» / Βιέννη, buerger katsota architects, Info Point / Τορίνο, Σπύρος Ι. Παπαδημητρίου, Sero architects, είναι μόνο μερικά από τα θέματα που παρουσιάζονται. Με την εμπειρία σας από το εξωτερικό, μιας και έχετε ζήσει και εργαστεί στην Αυστρία, είναι επιτακτική η ανάγκη της ελληνικής συμμετοχής στη διεθνή αρχιτεκτονική

σκηνή; Πρέπει να βγούμε από τα ασφυκτικά όρια του «τόπου μας» και να συγχρονιστούμε με το υπόλοιπο αρχιτεκτονικό γίγνεσθαι;

Το μεγάλο ποσοστό των έργων της 6^{ης} Biennale που προέκυψαν όχι απλώς από συμμετοχές, αλλά από διακρίσεις σε διεθνείς διαγωνισμούς, επιβεβαιώνει το συνεχώς αυξανόμενο ενδιαφέρον των (νέων κυρίως) ελλήνων αρχιτεκτόνων για το διεθνές αρχιτεκτονικό γίγνεσθαι. Η δυσκολία εδραίωσης του ρόλου της αρχιτεκτονικής στη χώρα μας, σε συνδυασμό με την ταχύτητα της πληροφόρησης αλλά και τη φυσική κινητικότητα που χαρακτηρίζει την εποχή μας, ωθούν τους αρχιτέκτονες στην απομάκρυνση από τα «τοπικιστικά» όρια και στην ένταξη σε ευρύτερα πλαίσια δημιουργίας. Το σημαντικό είναι η εμπειρία που αποκομίζεται από αυτά τα εγχειρήματα να μπορέσει κάποια στιγμή να εμπλουτίσει ουσιαστικά το ελληνικό αρχιτεκτονικό γίγνεσθαι.

6^η Biennale Νέων Ελλήνων Αρχιτεκτόνων / 16 Σεπτεμβρίου 2010 - 17 Οκτωβρίου 2010 / Μουσείο Μηνιάκη, Κτήριο οδού Πειραιώς.

Τα 74 έργα των νέων ελλήνων αρχιτεκτόνων επιλέχθηκαν από τους αρχιτέκτονες καθηγητές Νίκο Καλογήρου, Ηλία Κωνσταντόπουλο, Λόη Παπαδόπουλο και Δημήτρη Παπαλεξόπουλο.

Η αρχιτέκτονα Μαριάννα Μηλιώνη, διευθύντρια του Ελληνικού Ινστιτούτου Αρχιτεκτονικής

WHEN AUTUMN LEAVES

Φωτογραφία
ΤΑΣΟΣ ΒΡΕΤΤΟΣ
Παραγωγή και επιμέλεια
ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΛΙΑΡΕΚΟΣ,
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΝΩΛΑΡΑΚΗ
Μοντέλα
EVA MARIE (Dmodels),
SHADY DNAF (Ace)

Make up
ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΧΑΡΙΤΤΟΣ
Hair Styling
ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ (Dtales)
Βοηθός φωτογράφου
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΚΙΚΑΣ

Φούστα, **Kourbella Ioanna**. Ζακέτα, **adidas**. Κάλτσες,
Calzedonia. Παπούτσια από προσωπική συλλογή.

Ενα: Μπουφάν, **Christoforos Kotentos**. Κάλτσες, **Calzedonia**. Παπούτσια από προσωπική συλλογή.
Shady: Παντελόνι, **Diesel**. T-shirt **Analog**, **sportService**. Μπουφάν, **Remember**. Παπούτσια, **Nike**.

Ενα: Vintage φόρεμα, **Preloved**. Παλτό Katerina Alexandraki, **Soooo Boutique**.
Shady: Παντελόνι Lee, **VF Hellas**. Ζακέτα, **Kourbella Ioanna**. Πουκάμισο, **Diesel**. Παπούτσια es, **Boardsports**.

Μαύρο παντελόνι, **Levi's**. Κορσές, **Kanellakis group**.
Ζακέτα, **Kourbella Ioanna**. Δερμάτινη ζώνη, **Mah Jong**.
Κάλτσες και παπούτσια από προσωπική συλλογή.
Μάλλινο κολιέ **Katerina Alexandraki**, **Soooo Boutique**.

Παντελόνι με τράντες **Lee, VF Hellas.**
Καρό μπουφάν **Levi's.** Παπούτσια, **adidas.**

Σατέν φόρεμα, **Iso**. Πουλόβερ, **attr@ttivo**.
Μποτάκια, **Tsakiris Mallas**. Σακάκι **Windsor, Mah Jong**.
Κάλτσες από προσωπική συλλογή.

Φόρεμα Fornarina, **fenafresh**. Ζακέτα, **Diesel**. Σακάκι Don Dup, **Lakis Gavalas**. Κάλτσες από προσωπική συλλογή. Παπούτσια Converse All Star, **Elmec Sport**.

Παντελόνι Vivienne Westwood Anglonania
for Lee, VF Hellas. Πουλόβερ και πουκάμισο,
Lacoste. Παπούτσια es, Boardsports.

Crisis
as a state
of mind

Η οικονομία έχει τις μαύρες της. Δεκτόν!
Δεν μπορεί όμως να σταματήσει ούτε τη ζωή ούτε τα άλλα χρώματα.
Ενορχήστρωσε τον καινούργιο σου εαυτό και τσέκαρε όλα όσα
φέτος το φθινόπωρο προσπαθούν να σε βγάλουν από τη μιζέρια.

Επιμέλεια: **Λίνα Μανδράκου** Εικονογράφηση: **Neighborhood**

Swatch Lifestyle Collection Η ζωή είναι ωραία

Μπορεί ένα ρολόι ή ένα αξεσουάρ να λειτουργήσει ως αλληγορία περί joie de vivre; Η Swatch, χρόνια τώρα, απαντά καταφατικά παρουσιάζοντας μοντέλα που «συνηγορούν» υπέρ της χαράς της ζωής, πανηγυρίζουν το χρώμα και δίνουν έμπνευση, ενθουσιασμό και στίλ στην καθημερινότητα. Σε αυτή τη φιλοσοφία κινείται και η φθινοπωρινή συλλογή Swatch Lifestyle Collection. Οι τρεις νέες κατηγορίες, Lifestyle Female, Lifestyle Male και Lifestyle Sport, περιλαμβάνουν παιχνιδιάρικα Swatch items που απευθύνονται μόνο σε χαρούμενους, αισιόδοξους και στίλταους ανθρώπους. Λαμπερά μπρασελέ και ματ μέταλλα, ντελικάτοι δείκτες και σπορτίφ εξώρραφα γαζιά, αραβικές και ρωμαϊκές ώρες-αριθμοί, καθόλου αριθμοί (!), ναυτικά σύμβολα και μασίφ αγκράφες, ρετρό χρονογράφοι και κλασικά κοντέρ συνθέτουν ένα σύμπαν γεμάτο happy εντυπωσιακά ρολόγια. Εξίσου ανοιχτόκαρδος, creative και colourful και ο πλανήτης Swatch Bijoux! Μπρασελέ ready-to-wear και σκουλαρίκια ready-to-party, δακτυλίδια μοντέρνου design και αλυσίδες-σύμβολα αμοιβαίας αγάπης, κολιέ με γεωμετρικές συμμετρίες και cool μενταγιόν είναι εδώ για να βροντοφωνάξουν μαζί σου πως η ζωή, ακόμα και το φθινόπωρο, είναι ωραία!

Swatch Group Greece, T: 210 956 5656

Camper: Shoe high technology

Αν και η τεχνολογία της Camper δε χρειάζεται ιδιαίτερες συστάσεις, ωστόσο στη συλλογή Φθινόπωρο - Χειμώνας 2010/11 το laboratory έχει κάνει κανονικά μαγικά. Βασισμένα στο concept Camper Extraordinary Crafts και σε 4 νέα τεχνολογικά επιτεύγματα, τα καινούργια μοντέλα ξεχωρίζουν για τον δημιουργικό σχεδιασμό, την υψηλή ποιότητα υλικών και, φυσικά, τις αλα Camper άνεση και πρακτικότητα. Νέα ραφίματα, διπλές σόλες, αδιάβροχα υλικά, ανατομικές φόρμες, έξτρα απορρόφηση κραδασμών «δένουν» τα ανανεωμένα ανδρικά Industrial High, Beetle, Peu Pista και Balance ακόμα περισσότερο με το πόδι σου. Τεχνολογική επανάσταση και στα γυναικεία μοντέλα, με τους σχεδιαστικούς ιθύνοντες της Camper να προτάσσουν ελαστικά flats και ιδιαίτερα τακούνια, ρετρό χρώματα σε «μπροστά» σχέδια (βλέπε, τα ολοκαίνουργια Woody), πρακτικές και σοφιστικές μπότες. Όσο για τα ανατρεπτικά και παιχνιδιάρικα Twins (TWS), είναι πιο Camper από ποτέ!

T: 210 3252 103

Calzedonia-Intimissimi Shaping Collection

Είναι η καινούργια γυναικεία σιλουέτα, είναι η νέα σειρά Shaping. Έρχεται το φθινόπωρο από τα Calzedonia-Intimissimi για να σμιλέψει και να υποστηρίξει το σώμα, να κρύψει ατέλειες, να ικανοποιήσει αισθητικές ανάγκες και, κυρίως, να εξάψει φαντασιώσεις. Περιλαμβάνοντας από μαύρα σλιπ, ροζ σουτιέν και floral κομπινεζόν μέχρι λαστέξ βερμούδες και δαντελένια κολάν, η σειρά Shaping ξέρει πώς να κρύβει κοιλιές και «ψωμάκια», να μαζεύει μηρούς και γοφούς, να ανεβάζει γλουτούς, κοινώς να δημιουργεί έξτρα καλλίγραμμες, σούπερ επιθυμητές και τέρμα σέξι σιλουέτες!

www.intimissimi.com/shaping/

T: 210 6840 005

fenafresh: Fashion mix

Νέο σεζόν, και τα καταστήματα Fena και fenafresh αποφάσισαν να επαναφέρουν τους ηγέτες στον θρόνο τους. Από τα Joop! έως τα Just Cavalli, από τα Comme des Garçons έως τα M-Missoni, από τα Escada Sport έως τα Miss Blumarine και από τα Marc by Marc Jacobs μέχρι τα παιδικά Disney by Raxevsky, τα ιδιαίτερα κομμάτια που φιλοξενούνται στους χώρους των πολυκαταστημάτων είναι ό,τι πιο hot, στιλάτο και «το θέλω». Τις σταθερές fashion αξίες συμπληρώνουν μια σειρά από brand new κομψά labels, όπως τα celebrity darlings Alice by Temperley και τα Hollywood friendly Amplified. Τέλος, δεν είναι αποκλειστικό βασιλικό προνόμιο το να φοράς Diane Von Furstenberg! Έχει και στο fenafresh!

www.fena.gr

www.fenafresh.gr

Gio-Goi: Great USA Britain

Η Rihanna δίνει το στίγμα της φθινοπωρινής τους συλλογής, που είναι αμάσπη και χρωματιστή όπως οι δρόμοι που θα διασχίσεις. Ό,τι συνθέτει τη νεανική κουλτούρα στην καλύτερη μορφή του: denim και casual tops, πλεκτά και κουκούλες, καρό πουκάμισα και «φουσκωτά» μπουφάν. Κι επειδή τα Gio-Goi δεν είναι ένα τυχαίο label, διάβασε μερικά highlights της ιστορίας τους: Γεννήθηκαν από τους αδελφούς Άντονι και Κρις Ντόνελι στο Μάντσεστερ του 1988· υπήρξαν βασικό συστατικό του Madchester και συμμετείχαν ενεργά στο κτίσιμο του μύθου 24hour party people· κινούνται πάντα σε δρόμους στρωμένους με ροκ εντ ρολ· τα φόρεσαν και τα λάτρεψαν μερικά από τα μεγαλύτερα σύμβολα της μουσικής και της βρετανοσύνης, από την Έιμι Γουάινχαους και τη Λίλι Άλεν μέχρι τον Πιτ Ντόχερτι και τον Λιάμ Γκάλαχερ. Σειρά σου.

www.gio-goi.com

Boardsports ltd, T: 210 9859685

CONVERSE: Fall '10 Making noise

Αρχισε να προκαλεί «αναστάτωση» πριν από 100 περίπου χρόνια, όταν οραματίστηκε το μέλλον του streetwear ως έναν λιγυρό και βόλικο έκπνοο. Από το 1917 μέχρι σήμερα, τα «στοιχεία» πήγαν σχολείο και πανεπιστήμιο, έπαιξαν μπόσκετ, ρέκαραν με τους Rattones και τον Σπρίνγκσταν, περπάτησαν μαζί με αθλητές και καλλιτέχνες, διαδήλωσαν κι επαναστάτησαν, πρωταγωνίασαν στο σινεμά («Γρανίτα από λεμόνι», «Grease»), έγιναν σύμβολο ανδρικής αλλά και αντικατασκευαστικού. Κατά τη διάρκεια της λαμπρής τους πορείας, απέκτησαν κριμα, δέρμα, φαντατικό κοινό και θρυλικές διαστάσεις. Με τις φθινοπωρινές προτάσεις της, η Converse για άλλη μια φορά... «makes noise», παραμένοντας πιστή στο πνεύμα και τη φιλοσοφία της. Καινοτόμος επανασκεδιασμός κλασικών μοντέλων, καθώς και ολοκλήρωση σχέδια συνθέτουν μια φθινοπωρινή premium αναστάτωση στο παταμένο. Ανακαλύψτε το Cupsole, το νέο μοντέλο Chuck Taylor με διαφορετική κατασκευή στη σόλα, ενώ τα Classic Trainers '75 & τα Nylon Trainers '75, επιστρέφουν δυναμικά. Το Star Player, ένας από τους δυναμικότερους «παικτες» μπόσκετ, «καρδίζει ξανά τις γραμμές του γηπέδου» και ελπίσεται με ηρωικά.

επανασκεδιασμό και καινοτομία κριμα. Τέλος, τα νέα Chuck Taylor All Star πιστοποιούν το δεδομένο πως το ροκ και η επανάσταση είναι από πάντα εγγεγραμμένα στο DNA της Converse, όπως αλληλεπιδρά και η πορεία της στη μουσική. Τιμώντας το φεστιβάλ του Monterey και όσους ανέβηκαν στη σκηνή του, η Converse παρουσιάζει ένα νέο μοντέλο αφιερωμένο στους The Who, καθώς και νέα έκδοση του μοντέλου των Grateful Dead εμπνευσμένη από το εξώφυλλο του άλμπουμ «Scully & Roses».

Τα «κλατρία» φέτος το φθινόπωρο αργούν την πόλη και το κλαμπ, τα σχολεία, τα πανεπιστήμια και τις συνουλές, ανεβάζουν το νταμπ... making noise. *

CONVERSE CONCEPT STORE: Α. Κρησίου, 268 Ν. Ψυχικό, Τ: 210 6771 527
COLLECTIVE: Α. Βουλγαργμένης 96, Γλυφάδα, Τ: 210 9639 384
Κίος Α. Κρησίου, 242, Κηφισιά, Τ: 210 6233198

Fred Brathwaite

Robert Hawkins

Rita Ackermann

Jean-Philippe Delhomme

Sisley: Black Rebel Motorcycle Club

Τμήμα της Benetton, ενός ομίλου που εισήγαγε τα προχωρά διαφημιστικά πρότζεκτ ήδη από το 80s, η Sisley υπογράφει μια «γκαζιάρικη» έκθεση και μια πολυαναμενόμενη δημοπρασία. Σε συνεργασία με το Μουσείο Άντι Γουόρχολ στο Πίτσμπεργκ και τιμώντας την επέτειο 25 χρόνων από την ίδρυση του μουσείου, το ιταλικό brand προσκάλεσε 17 pop εικαστικούς του σήμερα να ζωγραφίσουν 18 τζάκετ μηχανής. Rita Ackerman, Stefano Castronovo, Ronnie Cutrone, Jane Dickson, Duncan Hannah, Robert Hawkins, Kenny Scharf, Dan Colen, Brad Kalhamer, Nate Lowman, Marco Perego, Tom Sachs και λοιπή καλλιτεχνική κρεμ ντε λα κρεμ ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της Sisley, συμμετέχοντας σε μια γουορχολική σημειολογική δράση.

Στοιχεία μιας wild αλλά πάντα pop κουλτούρας, τα customized τζάκετ φορέθηκαν από συμμορίες, καλλιτέχνες, πανκ μουσικούς, ήρωες ταινιών, (θυμήσου τον «Ατίθασο» Μάρλον Μπράντο) και αποτέλεσαν ιδανικό ζωγραφικό και γκράφιτι καμβά. Αντι-

κείμενο πόθου για συλλέκτες, λατρεύτηκαν από τον Άντι Γουόρχολ, ο οποίος διέθετε μια πλουσιότατη συλλογή, καθώς κι ένα τζάκετ με το πορτρέτο του.

Σημαντικό στοιχείο της έκθεσης των τζάκετ αποτελεί και ο διευθυντής της, Glenn O'Brien. Διαπρεπές μέλος του Factory και του «Interview» των γουορχολικών χρόνων, μύστης του μουσικού underground τέλη 70s - αρχές 80s, φαν και συλλέκτης πρώιμων έργων του Jean-Michel Basquiat, συγγραφέας και αρθρογράφος στο περιοδικό «GQ» («The Style Guy»), ο O'Brien θεωρείται ένας από τους 10 πιο στιλάτους άνδρες της Αμερικής. Μετά τα «αποκαλυπτήρια» της πρωτοβουλίας Sisley στις 22 Σεπτεμβρίου στην Εβδομάδα Μόδας του Μιλάνου, η έκθεση, πλαισιωμένη και από την προσωπική συλλογή τζάκετ του Γουόρχολ, θα φιλοξενηθεί στο μουσείο του Πίτσμπεργκ έως και το τέλος Οκτωβρίου. Τα τζάκετ θα δημοπρατηθούν στις αρχές Νοεμβρίου και τα έσοδα θα ενισχύσουν το μουσείο.

T: 210 3252 103

Nate Lowman

Lee

101 The rebirth of cool

Ήταν το 1941 όταν στα γραφεία της Lee στο Kansas City εμφανίστηκε ένα πληθωρικό ζευγάρι που έμελλε να δημιουργήσει ένα classic item και να γράψει μια λαμπρή παγκόσμια ιστορία. Εκείνη: χορεύτρια εξωτικών χορών, εκείνος: δυνατός, αμάσητος αναβάτης και πρωταθλητής ροντέο. Όταν εκείνη άρχισε να ξηλώνει ραφές, να στενεύει με καρφίτσες, δημιουργώντας ένα ιδιαίτερα εφαρμοστό τζιν για τον σύζυγό της και τις ανάγκες του, ήταν αδύνατον να φανταστεί ότι σχεδίαζε ένα θρυλικό all time classic jean. Το Lee 101 slim Rider jean έντυσε έκτοτε από καουμπόηδες μέχρι χίπηδες, φορέθηκε σε εργασιακούς χώρους αλλά και πασαρέλες, «έκοψε ανάσες» κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Η Lee θυμάται τη γέννηση του 101 και εμπνέεται από αυτήν για τον σχεδιασμό της φετινής συλλογής Φθινόπωρο - Χειμώνας. Το denim-θρύλος επανέρχεται με σαφείς αναφορές στη δεκαετία του '40, με καινούργιο styling και γοητεία, σε νέα υφάσματα από βιολογικό βαμβάκι αλλά με την αναμφισβήτητη ποιότητα της Lee. Τα μοντέλα 101Z, 101B, 101Logger είναι η επιτομή του τέλει εφαρμοστού τζιν. Θα τα βρεις σε υπέροχο selvage, ανοιχτό γαλάζιο και μαύρο, σε dry υφάσματα και vintage πλυσίματα. Έχοντας εμπλουτίσει την κληρονομιά της με νέες σχεδιαστικές προτάσεις και νέες αξίες, η φετινή συλλογή της Lee 101 προσφέρει το ιδανικό back to the future total look. Vintage φιλοσοφίας είναι τόσο τα denim πουκάμισα, που φιγουράρουν σε τρία νέα πλυσίματα, δύο αποχρώσεις του μπλε και μία του μαύρου, αλλά και τα tops, που συνδυάζουν στιλιστικά στοιχεία των 40s με τον μοντέρνο σχεδιασμό. Φορεμένα σε στρώσεις, όπως απαιτεί το φετινό trend, συνδυάζονται υπέροχα με το αυθεντικό τζάκετ Storm Rider: Επίτιμο μέλος της 101 και με ανανεωμένη επένδυση, είναι ένα ρούχο που έγραψε τη δική του μεγάλη ιστορία στο σινεμά αλλά και τη ζωή και ξέρει πώς να τραβά πάνω του τα βλέμματα.

VF Hellas, T: 210 3449 300

παρουσίαση

American College of Thessaloniki (ACT)

Εκπαίδευση κύρους και αναγνωρισμένες σπουδές υψηλού επιπέδου που εγγυώνται την επαγγελματική επιτυχία. Με την υπογραφή του Ανατόλια, η ζωή, η καταξίωση και το μέλλον σου ανήκουν.

Είναι μέλος του Ανατόλια, ενός εκπαιδευτικού οργανισμού που ιδρύθηκε το 1886 για να καταλάβει ηγετική θέση στο χώρο της ιδιωτικής εκπαίδευσης προσφέροντας παιδεία υψηλού επιπέδου σε όλες τις βαθμίδες. Μόνο τυχαίο δεν είναι το γεγονός ότι χιλιάδες νέοι με στόχους και φιλοδοξίες εμπιστεύτηκαν κι εμπιστεύονται το μέλλον τους στα αυστηρών προδιαγραφών προγράμματά του.

Ως Κέντρο Μεταλυκειακής Εκπαίδευσης, το American College of Thessaloniki (ACT) είναι ένα από τα ελάχιστα κολέγια που πληροί ταυτόχρονα δύο προδιαγραφές: είναι αναγνωρισμένο από το Υπουργείο Παιδείας (μέσω πιστοποίησης από το University of Wales της Μεγάλης Βρετανίας), ενώ παράλληλα έχει λάβει πιστοποίηση και στις ΗΠΑ από την Επιτροπή για Ιδρύματα Ανώτατης Εκπαίδευσης NEASC, τον οργανισμό που πιστοποιεί μερικά από τα καλύτερα αμερικανικά πανεπιστήμια, όπως τα Harvard και Yale.

Στο ACT έχεις την ευκαιρία να ικανοποιήσεις τις

φιλοδοξίες σου παρακολουθώντας ένα πλήρες πρόγραμμα σπουδών που οδηγεί σε πτυχία Bachelor's στους τομείς Business Studies (Οικονομικά, Διεθνείς Επιχειρήσεις, Διοίκηση, Μάρκετινγκ), Πληροφορική (Business & Computing) και Διεθνείς Σχέσεις & Διπλωματία. Την ίδια στιγμή, το στοχευμένο στις ανάγκες της αγοράς μεταπτυχιακό πρόγραμμα (MBA) σου επιτρέπει να αντιμετωπίσεις το μέλλον με αυτοπεποίθηση, καθώς επικεντρώνεται στη Διοίκηση Επιχειρήσεων με εξειδίκευση σε Τραπεζικά και Οικονομικά θέματα, την Επιχειρηματικότητα, τη Διοίκηση και το Μάρκετινγκ.

Με εξειδικευμένους καθηγητές που διαθέτουν πολυετή ακαδημαϊκή και επαγγελματική εμπειρία και φοιτητές που προέρχονται από 20 διαφορετικές χώρες του κόσμου κατά μέσο όρο, το ACT αποτελεί ένα πολύ-πολιτισμικό κολέγιο που προσφέρει γνώσεις και εμπειρίες, μοναδικές για τα ελληνικά δεδομένα. Τις ιδανικές συνθήκες σπουδών συμπληρώνουν οι εξαιρετικές κτιριακές

υποδομές, οι εγκαταστάσεις, καθώς και το φυσικό περιβάλλον στο οποίο είναι τοποθετημένο το κολέγιο. Τέλος, να σημειωθεί πως το ACT προσφέρει και υποτροφίες με βάση τις ακαδημαϊκές επιδόσεις, ή/και την οικονομική ανάγκη των υποψηφίων.

Η επιθυμία σου για σπουδές υψηλού επιπέδου, τώρα, μπορεί να γίνει πραγματικότητα στο ACT.

The American College of Thessaloniki

Πυλαία, Θεσσαλονίκη,

T: 2310 398 398

www.act.edu

παρουσίαση

Συνεργάζεται με το κρατικό βρετανικό πανεπιστήμιο University of Derby, προσφέροντας ένα ευρύ σύνολο προπτυχιακών και μεταπτυχιακών προγραμμάτων. Μέσω του περιεχομένου των σπουδαστικών του προγραμμάτων αλλά και του δυναμικού μηχανισμού υποστήριξης των φοιτητών του, το Mediterranean College προσφέρει πτυχία που εξασφαλίζουν στους αποφοίτους του αναγνωρισμένα επαγγελματικά δικαιώματα σε όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εγγυώνται την επιτυχή και άμεση είσοδό τους στην αγορά εργασίας.

Με την ερευνητική του δραστηριότητα να έχει διακριθεί σε διεθνές επίπεδο για την ποιότητά της, το University of Derby συμπεριλαμβάνεται μεταξύ των κορυφαίων βρετανικών ιδρυμάτων με βάση το βαθμό ικανοποίησης των φοιτητών του (National Student Survey). Απολύτως στοχευμένα στην επαγγελματική αποκατάσταση και επικεντρωμένα στην ανάπτυξη των δεξιοτήτων και τις γνώσεις που αναζητά η αγορά εργασίας, τα προγράμματά του έχουν εκπονηθεί σε συνεργασία με τις επιχειρήσεις, τη βιομηχανία και τους επαγγελματικούς φορείς, ενώ είναι πιστοποιημένα από επαγγελματικά σωματεία κύρους, όπως τα BPS (British Psychological Society), CIPD (Chartered Institute of Personnel and Development), CMI (Chartered Management Institute), καθώς και εταιρίες όπως οι Cisco και Microsoft.

Διαθέτοντας ένα ευρύ και ισχυρό δίκτυο διασυνδέσεων, καθώς κι ένα δραστήριο Γραφείο Εργασίας (Career Office) που φροντίζει για την αναζήτηση θέσεων εργασίας, το Mediterranean College επενδύει στην καλύτερη και πληρέστερη προετοιμασία

των φοιτητών του. Μια σειρά υποστηρικτικών θεσμών, όπως οι ετήσιες Ημέρες Καριέρας, η υπηρεσία επαγγελματικού προσανατολισμού και τα σεμινάρια ανάπτυξης δεξιοτήτων επαγγελματικής αποκατάστασης, αποσκοπούν στο να παρέχουν στους υποψήφιους όλα τα απαραίτητα εφόδια που απαιτεί ο επαγγελματικός στίβος. Ωστόσο, φοιτητής στο Mediterranean College δε σημαίνει μόνο διάβασμα, παραδόσεις και εξετάσεις, αλλά και χαρούμενη φοιτητική ζωή, κοινώς ψυχαγωγία, πάρτι, αθλητικές δραστηριότητες και τουρνουά, εκδρομές, φιλανθρωπικές και πολιτιστικές δράσεις.

Απόφοιτοι Λυκείου, ΤΕΕ/ ΕΠΑΛ και ΙΕΚ (εισαγωγή στο 2ο έτος), στο πλαίσιο των προπτυχιακών προγραμμάτων Bachelor, έχουν τη δυνατότητα να διαλέξουν μία από τις ειδικότητες: Διοίκηση Επιχειρήσεων, Διοίκηση Επιχειρήσεων & Χρηματοοικονομικά, Διοίκηση Επιχειρήσεων & Μάρκετινγκ, Διοίκηση Επιχειρήσεων & Διαχείριση Ανθρώπινων Πόρων, Ψυχολογία, Προσχολική Αγωγή, Δίκτυα Υπολογιστών, Πληροφορική.

Τα μεταπτυχιακά προγράμματα απευθύνονται τόσο σε πτυχιούχους ΑΕΙ/ΤΕΙ/Κολεγίων, όσο και σε μη πτυχιούχους με σημαντική εργασιακή εμπειρία στο εκάστοτε αντικείμενο. Προσφερόμενες ειδικότητες: MBA, MSc Marketing, MSc Marketing & Advertising, MSc Management, MSc Management & Finance, MSc Computer Networks.

Να σημειωθεί πως το Mediterranean College ιδρύθηκε το 1977, καλύπτοντας για πρώτη φορά την ανάγκη ύπαρξης ενός ιδιωτικού αγγλόφωνου κολεγίου στην Ελλάδα. Από το 1992, παρέχοντας αυτούσια πανεπιστημιακά προγράμματα σπουδών σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο, μέσω συμφωνιών ακαδημαϊκής δικαιοχρήσης (franchise agreements) και σε συνεργασία με κρατικά βρετανικά πανεπιστήμια, εξασφάλισε σε χιλιάδες έλληνες φοιτητές τίτλους σπουδών κύρους, απαλλάσσοντας ταυτόχρονα τις οικογένειές τους από το άγχος και το κόστος που συνεπάγονται οι σπουδές στο εξωτερικό. Τρεις δεκαετίες μετά, βασική προτεραιότητα για το Mediterranean College παραμένουν ο φοιτητής, οι ανάγκες, η πρόσodός του.

Mediterranean College

Πελλήνης 8 & Πατισίων 107, Αθήνα

Τ: 210 8899 600,

Βαλαωρίτου 9, Θεσσαλονίκη, Τ: 2310 287 742

Εγνατία 76 (πλ. Αριστοτέλους), Θεσσαλονίκη

Τ: 2310 287 779

www.medcollege.edu.gr

Mediterranean College

Σπουδές κύρους, γνώση επιπέδου, άμεση σύνδεση με την αγορά εργασίας. Αυτό σημαίνει Mediterranean College και αυτοί είναι οι λόγοι που θα το διαλέξεις για να συνυπογράψετε το μέλλον και την επιτυχία σου.

παρουσίαση

Ημέρες Καριέρας

Μετράει ήδη 20 επιτυχημένες εκδηλώσεις πανελλαδικά και 14 στην Αθήνα. Η μεγαλύτερη συνάντηση νέων, επιχειρήσεων και εκπαιδευτικών φορέων, που λέγεται Ημέρες Καριέρας, φέτος τον Οκτώβρη θα ανοίξει νέους επαγγελματικούς δρόμους και θα προτείνει νέες ιδέες ανάπτυξης.

Είναι ένας θεσμός που στοχεύει στην άμεση επικοινωνία και τη σύνδεση της αγοράς εργασίας με το υποψήφιο δυναμικό. Στις 16 και 17 Οκτωβρίου, στο Helexpo Palace στο Μαρούσι, οι Ημέρες Καριέρας αναμένεται να προσελκύσουν δεκάδες εκθέτες και χιλιάδες επισκέπτες. Εταιρίες και επιμορφωτικά προγράμματα, ιδιωτικοί και κρατικοί φορείς, παράλληλες εκδηλώσεις και σεμινάρια, μαθητές και τελειόφοιτοι, φοιτητές αλλά και εργαζόμενοι που αναζητούν νέες επαγγελματικές διεξόδους δηλώνουν παρών σε αυτή τη μεγάλη γιορτή της επικοινωνίας.

Οι ενδιαφερόμενοι έχουν την ευκαιρία ενημέρωσης για δραστηριότητες και προϊόντα που αφορούν την αγορά εργασίας, ενώ ταυτόχρονα έχουν τη δυνατότητα προώθησης του βιογραφικού τους καθώς και προσωπικών επαφών και συνεντεύξεων με ελληνικές και πολυεθνικές εταιρίες. Μεγάλο ενδιαφέρον συγκεντρώνει και ο τομέας «εκπαίδευση», με τοπικούς και διεθνείς εκπαιδευτικούς φορείς να παρέχουν ενδελεχείς πληροφορίες για προπτυχιακά και μεταπτυχιακά προγράμματα, καθώς και σεμινάρια στην Ελλάδα και το εξωτερικό, που εξασφαλίζουν ευκαιρίες επαγγελματικής ανέλιξης.

Οι Ημέρες Καριέρας είναι ένα σημαντικό πρώτο βήμα στη χάραξη μιας στερεής επαγγελματικής πορείας, προσφέροντας την απαραίτητη επαγγελματική δικτύωση με την αγορά εργασίας. Αν είσαι ανήσυχος, ταλαντούχος και θέλεις να εξασφαλίσεις μια επιτυχημένη σταδιοδρομία, επιβάλλεται να είσαι εκεί!

www.kariera.gr
www.careerdays.gr
Facebook kariera.gr

Πλαίσιο: Back to school

Μαθητές, σπουδαστές, φοιτητές, υπολογιστές, τεχνολογίες ψηφιακές, σάκες, γκάτζετ, μολύβια, «ποντίκια», δραστηριότητες σχολικές αλλά και εξωσχολικές. Όλα στο Πλαίσιο; Yeees!

Υπολογιστές και συνδετήρες, netbooks και τσάντες, κινητά και κασετίνες, μαρκαδόροι και άλλα 5.000 σχολικά είδη! Προσφέροντας όλα όσα απαιτεί η νέα σχολική χρονιά, και μάλιστα, σε... τιμαί μαθητικάί, η μεγάλη αλυσίδα ειδών τεχνολογίας μάλλον δεν υπερβάλλει με το σλόγκαν της «Τα έξυπνα παιδιά βγαίνουν από το Πλαίσιο». Όλα τα εφόδια για τους μαθητές αλλά και τους γονείς τους είναι εδώ, από μολύβια και γόμες μέχρι είδη πληροφορικής και τεχνολογίας. Είτε «τσικό» και «ηρωτάκι» είτε «μεγάλος», ο (εξω)σχολικός παράδεισος του Πλαισίου θα σε πείσει πως το back to school έχει τις χάρες του. Θα βρεις Goombay σακίδιο 2 θέσεων συν κασετίνα έναντι 10,99€, θα αποκτήσεις το πρώτο σου desktop Turbo-X με 370€, θα λάβεις laptop με 1 και 2 χρόνια εγγύηση, ενώ αν είσαι καλλιτεχνική φύση, θα βρεις χαρακάκια, μαρκαδόρους και ξυλομπογιές για να ξεδιπλώσεις τις ευαισθησίες και τα ταλέντα σου. Τέλος, αν ψάχνεις πρότυπα και έμπνευση για το σχολικό σου παρόν και μέλλον, τα καταστήματα Πλαίσιο σου προσφέρουν ένα πανόραμα από επίκαιρα quotes μεγάλων ανδρών που θα σε προβληματίσουν. Ξέρεις γιατί δεν πρέπει να κοροϊδεύεις τους «σπασίκες»; Ο Μπιλ Γκέιτς της Microsoft έχει μια πολύ πειστική απάντηση...

Info: 800 11 12 345 (χωρίς χρέωση)
www.plaisio.gr

20
ΧΡΟΝΙΑ
□□□□□□

ΕΥΡΩΓΝΩΣΗ

21 χρόνια εμπειρίας, 350 κέντρα εκπαίδευσης, περισσότεροι από 3.000 καταρτισμένοι καθηγητές και 60.000 σπουδαστές ετησίως. Να γιατί η ΕΥΡΩΓΝΩΣΗ είναι σήμερα ο μεγαλύτερος Εκπαιδευτικός Οργανισμός Ευρωπαϊκών Γλωσσών και Πληροφορικής στην Ευρώπη.

Στόχος των ανθρώπων της ΕΥΡΩΓΝΩΣΗ είναι η παροχή εκπαίδευσης υψηλής ποιότητας. Παράλληλα, δίνοντας προτεραιότητα στις εκπαιδευτικές καινοτομίες μεθόδους και τη χρήση νέων ελκυστικών τεχνολογιών, στην ΕΥΡΩΓΝΩΣΗ η διαδικασία μάθησης μετατρέπεται σε μια ευχάριστη εμπειρία.

Στον τομέα των ξένων γλωσσών, με την ευέλικτη πλατφόρμα EUROGNOSI FCE ONLINE, ο μαθητής μπορεί να προσαρμόσει την προετοιμασία του για τις εξετάσεις FCE στις ανάγκες του μελετώντας από τον οικιακό του υπολογιστή. Στον τομέα της πληροφορικής, το σύστημα online εκπαίδευσης EuroLab εξασφαλίζει ελευθερία στον μαθητή «απαλλάσσοντάς» τον από τις απαιτήσεις ενός καθηγητή, ενώ ταυτόχρονα του παρέχει υψηλή ποιότητα εκπαίδευσης όλων των βαθμίδων και υψηλότατα ποσοστά επιτυχίας (98%) στην απόκτηση αναγνωρισμένων πιστοποιήσεων.

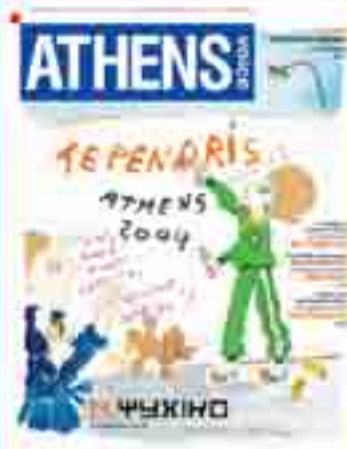
Το γεγονός πως 21 χρόνια τώρα η ΕΥΡΩΓΝΩΣΗ αποτελεί πρώτη επιλογή της μαθητιώσας νεολαίας και τολμά να εγγυάται την επιτυχία όλων των σπουδαστών της σε όλες τις αναγνωρισμένες εξετάσεις γλωσσομάθειας, αποδεικνύει πως είναι ένας αξιόπιστος εκπαιδευτικός όμιλος υψηλού κύρους.

Info: 800 111 8888 (χωρίς χρέωση)
info@eurognosi.com
www.eurognosi.com

FREE PRESS

FREE VOICE

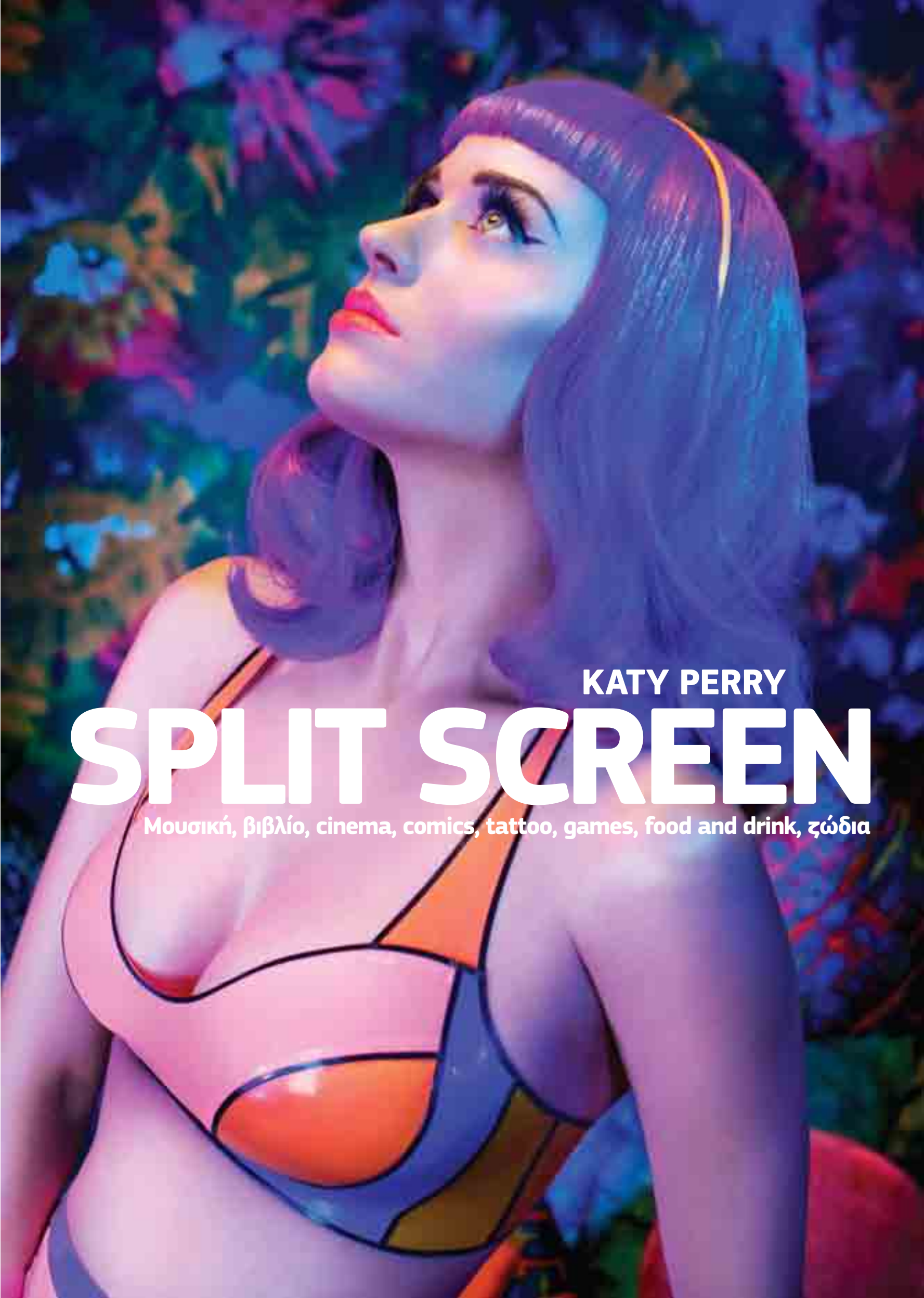

ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

ATHENS^{voice}

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

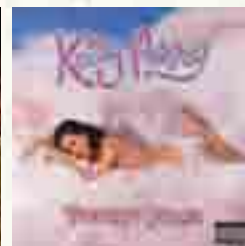
KATY PERRY

SPLIT SCREEN

Μουσική, βιβλίο, cinema, comics, tattoo, games, food and drink, ζώδια

STEREOLAB

Του Δημήτρη Καραθάνου

THE JIM JONES REVUE

BURNING YOUR HOUSE DOWN (EMI)

Ο ουρανός σκοτεινιάζει, ο αέρας ξυρίζει, κεραυνοί μανιάζουν στο δάσος, ένας ηδονόπληκτος συντάκτης στην πλατεία Ναυαρίνου αναριγεί από ανείπωτη τέρψη, κύματα ενθουσιασμού τον στέλνουν να κοπανιέται στον τοίχο. Ουάου! Fuckin' a! Οποίος ορυμαγδός, τι παροξυσμικά κλαπασίμπαλα, μα ποια είναι τέλος πάντων αυτή η παταγώδης κουστωδιά;

Jim Jones Revue, λοιπόν, είναι μια παγωμένη μεζούρα τεκίλα την ώρα που κοντεύεις να πέσεις από το σκαμπό σου, ένα ροκ εν ρολ κτήνος που αψηφά τους νόμους της φθοράς και ρισκάρει το τομάρι του στην αρένα, είναι το κουιντέτο βρετανών μεσηλικών που εξαπολύουν 11 τραγούδια σε 33 λεπτά, ακαριαίοι, εναποτιθέμενοι στην πρωτεύουσα ύλη του ιδιώματος για να ευαγγελιστούν τα διαχρονικότερα συστατικά του: μούρλα, καύλα και τεστοστερόνη. Θυμίζοντας ταυτόχρονα MC5, Captain Beefheart, Cramps, Jon Spencer Blues Explosion, ουρλιάζουν πιο παράφορα από τον Little Richard, αχρηστεύουν περισσότερες Les Paul από τον Johnny Thunders και έχουν μετατρέψει το γραφείο μου σε ηλεκτρική καρέκλα που με κρατά καθηλωμένο, δεμένο μπροστά στα ηχεία με ζωνάρια κιθάρας, να υπόκειμαι τη μια ηλεκτροπληξία μετά την άλλη. Τι άλλο να σας πω; Κοντεύω να σκίσω τα λουριά. Έχω ξετρελαθεί με αυτή την μπάντα.

➔ **Listen:** youtube.com/user/JimJonesRevue

IRON MAIDEN

THE FINAL FRONTIER (EMI)

Προσέξτε τον Nicko McBrain, άκρη αριστερά. Λεόντεια χαίτη, ναπολεόντειο τουπέ, πουκάμισο ανοιχτό στο στήθος, όμοιος με ευγενή που επέστρεψε από τον κυνηγότοπο και ποζάρει προτού αποσυρθεί στην αίθουσα παιγνίων για μια παρτίδα ούιστ, συνοδεία μάλτ και πούρου. Το έχουν αυτό οι Άγγλοι, εξ ου και δε θα πάψουν να διαθέτουν βαριά μουσική βιομηχανία: ανεξαρτήτως μπάκραουντ, οι pop star συνθέτουν την κορωνίδα της κοινωνίας τους.

Αν μη τι άλλο, οι Eddieμότατοι μεταλλάδες αποτελούν το απαύγασμα της βρετανοσύνης, όσες Union Jack και αν τυλίξει ο Morrissey γύρω από τον εαυτό του. Ταίζοντας το σύστημα από το 1975, διαθέτουν το μεγαλύτερο διεθνές εκτόπισμα από οποιαδήποτε άλλη μπάντα, έχοντας περάσει όλη τη ζωή τους περιοδεύοντας στην Ιαπωνία, τη Νότια Αμερική, το πρώην ανατολικό μπλοκ, την Ινδία και τη Μέση Ανατολή, πραγματοποιώντας στην πορεία πωλήσεις 75 εκατομμυρίων δίσκων. Η αφοσίωσή τους στη Γουέστ Χαμ, που εκδηλώνεται με μπλε-μοβ περικάρπια και μπαντάνες, οι επιπέδου premier league σκηνικές επιδόσεις τους, με βομβαρδιστικές μπασογραμμές και κιθαριστικές δισολίες και η διατρανωμένη στοργή τους για το ανατολικό Λονδίνο, σε συνδυασμό με την τόσο χαρακτηριστική αγγλική εκφορά τους, καθιστούν τους Iron Maiden θεσμό αρυτίδωτο από τον χρόνο. Συνεπώς, as υπογραμμιστεί απλώς πως αυτό είναι το 15ο άλμπουμ τους, ότι δεν ξεφεύγει από την πεπατημένη γιατί δεν έχει ανάγκη να το κάνει και πως δικαίως έχει ξεσηκώσει τον ενθουσιασμό του αναρίθμητου κοινού τους.

➔ **Listen:** youtube.com/user/Ironmaiden

THE JOLLY BOYS GREAT EXPECTATION (EMI)

Η νέα κυκλοφορία αυτού του αγέραστου τζαμαϊκανού θρύλου θα σας ξυπνήσει αναμνήσεις μιας οικείας διαλέκτου, αν και εκπνευσμένης σε διαφορετική γλώσσα. Δώδεκα διασκευές τραγουδιών τόσο εμβληματικών, που περιττεύει να αναφέρω την προέλευσή τους («Passenger», «Perfect Day», «Nightclubbing», «Hanging on the Telephone», «Do it Again», «Riders on the Storm», «Golden Brown», «I Fought the Law», «Ring of Fire», «Blue Monday», «You Can't Always Get What You Want»), δοκιμάζουν την προσαρμοστικότητα των πρωτότυπων εκτελέσεων, μέσα από τη φόρμα του mento. Όπου mento, πρόκειται για το λιγότερο διαδεδομένο ιδίωμα της Τζαμαίκας, μετά τη reggae και το ska, προάγγελος ωστόσο και των δυο τους. Οι Jolly Boys υπηρετούν επί 60 χρόνια αυτό το είδος, που κάνει μια καινούργια καριέρα χάρη στην πρόσφατη δημοφιλία του calypso. Και παρότι υπερήλικες πλέον, είναι και κοτσονάτοι, ξεχειλίζοντας δανισμό, ερωτισμό και αλήτικο γκλάμουρ. Ραχοκοκαλιά του άλμπουμ, η ερμηνεία τους στο «Rehab», που θα παιχτεί πολύ φέτος. Θα μπορούσε μήπως αυτό να σημαίνει πως η Amy Winehouse είναι το πρώτο κλασικό άκουσμα του 21ου αιώνα;

➔ **Listen:** YouTube / «Rehab» - The Jolly Boys

KATY PERRY TEENAGE DREAM (EMI)

Εντάξει λοιπόν, ας ξεκινήσουμε ξεκαθαρίζοντας κάτι, σε αυτό το αδιάστατο σιρκούι για την επικράτηση του πιο ακόλαστου βρομοθήλυκου που μάλιστα ανάμεσα στην Katy Perry και τη Lady Gaga, με έπαθλο τον τίτλο της πρωθιέρειας του slutcore. Μπορεί η Gaga να δηλώνει ανενδοίαστα πως κάνει ό,τι κάνει ντοπαρισμένη, όμως από πλευράς της, η Katy δεν αποπειράται να στείλει διεφθαρμένα μηνύματα στη νεολαία μας, όταν διατείνεται «Let's go all the way tonight, no regrets, just love». Ούτε καν όταν ραπάρει, «I wanna see your peacock, cock, cock», και σαφώς όχι όταν «το κάνουμε στη Μάστανγκ σου ακούγοντας Radiohead». Η Katy είναι απλώς μια φυσιολογική εικοσιπεντάρα που θέλει να αγαπηθεί και να κάνει το κέφι της, και όχι να περάσει σεξουαλικά σλόγκαν στους εφήβους.

Έχοντας αφήσει αυτή τη διχογνωμία στην άκρη, εισηγόμαστε την επιπλέον παραμονή του «California Gurls» στο airplay των ελληνικών ραδιοφώνων, καθώς και την εξουθενωτικότερη, παβλοφικά καταναγκαστική επανάληψή του, ως απόλυτου ποπ χιτ της σεζόν, αλλά και σαν καλύτερης guest ερμηνείας του Snoop Dogg εδώ και χρόνια. Σοβαρά τώρα, εγώ κάνω τρελό κέφι με το «California Gurls», βρίσκω πως είναι η επιτομή της feelgood ποπ του West Coast, όσο και με το «Teenage Dreams», μια σπουδαία μελωδία για το τι σημαίνει να είσαι έφηβος και ξαναμμένος. Από την άλλη, δεν είμαι ο ίδιος τύπος που το '91 κιτρίνιζε σαν φθισικός με τη χιλιοστή επανάληψη του «Live Your Life Be Free» της Belinda Carlisle στο «MTV's Most Wanted» με τον Ray Cokes. Χάσμα γενεών νομίζω πως το λένε, αν όχι παλιμπαιδισμό.

➔ **Listen:** YouTube / «Teenage Dream»

P R I N T

Του Θανάση Μήνα

ONEIRA ΣΥΝΟΡΩΝ

PACO IGNACIO TAIBO II
ΑΓΡΑ

Παλιός φίλος και σταθερός ήρωας στα, μικρά σε έκταση, έργα του Πάκο Ιγνάσιο Τάιμπο, ο Έκτορ Μπελασκοαράν Σάυν στο παρόν μυθιστόρημα εγκαταλείπει το προσφιλέ πεδίο δράσης του, δηλαδή την Πόλη του Μεξικού, και περιφέρεται στα βόρεια της χώρας. Στο Μεξικάλι, στην Τιχουάνα και σε μικρότερες πόλεις που είναι σπαρμένες στα σύνορα με τις ΗΠΑ. Εκεί όπου πλέον υψώνεται το Τείχος της Ντροπής για να αποτρέπει τους Μεξικανούς που θέλουν να περάσουν στην άλλη πλευρά, όπου, βέβαια, παραμονεύουν οπλισμένες συμμορίες ακροδεξιών και υπερπατριωτών.

Σε αυτή του την περιπέτεια, ο αριστερών πεποιθήσεων μονόφθαλμος ιδιωτικός ντετέκτιβ αναζητά τα ίχνη μιας εξαφανισμένης ηθοποιού, με την οποία συνδέεται φιλικά (και κάτι παραπάνω) από τα φοιτητικά του χρόνια. Η Νατάλια τρέχει για να κρυφτεί έχοντας στο κατόπι της, πέρα από τον Έκτορ, έναν βίαιο αστυνομικό που φέρεται ερωτευμένος μαζί της. Ή, τουλάχιστον, έτσι υποστηρίζει η ίδια στον Πάκο, όταν κάποια στιγμή ξαναταμώνουν. Θέλοντας να σκιάσει τη δική της συμμετοχή σε ένα κύκλωμα πορνείας, ναρκωτικών και λαθρομετανάστευσης. Η τελευταία είναι το κεντρικό θέμα που απασχολεί τον Τάιμπο σε τούτο το βιβλίο. Παρατηρεί με κατανόηση αλλά και με μελαγχολία τους συμπατριώτες του που εγκαταλείπουν το Μεξικό για ένα αβέβαιο μέλλον στις αφιλόξενες γι' αυτούς ΗΠΑ. «Καμένο Μεξικό, τόσο κοντά στην Αμερική, τόσο μακριά από τον Θεό», όπως είχε πει και ο Πορφύριο Ντίας πριν από εκατό και βάλε χρόνια. Με τη διεισδυτική ματιά του, ο Τάιμπο δίνει μερικές

Η ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ

PHILIP ROTH
ΠΟΛΙΣ

Στα 77 του πια, ο Φίλιπ Ροθ διακατέχεται από το άγχος του θανάτου. Διαισθάνεται ότι πρέπει να προλάβει να κάνει πράγματα. Η διαπίστωση αυτή εξηγεί ίσως την αυξημένη συγγραφική παραγωγή του, όσο και το θέμα που τον απασχολεί στα τελευταία βιβλία του: η φθορά, σωματική ή πνευματική, του ανθρώπου από τον πανδαμάτορα χρόνο. Κεντρικός ήρωας στην «Ταπείνωση» είναι ο 67χρονος Σάιμον Άξλερ, καταξιωμένος ηθοποιός σαιξπηρικών μάλιστα προδιαγραφών, τον οποίο έχει εγκαταλείψει η σύζυγός του. Ύστερα από μια σειρά αποτυχημένων θεατρικών παραστάσεων, ο Άξλερ θεωρεί ότι έχει ξοφλήσει ως ηθοποιός. Φλερτάρει με την ιδέα της αυτοκτονίας. Καταρρέει σωματικά και ψυχολογικά. Ή, ίσως, βιώνει αυτή την κατάρρευση σαν την προετοιμασία ενός ηθοποιού γι' αυτό τον ρόλο. Τα όρια ανάμεσα στον άνθρωπο Άξλερ και τον ηθοποιό Άξλερ είναι εξαρχής δυσδιάκριτα. Γι' αυτό και η μεγαλύτερη φοβία του είναι να μη χάσει την ικανότητα να αρθρώνει τον θεατρικό του λόγο, που γι' αυτόν ταυτίζεται πλέον με την ίδια την αιτία της ύπαρξής του. Ο Άξλερ νοσπλεύεται τελικά σε κλινική επί 26 μήνες. Παίρνει εξιτήριο και λίγο μετά στη ζωή του εμφανίζεται η Πεγκιήν, κόρη δυο παλιών του φίλων ηθοποιών, 40άρα καθηγήτρια και λεσβία, την οποία έχει επίσης παρατήσει η ερωτική σύντροφός της. Οι δυο τους συνδέονται ερωτικά και στην αρχή τουλάχιστον είναι ευτυχισμένοι. Όταν όμως ο Άξλερ ζητά μια πιο σταθερή μεταξύ τους σχέση, η Πεγκιήν νιώθει ανασφάλεια και τσιγάει. Κι όταν οι δυο τους σχεδόν αποπλανούν μια νεαρή που γνώρισαν ένα βράδυ σε κάποιο μπαρ, η λεσβία Πεγκιήν αφυπνίζεται ξανά και μετά από λίγο τον εγκαταλείπει. Ο δε Άξλερ φτάνει στο σημείο να ταπεινωθεί μπροστά στα μάτια των γονιών της, των φίλων του, για να τη διεκδικήσει ξανά. Φευ! Του απομένει μόνο να ξαναπαίξει κεκλεισμένων των θυρών έναν παλιό του γνώριμο ρόλο. Τον τελευταίο του.

Είναι αξιοθαύμαστο το πώς ο Ροθ εξερευνεί τις λεπτές πτυχές του θέματός του μέσα σε τόσο περιορισμένη έκταση, με έξι ήρωες όλους κι όλους και χρησιμοποιώντας λιτά εκφραστικά μέσα. Ίσως η λιτότητα αυτού του έργου του να είναι το μεγαλύτερό του προτέρημα, όσο και αν φαινομενικά δείχνει «λίγο» σε σχέση με τις παλαιότερες μυθιστορηματικές συνθέσεις του συγγραφέα. Συγκεκριμένες σελίδες, όπως η σκηνή της αποπλάνησης στο ménage a trois, οι κοφτεροί διάλογοι μεταξύ του Άξλερ και των γονιών της Πεγκιήν ή το θεατρικό φινάλε αξιώνουν μια θέση στις καλύτερες σελίδες του και καταδεικνύουν ότι παραμένει ένας πολύ μεγάλος πεζογράφος. Συνεπείσται η μετάφραση της Κατερίνας Σκινά.

από τις καλύτερες σελίδες του εκεί όπου περιγράφει την ανθρωπογεωγραφία και τον τρόπο ζωής που επικρατεί σε αυτές τις απρόσωπες συνοριακές πόλεις-τουριστικά φέουδα των ορδών από το βορρά. «Δεν είναι διόλου εύκολο να είσαι Μεξικανός σε εκείνες τις πόλεις, που είναι πλημμυρισμένες από εχθρικό φως και εγγλέζικες πινακίδες...».

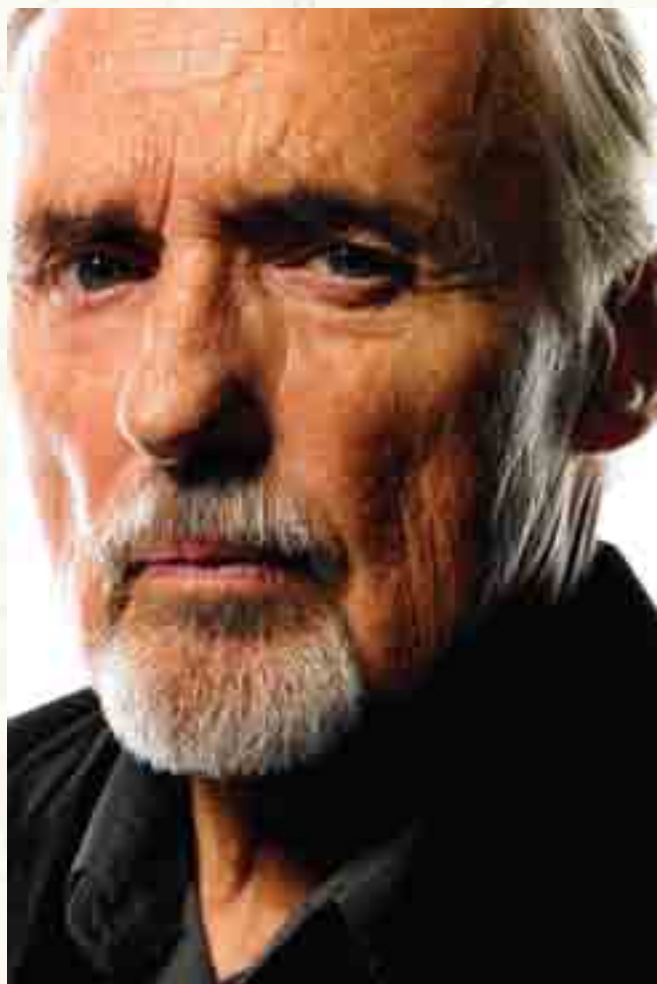
Έχει υποστηριχτεί ότι στα μικρά μυθιστορήματα (το παρόν περισσότερο φέρνει σε νουβέλα) του Τάιμπο δε συμβαίνουν και πολλά πράγματα. Η παρατήρηση αυτή έχει βάση, τουλάχιστον στο επίπεδο της καθαυτού δράσης - και πάντα σε σύγκριση με τους περισσότερους συγγραφείς του αστυνομικού μυθιστορήματος. Θα ήταν άδικο ωστόσο να αξιολογηθεί ο Τάιμπο ως άλλος ένας συγγραφέας του αστυνομικού αφηγήματος, γιατί απλώς δεν είναι, τουλάχιστον όχι με τη συμβατική έννοια του όρου. Ο συγγραφέας Τάιμπο είναι μια ζωντανή αντανάκλαση του ήρωά του, του Έκτορ Μπελασκοαράν Σάυν, που είναι μαζί σκληρός και λυρικός, που είναι νοσταλγικός αλλά διαθέτει κι ένα εντελώς αναρχικό χιούμορ που τσακίζει κόκκαλα, που βιώνει με ρεαλισμό τη σκληρή καθημερινότητα του Μεξικού αλλά και που κάπου-κάπου συμπεριφέρεται σαν ένας καθαρόαιμος ρομαντικός ήρωας μιας άλλης πιο ηρωικής εποχής. Ω ναι, όπως σε όλους τους αριστερούς, έτσι και τον Έκτορ-Πάκο θέλγουν οι μεγάλες αφηγήσεις (ακόμα κι οι... ολιγοσέλιδες) που γεννούν τα μεγάλα οράματα αλλά και που συχνά φέρνουν τις μεγάλες απογοητεύσεις. Γι' αυτό και συνήθως οι ιστορίες τους δεν έχουν ξεκαθαρό αίσιο τέλος. Αυτό που μένει είναι η χαρμολύπη. Κι όμως οι δυο τους επιμένουν να πορεύονται όπως έκαναν πάντα, με την απαισιοδοξία της γνώσης και με την αισιοδοξία της βούλησης και της πράξης.

T V - S E R I E

Του Δημήτρη Καραθάνου

Crash

Χόπερ και εγένετο!

Ο Ντένις Χόπερ ήταν κουλ, καλτ και δε χρειάστηκε ποτέ να προσπαθήσει πολύ για να υποδυθεί τον ρέμπελο αμερικάνο κωλοπαιδαρά. Το «Crash» αποτέλεσε το τελευταίο του δώρο σε όλα τα λοξά παιδιά αυτής της γης.

Όσοι παρακολούθησαν την πρώτη σεζόν του «Crash» στη συνδρομητική τηλεόραση, ενός σίριαλ που ξεκίνησε με μαγνητικές δόσεις βίας και σεξ, σίγουρα θα διαθέτουν στη φωλιά του μυαλού τους ένα καλά καταχωρημένο πλάνο της πιο αγαπημένης τους σκηνής στα 13 επεισόδια της σειράς. Κατά ομοφωνία, το σενάριο διανύει μια από τις πιο εμπνευσμένες στιγμές του στο επεισόδιο «Los Muertos», εκεί όπου ο Πάνικ, ράπερ, σοφέρ και ψυχοπαίδι του ξεπεσμένου παραγωγού Μπεν Σένταρς, τον οδηγεί σε μια συνάντηση με τον σαμάνο του, μέσα από κάτι ερημιές του Νιου Μέξικο τόσο άνδρες, που ακόμα και οι κάκτοι παρακαλάνε για μια σταλιά νερό. Όταν στο διάβα τους προβάλλουν από τη μέση του πουθενά δυο ξέγνοιαστοι χαρλεάδες, ένας εκτροχιασμένος Ντένις Χόπερ τους βρίζει μέσα από την τεράστια limo του με όλη τη δύναμη της ψυχής του, για να εισπράξει τη χειρονομία του μεσαίου δακτύλου.

Πρόκειται για την πιστή αναπαραγωγή του φινάλε του «Easy Rider», μονάχα που τοποθετεί τον Χόπερ στην απέναντι πλευρά της κοινωνικής κλίμακας. Και γιατί όχι; Ο ίδιος έλεγε πως δεν αρκεί το να νοικιάσεις το «Easy Rider» από το βιντεοκλάμπ της γειτονιάς σου για να γίνεις αναχωρητής μηχανόβιος, και μόλο που κινδύνεψε να τυποποιηθεί σε αυτή την ταινία, την οποία οποιοσδήποτε υπήρξε έφηβος στο παρελθόν έχει δει, υπερέβη τα όρια

οποιοδήποτε ρόλου χάρη στην ασυμμάζευτη περσόνα του. Οριακά παρανοϊκός, συμπλήρωσε περισσότερο από μισό αιώνα στη δουλειά όσο και στα ταμπλόιντ. Στα 19 του ερμήνευσε το νεότερο μέλος της συμμορίας του Τζέιμς Ντιν στον «Επανάστατη χωρίς αιτία». Το 1970 παντρεύτηκε για 8 μέρες τη Μισέλ Φίλιπς των Mamas & the Papas, («η πρώτη βδομάδα ήταν τέλεια», χαριτολογούσε), το 1977 ενσάρκωσε τον καλύτερο Τομ Ρίπλεϊ στον «Αμερικάνο φίλο» του Βέντερς, (παρότι η ίδια η Χάισμιθ τον αποκέρυξε), ενώ το 1977, μαστουρωμένος ως τα σύννεφα, αυτοσχεδίασε το μεγαλύτερο μέρος του ρόλου του στο «Αποκάλυψη τώρα». Η ημερήσια ποσότητα πρόσληψης ουσιών από μέρους του έφτανε τότε τα: ένα γαλόνι ρούμι, τριάντα μπίρες και τρία γραμμάρια κοκαΐνης την ημέρα.

Το '83 μπήκε σε πρόγραμμα απεξάρτησης και την ίδια χρονιά έπαιξε τον πατέρα του Ματ Ντίλον στον «Αταίριαστο». Η θριαμβευτική επάνοδός του, ασφαλώς, ήταν το «Μπλε Βελούδο» του Λιντς, όπου για πρώτη φορά στο σινεμά προέκυψε ένα τόσο πειστικό ψυχοπαθητικό πορτρέτο σαδιστή σαν του Φρανκ, που εισέπνεε αέριο και φώναζε «μαμάκα!» καθώς κακοποιούσε την Ιζαμπέλα Ροσελίνι. Όλα αυτά από έναν αντιφατικό τύπο που υπήρξε εκπρόσωπος της υποκουλτούρας αλλά και αφοσιωμένος ρεπουμπλικανός, συλλέκτης τέχνης, ενθουσιώδης φωτογράφος, πεντάκις παντρεμένος ομορφονιός με βαθιές

ανησυχίες, ένας Τζόνι Ντεπ με ολίγη από Χάντερ Τόμσον, (ή, καλύτερα, το αντίθετο), και προπάντων ασυγχώρητος πολυλογάς, γεγονός που εξηγεί γιατί απόλαυσε τόσο πολύ τον ρόλο του στο «Crash».

Ως μεγιστάνας μουσικοπαραγωγός με τις καλύτερές του μέρες στο πάρελθόν, ο Χόπερ αφομοιώνει τα καλύτερα στοιχεία του Φιλ Σπέκτορ (παράνοια, όπλα, ναρκωτικά), για να τα συνδυάσει με την προσωπική του έφεση σε δαιδαλώδεις μονολόγους, στη διάρκεια των οποίων απαγγέλει από Ηρόδοτο μέχρι Σαίξπηρ, χωρίς να αμελεί να εμβαθύνει στη ζωή, το rap, τους Radiohead ή να προβλέπει το μέλλον της μουσικής βιομηχανίας.

Γενικότερα, η σειρά απέσπασε μεικτές κριτικές, και παρότι ξεκινά γεμάτη υποσχέσεις, με ένα πλέγμα ετερόκλητων χαρακτήρων που σε κάποιο σημείο διασταυρώνονται δείχνοντας έτοιμοι να αλληλοεξαρτηθούν για να απογειώσουν τη δράση, όμως προκύπτουν αποσπασματικοί και ασύνδετοι, καταλήγει σε ένα άνισο αποτέλεσμα, αν όχι σε ξερή «αμερικανιά».

Γεγονός λυπηρό, αν αναλογιστεί κανείς πως στην ομάδα των παραγωγών συμμετέχουν πρώην μέλη της κρεμ ντε λα κρεμ, μέλη του «Sopranos», του «Wire» και του «Deadwood», ωστόσο κανείς εντέλει δε θα χάσει τον χρόνο του με το «Crash», εφόσον εκπληρώνει τις υποσχέσεις του χάρη στη δεσποτική παρουσία του Χόπερ, ο οποίος υπέκυψε στον καρκίνο στο πέρασ της δεύτερης σεζόν. God bless.

T A T T O O

Του Δημήτρη Καραθάνου

Dirty Roses Tattoo Studio/Θεσσαλονίκη

Η ηλεκτρομαγνητική βελόνα στη σημερινή μορφή της κατοχυρώθηκε το 1891 από κάποιον Σάμουελ Ο' Ράιλι, έναν ιρλανδο-αμερικάνο δερματοστίκτη που δούλευε κάτω από ένα μπαρμπέρικο στην Τσάτχαμ Σκουέαρ της Νέας Υόρκης. Έκτοτε, πολύ μελάνι κύλησε σε αμέτρητους πόρους και ένας στους πέντε συνανθρώπους μας φέρει πλέον κάτι ανεξίτηλο στο κορμί του.

Το τατουάζ εξιστορεί, το σώμα αφηγείται, οι artists του Dirty Roses ζωγραφίζουν τη ζωή τους. Μεσημέρι στην Απελλού, περνώντας μια βόλτα από την έδρα της ομάδας για ένα update στις τελευταίες δουλειές τους. Ο Κώστας και ο Αλέξης, ο Παντελής και ο Γιάννης είναι εκεί. Ροκ, πανκ και μέταλ ηλάνωνται στον αέρα, τα κόμικς της Vertigo πλημμυρίζουν τις βιβλιοθήκες, τα τεύχη του «Think Ink» απλώνονται στο τραπεζάκι του καφέ, το ξύλο είναι λουστραρισμένο, οι χώροι λάμπουν από γυαλάδα, η τροπαιοθήκη των

πολυάριθμων διακρίσεων των Dirty Roses δεσπόζει.

Διαθέτοντας τις περισσότερες πρωτιές στους τέσσερις διεθνείς διαγωνισμούς που έχουν πραγματοποιηθεί μέχρι στιγμής στην Ελλάδα, οι ίδιοι σπεύδουν να διασαφηνίσουν ότι «μεγαλύτερη σημασία έχει η φίλια και ο μεταξύ τους αλληλοσεβασμός, όσο και η χαρά στο πρόσωπο των ανθρώπων που τους εμπιστεύονται να δημιουργήσουν στο σώμα τους».

Αντλώντας έμπνευση από όλες τις σχολές σχεδιασμού, από το old school και το nu school στη βρετανική και την αμερικάνικη εκδοχή του, από τη βιομηχανική και τη μαορί σχολή, από τα japanese και τα dot, οι Dirty Roses εξομολογούνται πως είναι συνεπαρμένοι με τη δουλειά τους σε σημείο να ξυπνούν και να σκέφτονται σχέδια, να γυρίζουν σπίτι και να καταπιάνονται με σχέδια, χρώματα, και γενικότερα να επιβεβαιώνουν καθημερινά το motto «ένα σχέδιο για τον καθένα».

Η αναπαράσταση της μεξικάνικης Dia de los Muertos, μια θιβετιανή νεκροκεφαλή, μια μάσκα Hanza, σύμβολο της γυναικείας ζήλιας, ένας κοκκινομάλλης τζόκερ, ένας σαξοφωνίστας ιδωμένος υπό ευρυγώνια λήψη, ένα θηλυκό ζόμπι, μια πλειάδα σχεδίων σε μπράτσα, πατούσες, πλάτες και καρπούς αιχμαλωτίζουν το βλέμμα. Το κοινό στοιχείο μεταξύ τους; «Πρόκειται για τατουάζ που μας εξασφάλισαν τη φιλία των ανθρώπων που τα χτύπησαν», σχολιάζουν οι Dirty Roses. Και για όσους τους ξέρουν, είναι δεδομένο πως η φίλια βρίσκεται στην κορυφή της ατζέντας του κουαρτέτου.

Dirty Roses Tattoo Studio

Απελλού 4, Πλατεία Ναυαρίνου, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 227 217

myspace.com/dirtyroses_tattoostudio
dirty_roses@hotmail.com

GAMES

Του Μάκη Παπασπημακόπουλου

KANE & LYNCH 2: Dog Days

(Eidos/Cd media)

Να το πούμε από την αρχή διά να είμαστε ξεκάθαροι. Ο Kane και ο Lynch δεν είναι ωραίοι τύποι. Ενδέχεται να είναι και οι πιο αντιπαθητικοί χαρακτήρες που θα πιάσεις στα χέρια σου. Αυτό όμως ουδόλως αφαιρεί κούντος από ετούτο το σίκουελ στην πρώτη τους -μετριότητα- περιπέτεια, ούτε σε κάνει να φιλοσιχτιρίζεις, επειδή θα το τελειώσεις σχετικά γρήγορα. Διότι ετούτο το third person shooter το ξεπετάς λόγω του ότι σε πάει μια με τη δικιά του ταχύτητα.

Ο φρενήρης ρυθμός του -και το ευρηματικό τζι-ριτζάκι του: κουνιέται η κάμερα όσο πιο γρήγορα τρέχεις, τύπου σε έχει από κοντά κάμεραμαν για να απαθανατίσει το μακελειό- και το απλό, έως και μία γραμμή σενάριό του, έχουν σκοπό να σε κάνουν να ασχολείσαι μόνο με το ανελέητο πιστολίδι που θα βρεις μπροστά σου. Το ότι το καταφέρνουν παίρνει ένα όμορφο «προφανώς».

Παγιδευμένοι και καταδιωκόμενοι από ολάκερο τον υπόκοσμο αλλά και την αστυνομία της Σαγκάης σε ένα κλασικό criminal deal gone wrong σκηνικό, οι δύο χαρακτήρες χρησιμοποιούν για μάσα ένα αγχωτικό cover system και μια σχετική μικρή -όσο και ρεαλιστική- γκάμα όπλων, που όμως μπαλανσάρεי την έλλειψη μεγέθους της με το εξαιρετικά λεπτομερές ηχητικό της στίγμα. Άλλωστε, τέτοιο είναι το μούσκουλο του στίγματος, που δε σε ενδιαφέρει καν η ολική έλλειψη μουσικής. Μόνο μπαμ και μπουμ και ανελέητο και αγχώδες τρεχαλητό, με ό,τι ήχος φέρνουν αυτά. Αρκούν. Ο Kane και ο Lynch στη δεύτερη ιστορία τους τσα-

νελάρουν πειστικά ένα διαστρεβλωμένο Dog Day Afternoon. Αν δεν ξέρεις τι σημαίνει αυτό, ίσως να μη σου αξίζει να πιάσεις στο χέρι αυτόν τον τίτλο. Άσε που έχει και μόνονους arcade mode, όπου κάνεις ένα κάρο επικά heist, τα οποία ακουμπούν με τη σειρά τους σε ένα σκασμό κριμιναλοταίνιες ακόμα. Κινηματογραφικά πράματα λέμε.

RUSE

(Ubisoft)

Για όποιον έχει ρίξει ένα-δύο ζάρια σε μερικά κλασικά στρατηγικά επιτραπέζια όπως το Axis And Allies, το Ruse θα τους θυμίσει αρκετά. Χρησιμοποιώντας ως background τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο -με το συνηθισμένο πέρασμα του παίκτη στο single campaign και από τα δύο στρατόπεδα-, ο τίτλος προσπαθεί να εισαγάγει κάποια ιδιαίτερα καλοδεχούμενα στοιχεία στον πάντα δύσκολο χώρο των real time strategy games. Η σχετικά πλήρης ελευθερία στρατηγικού σχεδιασμού, που δίνει στον παίκτη τον ακριβή έλεγχο των μέσων της επίθεσης και άμυνας, δένει άσφρα με τον πραγματικό πυρήνα του παιχνιδιού, που βρίσκεται στις επιπλέον στρατηγικές επιλογές, όπου μπορεί κανείς να στήσει παγίδες και παραπλανητικά σχέδια για τους αντιπάλους του και αποτελούν κάτι που δεν έχει χρησιμοποιηθεί με μεγάλη επιτυχία στο παρελθόν.

Το set up μοιάζει υπερβολικά με αυτό ενός επιτραπέζιου παιχνιδιού, κάνοντάς το οπτικά πρωτότυπο, ενώ η διαρκής και λεπτή ισορροπία σε κινήσεις και επιλογές που θα πρέπει να δια-

πραγματεύεσαι λογικά κάνουν τον τίτλο μια επιλογή πιο προσιτή προς σχετικά έμπειρους παίκτες ανάλογων τίτλων. Κοινώς, θα το παίξω στρατηγός, δε λέω, αλλά από τη μέχρι τώρα επίδοσή μου μάλλον τα τρώω τα μούτρα μου.

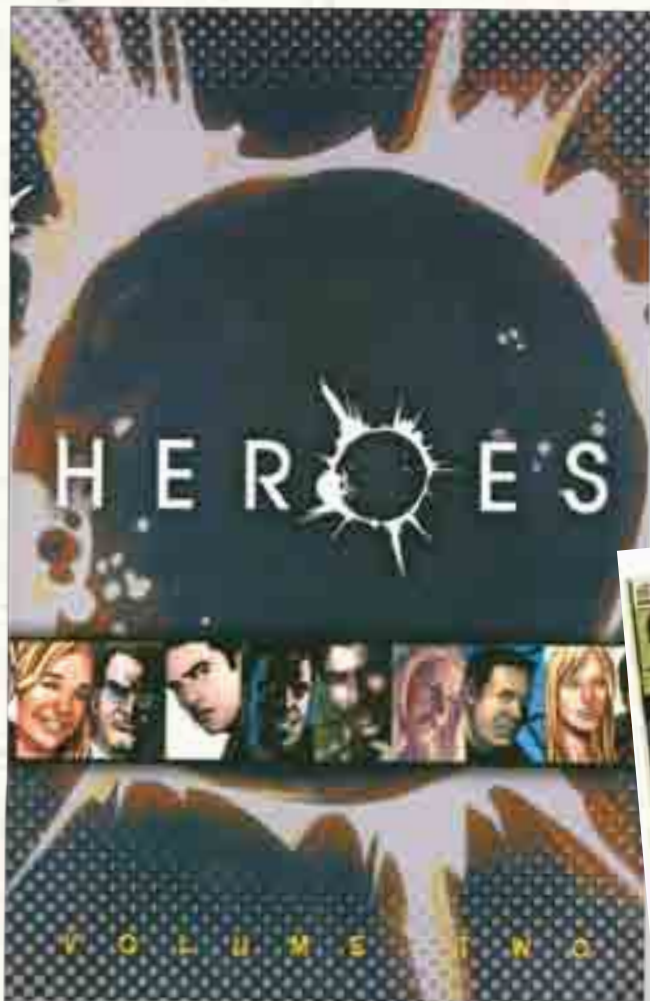
MAFIA 2

(2k/Cd Media)

Το κακό που έκανε το Grand Theft Auto σε παιχνίδια όπως το Mafia 2 φαινομενικά το «αναγκάζει» να έχει, ή να θεωρεί ο gamer ότι θα έχει, παραπάνω «κρέας» από όσο ενδεχομένως ήθελαν να του δώσουν οι κατασκευαστές του. Τι εννοάω: Το Mafia 2 είναι ένα καθ' όλα ενδιαφέρον third person-ικό πιστολιδέτο, με μια εξαιρετική ιστορία να σε σπρώχνει από αποστολή σε αποστολή, με background τα «καλά» μαφιόζικα χρόνια του '40 και του '50. Αυτό από μόνο του θα έπρεπε να φτάνει, αλλά ίσως να ακούσεις κάποιους να λένε ότι η πόλη στην οποία διαδραματίζεται δεν έχει «ζωή», ότι το πράγμα ουσιαστικά σε πάει από μέρος σε μέρος και από αποστολή σε αποστολή, χωρίς να έχεις περιθώριο επιλογής, και ότι σε κάθε περίπτωση τι σόι sandbox τίτλος είναι αυτός που δε σου επιτρέπει να κάνεις ό,τι γουστάρεις στο urban sandbox που σου δίνεται; Όμως το Mafia 2 δεν τοποθετείται ως τέτοιος τίτλος. Είναι ένα παραπάνω από επαρκές shooter με πολύ καλό χειρισμό, εξαιρετικούς χαρακτήρες και μια ιστορία βγαλμένη από τα «παραμύθια» της Μαφίας. Ποιος νοιάζεται για τα side missions;

COMICS

Του Μάκη Παπασημακόπουλου

Heroes

Το ότι θα ήταν φυσικό και επόμενο οι χαρακτήρες του Τιμ Κρινγκ να κάνουν μια βόλτα από τον κόσμο των κόμικς αφήνοντας για μερικές στιγμές την πρώην πλέον σειρά του NBC, δε χρειαζόταν να ήσουν πυρηνικός φυσικός για να το πάρεις είδηση ή να το μαντέψεις. Οι Heroes των τεσσάρων τηλεοπτικών σεζόν, άλλωστε, ήταν, μέχρι τη στιγμή που άρχισαν να κυκλοφορούν και σε σκίτσα, ότι πιο κομικαστό είχαμε δει ποτέ σε τηλεοπτική σειρά, μια φρέσκια ματιά στην περιοδική παραμυθιά των ιπτάμενων ανθρώπων, των σούπερ δυνατών, των εχθρών και ηρώων του απλού κοσμάκη (αγαπώ τη λέξη «κοσμάκης») που ξέραμε μέσα από τις σελίδες των αναρίθμητων τίτλων κόμικς ανά τα χρόνια.

Το ότι η σειρά αυτή καθαυτή χτύπησε το peak της πολύ πιο γρήγορα από όσο κανείς θα περίμενε, οδηγώντας τη στο σχετικά πρόσφατο και σίγουρα άδοξο τέλος της, δεν κάνει τα online comics που τη συνόδευαν λιγότερο σημαντικές δημιουργίες του χώρου.

Αποφεύγοντας τον σκόπελο του απλού γεμίσματος ή ενός ανούσιου συμπληρώματος, ο Κρινγκ και η ομάδα του κατάφεραν να δούνε τα κενά ανάμεσα και πριν από τις ιστορίες των χαρακτήρων του ως έναν εξαιρετικά λευκό καμβά, πάνω στον

οποίον ήταν ελεύθεροι να δημιουργήσουν ιστορίες που, αν και ποτέ δε θα βλέπαμε τηλεοπτικά, εντούτοις απέκτησαν την ίδια βαρύνουσα σημασία με αυτές που «στήθηκαν» στην οθόνη, για τους πολυάριθμους οπαδούς των αδερφών Πετρέλι, του Σάπλαρ και των λοιπών μαστοραίων.

Το σύνολο των ιστοριών, που έτρεχαν ταυτόχρονα με τα επεισόδια της σειράς ενισχύοντας ίσως την πιο διαδραστική online community που έχει δημιουργήσει μέχρι στιγμής τηλεοπτική σειρά στην Αμερική, στριμώχτηκαν σε δύο άλμπουμ και κυκλοφόρησαν και σε έντυπη μορφή, υπό τους απλούς τίτλους Heroes volume one και Heroes volume two, οδηγώντας αρχικά πολύ κόσμο στο λανθασμένο συμπέρασμα ότι επρόκειτο για μια απλή μεταφορά στο χαρτί των όσων βλέπαμε στην τηλεόραση.

Είτε στο χαρτί είτε στην οθόνη του υπολογιστή, τα Heroes comics μας έδιναν πολύ ψωμί και «φούσκωναν» το ειδικό βάρος των υπάρχοντων χαρακτήρων. Παίρναμε μάτι την εξέλιξη του ουσιαστικά αθάνατου Άνταμ Μονρόου, τις ιστορίες του Τακέζο Κένσέι που τόσο σημάδεψαν τον Χίρο Νακαμούρα, μαθαίναμε επιτέλους μερικά σημαντικά στοιχεία για τη ζωή του μυστηριώδους Αϊτινού και, βέβαια,

γνωρίζαμε έστω και για λίγο και άλλους χαρακτήρες που «ζούσαν» εκτός των αυστηρών ορίων της τηλεοπτικής σειράς. Με την επισήμοποίησή του τέλους της σειράς διά στόματος NBC και με πολλές σεναριακές εκκρεμότητες να έχουν μείνει στον αέρα, το πρώτο πράμα που ξεηρόβαλε ως λογική συνέχεια ήταν ότι το τέλος ή, μάλλον, η επόμενη σελίδα στην ιστορία των Heroes θα δινόταν μέσα από τα σκίτσα της Aspen Comics. Αν και μέχρι στιγμής ο Τιμ Κρινγκ αρνείται να «βολευτεί» μόνο με αυτό, διαπραγματευόμενος μια μίνι σειρά ή ένα μακράς διάρκειας TV monie, με το οποίο, όπως λέει ο ίδιος, θα κλείσει όσα ανοικτά μέτωπα έχει ανοίξει, το σίγουρο είναι ότι το κεφάλαιο Heroes comics δεν έχει κλείσει ούτε για τον ίδιο ούτε για τους οπαδούς της σειράς, που στις σκιταρισμένες σελίδες βλέπουν την επόμενη μέρα, το δικό τους αντάρτικο απέναντι από το «κακό» NBC, που τους χάλασε το εβδομαδιαίο τους φιξάκι.

Εσείς πριν πάρετε τους δρόμους για να διαμαρτυρηθείτε, κάντε μια χάρη στον εαυτό σας και ψαρέψτε τα δύο άλμπουμ και από Γενάρη βλέπουμε προς τα πού οδεύουν τελικά τα χαρακτήρνια του Κρινγκ. Ναι.

SCREEN

Του Τάσου Ρέτζιου

Ο δολοφόνος μέσα μου

The Killer Inside Me

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: ΜΑΪΚΛ ΓΟΥΙΝΤΕΡΜΠΟΤΟΜ

ΠΑΙΖΟΥΝ: ΚΕΪΣΙ ΑΦΛΕΚ, ΤΖΕΣΙΚΑ ΑΛΜΠΑ, ΚΕΪΤ ΧΑΝΤΣΟΝ, ΝΕΝΤ ΜΠΙΤΙ, ΕΛΙΑΣ ΚΟΤΕΑΣ

Έτσι όπως ο σερίφης Λου τριγυρνάει με το καπέλο του και το άδαιο βλέμμα του στη μικρή αμερικανική πόλη, λες, δεν μπορεί, αυτή η εικόνα κάτι επιπόλαιο βίαιο κυφορεί. Τρίχες! Ο Γουίντερμποτομ, ένας σκηνοθέτης που ξέρει πολύ καλά ότι τα κινηματογραφικά είδη υπάρχουν απλώς για να μεταφέρουν τις αισθήσεις, λέει κάτι διαφορετικό: η βία, το ψέμα, η διαφθορά και, πολύ περισσότερο, η απελπισία και η σήψη δεν είναι πληρωτέα άμα τη εμφανίσει κάθε υποψίας. Αντιθέτως, όλα αυτά κι ακόμα περισσότερα έρχονται πάντα (;) από εκεί που δεν τα περιμένεις, από ανθρώπους υπεράνω υποψίας, από το ίδιο το κοινωνικό περιβάλλον τελικά, το ίδιο που καμώνεται πως έπεσε από τα σύννεφα.

Για να σας πούμε την αλήθεια όμως, θα ήταν πολύ άδικο για μια τέτοια ταινία να τη φορτώσουμε με βαριές κοινωνικές αναφορές, δήθεν

κρυμμένες κάτω από μια σιβυλλικής δήλωσης δράση. Όχι γιατί δεν το αξίζει, είναι δηλαδή μια... «απολαυστική περιπέτεια» κ.λπ. κ.λπ. Είναι γιατί ο Γουίντερμποτομ διάβασε προσεκτικά το ομώνυμο μυθιστόρημα του καλτ Τζιμ Τόμπσον και είδε κανονούς, νωχελικές ώρες και μία (τι μία δηλαδή...) ύπαρξη σε πόλεμο με τα μέσα της, διαρκώς επί των επάλξεων, καταραμένη να τα βάζει με όλους και με όλα, περικυκλωμένη από μια διαταραχή που κανείς δεν ξέρει από πού ήρθε τελικά.

Όλα αυτά κατάμαυρα, με παρούσες τις καλύτερες παραδόσεις του φιλμ νουάρ και με έναν ήρωα εντελώς «αρνητικό», που ντρέπεσαι να πεις ότι τον συμπαθείς. Για την ακρίβεια φοβάσαι, μιας και όλη αυτή η εσωτερική σκοτεινιά, όλο αυτό το ψυχικό έρεβος, ναι, κάπου το ξέρεις, το αναγνωρίζεις εκ των έσω και μπορεί και να τρομάξεις με την ιδέα ότι δε σου είναι

τίποτα να αρχίζεις να πλακώνεις στις μπουιές μέχρι θανάτου μια γκόμενα που κλαίς γιατί την αγαπάς (λες...) και δεν είναι δύσκολο να αρχίζεις να σκορπίζεις πτώματα δεξιά και αριστερά, απλώς γιατί κάπως πρέπει να καλύψεις τα προηγούμενα λάθη σου.

Και ξέρετε γιατί πετυχαίνει όλη αυτή η μετάβαση; Γιατί υπάρχει ο Κέισι Άφλεκ στον ρόλο του Λου! Ένα πρόσωπο που μπορεί να σου υποσχεθεί τα πάντα, από την κόλαση μέχρι την κάθαρση, κι ένα βλέμμα που αξίζει να ακουμπήσεις πάνω του και να αρχίσεις τις θεωρίες σου. Και να σας πούμε και κάτι άλλο; Θα σας σφίγγει το στομάχι η βιαιότητα μερικών σκηνών, αλλά ευτυχώς υπάρχει διέξοδος: πρέμπσε, μοιάζει να λέει ο Άφλεκ, κάτι τύποι σαν κι εμένα υπάρχουν απλώς για να σπκώνουν αυτό το φορτίο. Μόνοι, μοναχικοί και αιώνιοι... Άλλοι τους βαφτίζουν αρχέτυπα...

CITY VIBE

Του Δημήτρη Καραθάνου **Φωτογραφία:** Σάκης Γιούμπας

Τέσσερα στέκια, τέσσερις φιλοσοφίες, τέσσερις προτάσεις που εγγυώνται τις καλύτερες μουσικές της Θεσσαλονίκης, plus φυσικά το καλύτερο downtown crowd. Μάθε τι θα παίξει και συντονίσου.

The Real Rocknrolla

Rock: Φθινοπωρινά gigs, νέα mixes, ολόφρεσκα remixes, μια ατέλειωτη σειρά projects και side projects σχεδιασμένων να αποθεώσουν την κουλτούρα του ξέσαλου, φάνκι breakbeat. Με ένα άλμπουμ που συνεπήρε και ένα ολοκαίνουργιο E.P. παντοδύναμου groove, με τίτλο «Bombonera Sounds», οι Boca 45 είναι το πιο γερό χαρτί της Jalapeno Records αυτή τη στιγμή. Οι Boca 45 παίζουν στο The Real Rocknrolla στις 30 Σεπτεμβρίου.

And: Διαπρεπές μέλος της ελίτ του τζετ σερ των djs, ο Terry Lee Brown junior τροφοδοτεί τον πλανήτη με βαρβάτο μπασαριστό house διαποτισμένο με αιθέρια φωνητικά από το 1996. Η δισκογραφία του είναι ογκωδέστερη από τη Larousse - Britannica, τα σερ του μια εγκυκλοπαίδεια της electronica. Ο Terry Lee Brown jr. επισκέπτεται το The Real Rocknrolla στις 14 Οκτωβρίου.

Rolla: Herbalizer σημαίνει soulful δυτικό Λονδίνο, σημαίνει το αφηνιστικό rap της Jean Grae, σημαίνει δεκαπέντε χρόνια ένδοξης δισκογραφίας στη Ninja Tunes. Σημαίνει, τέλος, «Herbal Tonic», ένα πρόσφατο άλμπουμ, το οποίο θα μας το παρουσιάσουν από κοντά. Οι Herbalizer καταφθάνουν στις 20 Οκτώβρη στο Rocknrolla, γιατί αυτοί, εμείς, οι φίλοι τους και όλοι όσοι Real Rocknrollas ξέρουμε, είμαστε υπήκοοι του ίδιου ρυθμού. Let the good times roll.

Βαλαωρίτου 31, Τ: 2313 037 828

Elvis

Το μιλίχιο βερολινέζικο deep house του Sven Weisemann, εμβόλιμο με κλασικές νότες πιάνου και τσέλο. Η αρκτική electronica του Olafur Arnalds, που ενώνει τις τελείες ανάμεσα στον Max Richter, τον Sbignew Preisner, τους Sigur Ros. Οι ονειροπαρμένες ελεγείες των Βέλγων Swod, το χορευτικό Chicago house του Efdemin στο «Bittersweet Mix» του Martyn και το βιομηχανικό βόρειο Μάντσεστερ, ιδωμένο μέσα από τις techno βαριάντες του Andy Stott. Το τέμπο του Elvis διασχίζει και φέτος την πόλη, όμοιο με ρυθμικό trans - Europe express που αφυπνίζει το κορμί και ανακουφίζει το μυαλό. Ο Elias, ο Echonomist, ο Mr. Lookman, ο Pale Penguin, οι διεθνείς μετακλήσεις και τα εγχώρια guest sets, το κρυστάλλινο sound system και ο εκλεπτυσμένος διάκοσμος, το buzz της Βαλαωρίτου και το διαχρονικό κάλεσμα του bohemian way out. Το groove βρίσκεται στον δρόμο, βρίσκεται στο Elvis.

Βαλαωρίτου 31, www.myspace.com/elvisbar

Το Διατηρητέο

«Τέλειο», «διαχρονικό», «πιστός από παλιά», «μετακόμισα, σας έχασα και μελαγχολώ», «το πιο ορίτζιναλ μπαρ», «το τι έχω περάσει εκεί δεν περιγράφεται». Ο τοίχος του «Διατηρητέο» στο facebook είναι ενδεικτικός του τι σημαίνει για την πόλη το μπαράκι με τη θέα στο δρόμο, αλλά και το δίδυμο αδερφάκι του στον πρώτο όροφο. Αδημονώντας για τις στιγμές του χειμώνα που έρχεται στο «Διατηρητέο», επικοινωνήσαμε με τον Professor D., music controller, για ένα γρήγορο update: το «Διατηρητέο», όπως μαθαίνουμε, φέτος θα πραγματοποιήσει μια επιστροφή στις ρίζες του και το σέτ θα κλίνει περισσότερο στο indie rock, γεγονός που θα αντανακλάται και στην πιο dark, ατμοσφαιρική διακόσμηση. Μη λείψετε τις νύχτες του Ιάκωβου Κορνηνού, προκειμένου να επιβραβευτείτε με τα σπάνια remixes και την ευρεία εκφραστική του γκάμα. Φυσικά, το funk δε θα λείψει, όπως δε θα τερματιστεί και η συνεργασία με την ξέσालη ομάδα της «Cast-a-Blast», που πραγματοποιεί το δεύτερο date της πανευρωπαϊκής περιοδείας της στο «Διατηρητέο». Περίπου το ίδιο διάστημα, θα πρέπει να αναμένουμε στην πόλη για μια πρώτη εμφάνιση την Ινώ Μέν, σε ένα swing - rock'n'roll σέτ που θα απαιτήσει τα χορευτικότερα παπούτσια μας. Σε αναμονή του Οκτώβρη, οπότε και το opening, σημειώνουμε πως το «Μικρό» διατηρεί το κοσμοπολίτικο στίλ του, με μπόλικη jazz, latin, funk, καθημερινά dj sets, καθώς και τα μεσημεριανά sessions του Σαββατοκύριακου. Full house, in da house, όπως το προτιμούν οι γνωστικοί.

Ικτίνου 12-14, Τ: 2310 283 181

Local

Είκοσι εφτά τετραγωνικά μοσχομυριστής, ανόθευτης καφεϊνικής ευτυχίας στο espresso bar που σφύζει από ζωή, σερβίροντας ακατάπαυστα το σκουρό-χρωμό νέκταρ που μας στυλώνει καθημερινά. Οι πιο αποδοτικοί baristas, το αποτελεσματικότερο σέρβις, το αδιάκοπο πηγαινέλα από και προς το Local, τα τσιγάρα, οι εφημερίδες, τα λάπτοπ, τα καινούργια smartphones, τα αξεσουάρ ενός σποτ που έχει φτάσει να θεωρείται ορισμός του αστικού melting pot. Τις νύχτες «παίζει» το ρούμι, το καλοφτιαγμένο κοκτέιλ, η διακριτική electronica, τα διερευνητικά βλέμματα, τα πόλο με τον σπικωμένο γιακά, η συλλογική ευφροσύνη του να αποτελείς ζωντανό κομμάτι του «it's where it's at», που αποπνέει η ατμόσφαιρα του διαχρονικού ορμητηρίου της Π. Π. Γερμανού.

Παλαιών Πατρών Γερμανού 17, Τ: 2310 223 307

FOOD & DRINK

Του Γιώργου Μπάκα **Φωτογραφία** Σάκης Γιούμπαςης

Ούζου Μέλαθρον Μπερεκέτια

Από το 1993, που σήκωσε στόρια, αποτελεί το πιο αναγνωρίσιμο spot της πόλης και την πιο σταθερή αξία καλού φαγητού και διασκέδασης. Με σημαία την ποιότητα και την καλή εξυπηρέτηση, τη χαλαρότητα και τον χαβαλέ, το «Ούζου Μέλαθρον» εξακολουθεί να προσφέρει στιγμές γαστριμαργικής απόλαυσης σε εκατοντάδες καλοφαγάδες που συρρέουν καθημερινά για να δοκιμάσουν τις υπέροχες γεύσεις του, σε έναν γηπεδικό χώρο χιλίων τετραγωνικών μέτρων, στη στοά Καρύπη. Η διακόσμηση, εσωτερικά και εξωτερικά, γουστόζικη και πλουρα-

λιστική, σε παρασύρει να χαζεύεις με τις ώρες τους τοίχους με τα εικονογραφημένα καδράκια και τις χιουμοριστικές ατάκες, τις παλιακές διαφημίσεις και τα υπόλοιπα εμπνευσμένα ευρήματα που ντύνουν τον χώρο. Στο καπάκι έρχεται ο κατάλογος. Κυριολεκτικά! Κάτω από ένα μεγάλο καπάκι παλιού τύπου κατσαρόλας, θα βρεις ένα μενού με ευφάνταστους τίτλους γεύσεων που θα σε κάνουν να γελάσεις, και το σημαντικότερο, να χορτάσεις. Μέσα σε ένα ψάθινο καπέλο θα βρεις το ψωμί και στην εξωτερική πλευρά της παγοθήκης μια λίστα με ποιοτικά, ελληνικά, εμφιαλωμένα κρασιά σε εκπληκτικά χαμηλές τιμές. Το «Ούζου Μέλαθρον» είναι ένα πανέξυπνο και χαρούμενο πρότζεκτ που κατάφερε στα 17 χρόνια λειτουργίας του να δημιουργήσει ένα σταθερό και διαρκώς ανανεώσιμο fan base, να επεκταθεί στη μισή Ελλάδα και να γίνει, όπως ήταν αναμενόμενο, αντικείμενο καλού και κακού μιμητισμού.

**Καρύπη 21, 27, 29,
Στοά Ερμείων
Τ: 2310 275 016, 2310 220 043**

Ζεύξιδος 6

Love street

Την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση έκανε ντίλια με το ΔουΝουΤου, η οδός Ζεύξιδος αγκάλιαζε ένα νέο, χαρούμενο και φινετσάτο καφέ-μπαρ που θα έφερε και πάλι το όνομά της. Γιατί και πάλι; Γιατί πρόκειται για το πρώην εστιατόριο «Στη Ζεύξιδος», το οποίο μεταμορφώθηκε, μεταλλάχτηκε σε καφέ-μπαρ και μετονομάστηκε σε «Ζεύξιδος 6». Εμπνευστές της ιδέας, οι πρώην ιδιοκτήτες Καλούδης και Κωστής Γιοβανίτσας, αλλά και ο νεοαφιχθείς στο επιχειρηματικό team Γιώργος Ταχτσίδης. Άνθρωποι ζωντα-

νοί και δραστήριοι, κατάφεραν να δημιουργήσουν έναν όμορφο, άνετο και δροσερό χώρο, όπου κυριαρχούν συνδυασμοί του άσπρου, μαύρου και γαλάζιου και οι άδειοι τοίχοι του θα φιλοξενήσουν σύντομα εκθέσεις διαφόρων καλλιτεχνών της πόλης. Στοχεύοντας στο ίδιο ποιοτικά τάργκετ γκρουπ (χωρίς διαθέσεις ελιτισμού), όπως και όλα τα μαγαζιά του πεζοδρόμου της Ζεύξιδος, προσφέρει γευστικά ροφήματα, κοκτέιλ, μπίρες εισαγωγής και ό,τι άλλο ποθεί ο ουρανίσκος σου, προκειμένου να

χαλαρώσεις, να διασκεδάσεις και να εκτονωθείς με τις φανκ ροκ μουσικές των djs του. Ιδέες, σκέψεις, αναζητήσεις, πειραματισμοί, live συναυλίες, dj sets, καλλιτεχνικά χάπενινγκ, έχουν ήδη ριχτεί στο τραπέζι. Το «Ζεύξιδος 6» έχει όρεξη για πράγματα που σίγουρα θα προκαλέσουν αίσθηση.

Ζεύξιδος 6, Τ: 2310 241 141

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου)

Ο νομπελίστας Πολ Κρούγκμαν προβλέπει μια κρίση σε σχήμα «W», όπου μετά την πρώτη κρίση και τη σύντομη ανάκαμψη θα ακολουθήσει δεύτερη, γεγονός που σε σπρώχνει άλλο ένα βήμα πριν την αυτοχειρία, την αυτοδικία ή τα ναρκωτικά (ξέρω πως είναι ακριβά, αλλά τουλάχιστον τα παίρνεις με δόσεις). Ερωτήματα όπως «Θα τραβήξει πολύ αυτή η κολόνια;», «Θα πάει μακριά αυτή η βαλίτσα;», «Θα το πληρώσουμε ακριβά αυτό το κοστούμι;», «Θα το τραβάμε για πολύ αυτό το μανίκι;», «Θα μας τα πάρουν όλα τα βρακιά;», θα σου γίνουν καθημερινή ρουτίνα.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου)

Η τρέλα δεν πάει στα βουνά, και εσύ το ξέρεις καλύτερα, σκορποχώρι μου, αφού φλερτάρεις στην πόλη μαζί της, τόσο επικίνδυνα, όσο επικίνδυνο θα ήταν ένα άλμα από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό και μια επίσκεψη του Άνθιμου στη συναυλία των GBH. Κανείς δεν πίστευε ότι κυριολεκτούσες όταν έλεγες «νιώθω ότι με παρακολουθούν πράκτορες της ΕΥΠ», όταν έλεγες «με πήρε η Lady Gaga και με ρωτούσε πώς να χτενίσει τα μαλλιά», όταν έλεγες «είχα σχέση με τη Μενεγάκη πριν γίνει διάσημη», αλλά όλοι βεβαιώθηκαν πως τρελάθηκες τελείως, όταν πέταξες την ατάκα «άμα θες να βρεις δουλειά, βρίσκεις».

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου - 21 Δεκεμβρίου)

Ο Μίστερ Μαξίμου δέχεται στο γραφείο του τον Μίστερ Μανχάταν για να συζητήσουν το μέλλον της Ελλάδας στον 13ο αιώνα, αλλά ο δημοφιλής σούπερ ήρωας το βρίσκει μάταιο να προσφέρει βοήθεια σε μια τόσο αυτοκαταστροφική χώρα. Σχετικό: Άσχημες εξελίξεις αναμένονται στον επαγγελματικό τομέα, που απαιτούν άμεση λήψη μέτρων, όπως, για παράδειγμα, να πέσεις στα γόνατα και να παρακαλέσεις μωξοκλαίγοντας το αφεντικό σου να μη σε απολύσει. Άσχετο: Έχεις προσέξει το αόρατο μανταλάκι στη μύτη της Ζέτας Θεοδωρακοπούλου που λέει τα αθλητικά στο Mega;

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου)

Μόχθος, βάσανα, ταλαιπωρίες, καθημερινό ξεπάτωμα, επίμονες και επώδυνες προσπάθειες χρόνων (εντάξει, καταλάβαμε!) για μια επαγγελματική ανέλιξη, φαντάζουν τόσο ανώφελα μετά τον πρόσφατο χωρισμό σου. Εύκολα συνειδητοποίησες ότι καλή η καριέρα, αλλά δεν μπορείς να κάνεις μαζί της σεξ, να πάτε σινεμά, να κάνετε μια βόλτα στην παραλία, να της αρπάξεις το τηλεκοντρόλ και να αλλάξεις κανάλι. Ήρθε ο καιρός να εγκαταλείψεις την εργασιομανία σου, να δολοφονήσεις τον κυνικό καριερίστα που ζει μέσα σου, να πετάξεις τον χαρτοφύλακα, να κοιτάξεις τον ουρανό, να πάρεις βαθιά ανάσα και να κλάψ(ο)εις με όλη σου τη δύναμη!

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου)

Κάθε χρόνο περισσότερα από 10 εκατομμύρια παιδιά πεθαίνουν από την πείνα, κάθε βράδυ 800 εκατομμύρια άνθρωποι κοιμούνται νηστικοί, 1 δισεκατομμύριο άνθρωποι ζουν με λιγότερο από 1 δολάριο την ημέρα, κι εσύ στενοχωριέσαι που ακρίβυνε η βενζίνη, τα τσιγάρα και

το αλκοόλ; Δε λέω, έχεις κάποιο δίκιο να στενοχωριέσαι. Όχι κάποιο δίκιο, έχεις πολύ δίκιο να στενοχωριέσαι. Μιλάμε για απίστευτο δίκιο! Τι πράγματα είναι αυτά, γαμώ την ακρίβεια μου;

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου - 20 Μαρτίου)

Οηλισμένος κουκουλοφόρος εισβάλλει στην Ψυχιατρική Κλινική του Πανεπιστημίου Αθηνών και ζητάει από την επιστήμη να σπρώξει ψηλά τα χέρια, αφού δεν κατάφερε να θεραπεύσει ακόμα το κακόηθες ναρκισσιστικό σύνδρομο «μίλα μου για μένα», που σε ταλαιπωρεί τα τελευταία χρόνια. Ξέραμε ότι δε χρειάζεται να είσαι ψηλός/ή για να πάρουν τα μυαλά σου αέρα, αλλά τουλάχιστον μια άλφα ομορφιά, που θα δικαιολογούσε αυτήν την προκλητική αυταρέσκεια, θα έπρεπε να τη διαθέτεις! Μπάζο, ε, μπάζο!

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου - 19 Απριλίου)

Αν είσαι άντρας (πάμε έξω), ο μήνας Οκτώβριος θα σου δώσει την ευκαιρία να συνειδητοποιήσεις πως παρήλθαν ανεπιστρεπτί οι εποχές που η γυναίκα έπρεπε να είναι σεμνή και ο άντρας να είναι σε μνι. Μετά τη χειραφέτηση και τη χρηθάτηση (αθέτηση της χήρας ότι δε θα παντρευτεί άλλον άντρα) της γυναίκας, η ισότητα, οι ίσες ευκαιρίες, η εξάλειψη των διακρίσεων, η σεξουαλική ανεξαρτησία, της έχουν δώσει αρκετή δύναμη, ώστε να ανησυχείς σημαντικά. Αν είσαι γυναίκα, απόλαυσέ το.

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου - 20 Μαΐου)

Ο Οκτώβρης σε βρίσκει να κράζεις τους ανθρώπους που σε περιβάλλουν ως ρηχούς και πεζούς, χωρίς κουλτούρα και επίπεδο, να τους κατηγορείς που δεν μπορούν να ξεχωρίσουν τη διαφορά μεταξύ Σωκρατικής και Επικουρικής φιλοσοφίας, μεταξύ Ντετερμινισμού και Θεωρίας του Χάους, μεταξύ βουτύρου και μαργαρίνης. Που ακούνε σκυλάδικα, βλέπουν ριάλιτι, ψηφίζουν Ψωμιάδη και διαβάζουν «Hello», «OK», «Τα λέμε το βράδυ». Αυτό που έχει περισσότερη σημασία, φίλε Κουλτουρτουριάρη (σ.σ. ο κρουουλιάρης διανοούμενος), είναι πως αυτοί τουλάχιστον το διασκεδάζουν! Θα μου πεις, και οι χιμπατζήδες διασκεδάζουν να πηδάνε από κλαδί σε κλαδί. Δε θα διαφωνήσω.

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου - 21 Ιουνίου)

Η είδηση ότι η ελληνική γλώσσα είναι η πλουσιότερη στον κόσμο (με 5.000.000 λέξεις) σου προκαλεί ένα αίσθημα μειονεξίας και ανεπάρκειας, αφού ζήτημα να χρησιμοποιείς τις 100 από ταύτες, όπως «σνομπαρία», «μαστ», «ποζεριά»,

«σιχτίρ», «αβέρτα», «ολντσκουλιά», «μπέρδεγουέϊ», «ντεκαβλέ», «ξενερούα». Οι επικείμενες άσχημες, καιρικά, οικονομικά και επαγγελματικά, συνθήκες προσφέρονται για μελέτη και αναθεώρηση της υιοθέτησης όλων αυτών των απαράδεκτων γλωσσικών δανεισμών, που υπονομεύουν τον ελληνικό πολιτισμό και φρικόρουν στο φουλ κάτω κλάιν μάνιν τύπους σαν τον Άδωνη Γεωργιάδη.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου - 22 Ιουλίου)

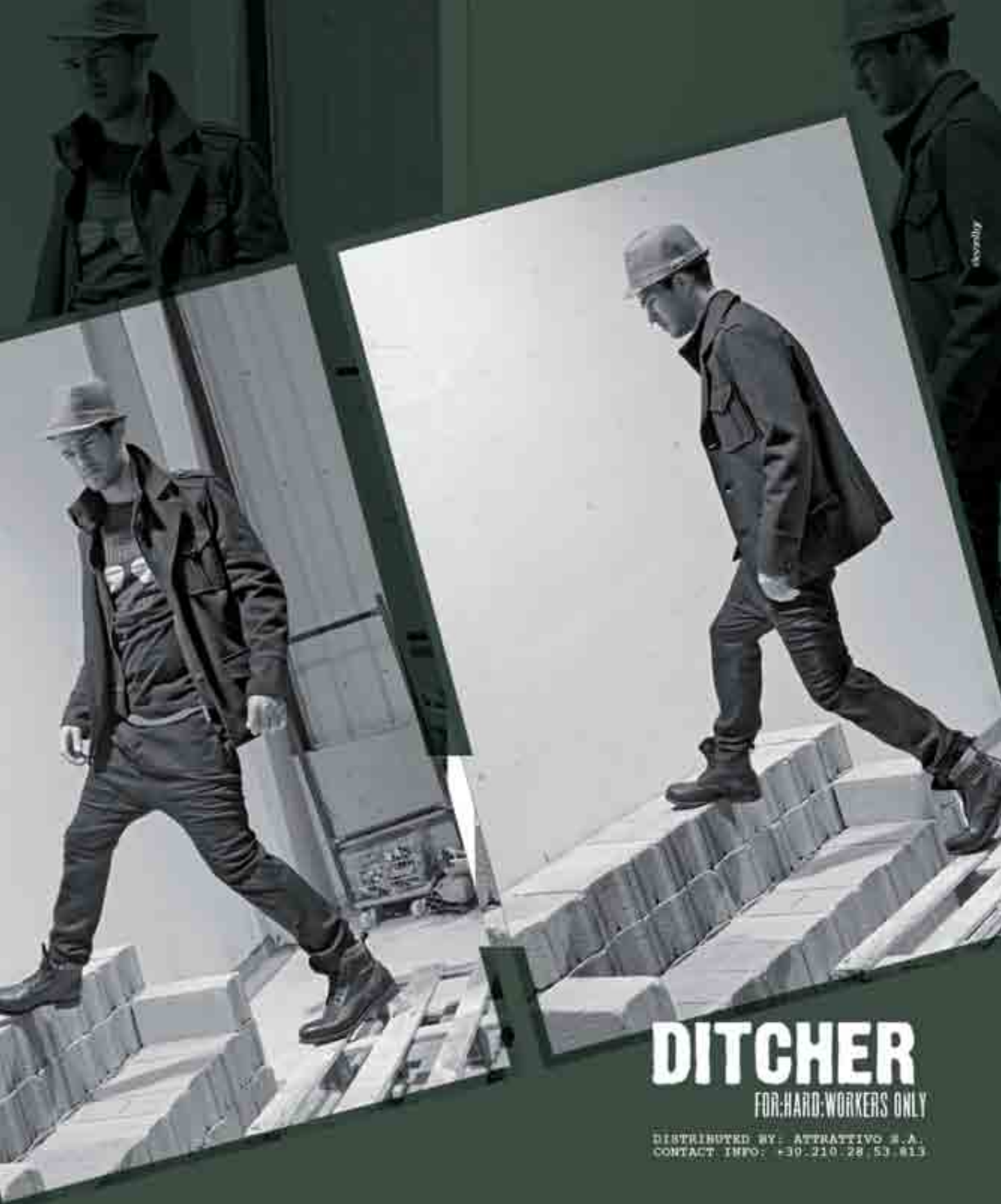
Με τον Κρόνο να πλησιάζει την Αφροδίτη, συνειδητοποιείς ότι η γκρίνια και η κλάψα δε βοηθούν να ξεπεράσεις το πρόβλημα της αγαμίας που σε απασχολεί τον τελευταίο αιώνα. Αντί να κλαις τα χαμένα χρόνια και τη δόλια μοίρα σου, καλά θα κάνεις να την αλλάξεις. «Nothing from nothing leaves nothing, so you better have something», έλεγαν οι Long Beach Dub Allstars. «Πρέπει να βρεις κάποιον να σε αγαπάει, μέχρι να βρεις κάποιον να αγαπήσεις», μια λαϊκή ρήση. «Αν δεν μπαζώσεις, δε χτίζεις», κάτι απελπισμένα μπακούρια. Ρίξε δίχτυα και ό,τι πιάσεις καλό είναι.

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου - 22 Αυγούστου)

Άντε, λιόντα μου, οι Διακοπές Να Τελειώνουν (ΔΝΤ), γιατί έρχονται δύσκολες μέρες για αυτό που κάποτε έμοιαζε με χώρα και τώρα μοιάζει με το Κολοσσαίο χωρίς τη μηνιαία συντήρηση λόγω αδυναμίας πληρωμών. Ανασύνταξες τις δυνάμεις σου, γέμισες τις μπαταρίες σου, ετοιμάσου τώρα για ένα δυναμικό cum back γιατί, σε περίπτωση που δεν έχεις ενημερωθεί, όλο τον χειμώνα οι Έλληνες θα παίζουν το παιχνίδι «Μουσικές Καρέκλες». Θα μπαίνει ένα τραγούδι, θα σταματάει, και όποιος δεν προλάβει να κάτσει στην καρέκλα του έγκαιρα, θα τη χάνει και θα οδηγείται στον ΟΑΕΔ.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου - 22 Σεπτεμβρίου)

Αν η ζωή σου γινόταν ταινία, θα είχε τίτλους όπως: «Η βουβή θλίψη του παραθεριστή», «Φθινοπωρινή νοσταλγία», «Ωδή σε έναν αμετανόητο ονειροπόλο», «Τζούφια πορδή σε αντίσκηνο». Ένα έντονο καλοκαίρι γεμάτο γνωριμίες, εφήμερα φλερτ και αλμυρούς έρωτες σε ξεγέλασε ότι θα δώσει τη συνέχεια στην πόλη. Ξέχασες ότι οι άνθρωποι, μόλις επιστρέψουν από τις διακοπές και γυρίσουν στη δουλειά, φοράνε τα μαύρα, μιζεριάζουν και κλείνονται σαν φοβισμένα κουτάβια στον εαυτό τους, φτύνοντας τις καλές μέρες μαζί με δηλητήριο. Έτσι πάει. Άλλο να είσαι στην ώρα σου και άλλο να είσαι στην αιώρα σου.

DITCHER

FOR: HARD: WORKERS ONLY

DISTRIBUITO DA: ATTRATTIVO S.A.
CONTACT INFO: +39.210.28.53.813

Η Θεσσαλονίκη υποδέχεται το νέο notosgalleries

στο ιστορικό κτίριο της Στοάς Χίρς

Ένα μοναδικό πολυκατάστημα που συγκεντρώνει τα μεγαλύτερα ονόματα από το χώρο
της μόδας & της ομορφιάς και αποτελεί το σύγχρονο ναό του lifestyle,
για τη γυναίκα, τον άνδρα και τα παιδιά.

500 brands ένδυσης, 100 brands υπόδησης, 150 brands καλλυντικών & αρωμάτων
καθώς και η κάρτα more - μια κάρτα μοναδικών προνομίων & προσφορών,
κάνουν τις αγορές σας ακόμα πιο προσπές
και πιστοποιούν πως σήμερα στο κέντρο της Θεσσαλονίκης
μια νέα μόδα γεννιέται!